

НОРА РОБЪРТС

ВОДОПАД В ПУСТИНЯТА

Част 2 от „Историята на Джек“

Превод от английски: Галина Курчатова, 2003

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Определено си струваше човек да я погледне отново.

Имаше повече причини — по-основни причини — освен факта, че тя бе една от малкото жени на строителната площадка. Бе в човешката природа женските форми да привличат мъжкия поглед, особено когато се срещаха на места, запазени основно за мъже. Вярно, доста жени си слагаха каски и се занимаваха със строителство, ала ако можеха да заковат пирон или да сложат тухла, за Коуди нямаше значение как си закопчават блузите. Но в тази конкретна жена имаше нещо, което привличаше погледа му обратно към нея.

Стил. Макар да бе с работни дрехи и да стоеше върху купчина отпадъци, тя го имаше. Самоувереност, помисли той и се заклати на пети. Според него самоувереността сама по себе си означаваше стил. Жената му харесваше, колкото... Или почти колкото черна дантела върху бяла кожа.

Ала нямаше време да седи и да мисли. Бе закъснял с почти една седмица с пътуването от Флорида до Аризона, за да поеме този строеж, и имаше доста за наваксване. Утрото бе натоварено, а много неща го разсейваха — шумът на хора и машини, заповедите, които се викаха и изпълняваха, крановете, издигащи тежки метални греди, които щяха да оформят скелета на постройката там, където сега имаше само камъни и кал, ярките цветове на тези камъни и кал под бялото слънце, дори собствената му нарастваща жажда. Но Коуди той нямаше нищо против нещата, които го разсейваха.

Беше бе прекарал достатъчно време по строежи, за да може да вижда отвъд натрошените камънаци, през това, което изглеждаше по-скоро като разрушение. Вместо това той виждаше потта, напрежението, мисълта и възможностите.

Ала сега се усещаше, че гледа жената. Тук също имаше възможности.

Бе висока, забеляза Коуди, над метър и седемдесет с работните си ботуши, и по-скоро стройна, отколкото слаба. Раменете й

изглеждаха силни, а яркожълтата тениска бе потъмняла на гърба от пот. Като архитект той харесваше чистите, икономични линии. Като мъж харесваше как изтърканите джинси стягаха плътно бедрата ѝ. Изпод каската, ярка като тениската ѝ, се подаваше къс бретон с цвят на полиран махагон — едно от любимите му дървета за работа, заради красотата и богатството му.

Намести тъмните очила на носа си и очите му зад тях я огледаха от каската до върховете на ботушите. Определено си заслужаваше човек да я погледне втори път, помисли си отново, възхитен от начина, по който тя, без излишни движения, се наведе да огледа една пратка товари. Над задния ѝ джоб имаше очертана по-бледа линия. Сигурно там носеше портфейла си. Практична жена, реши Коуди. На строителната площадка дамската чанта само би ѝ пречила.

Нямаше бледата нежна кожа на червенокосите, а топлия златист тен, който вероятно идваше от жулещото аризонско слънце. Откъдето и да идваше, той го одобряваше, както одобряваше и дългите, донякъде остри ъгли на лицето ѝ. Упоритата ѝ на вид брадичка се смекчаваше от нежните скули, а и двете се уравниваха от меките неначервени устни.

Не виждаше очите ѝ заради разстоянието и заради сянката, която хвърляше каската ѝ, но гласът ѝ, когато извика някаква заповед, бе доста ясен. Такъв глас би бил по-подходящ за тихи мъгливи ноци, отколкото за потни следобеди.

Коуди пхна пръсти в джобовете на джинсите си и се ухили. Да, наистина, имаше безкрайни възможности.

Абра, която не усещаше, че той я оглежда, продължаваше да се мръщи. Избърса с ръка мокрото си чело. Слънцето днес беше безпощадно. Още бе осем сутринта, а вече прежуряше. Потта се стичаше по гърба ѝ, изпаряваше се и отново се стичаше — цикъл, с който вече бе свикнала да живее.

Не можеш да се движиш много бързо в тази жега, помисли тя. Не можеш да пренесеш много метал или да натрошиш много камъни, когато температурата е над тридесет. Въпреки пълните с вода варели и раздаваните солни таблетки, всеки ден беше битка да се изпревари времето. Засега успяваха, но... Не може да има никакво „но“, напомни си Абра. Строителството на този курорт бе най-голямото нещо в

кариерата ѝ досега и тя нямаше да се провали. Това бе нейният трамплин.

Макар че ѝ идеше да убие Тим Торнуей, задето бе обвързал „Торнуей Кънстракшънс“ и нея с такива срокове. Указателните клаузи в договора бяха убийствени, а Тим, както си му бе обичаят, бе стоварил отговорността да бъдат избегнати изцяло върху нейните рамене.

Абра се изправи, сякаш наистина усещаше тежестта. Чудо трябваше да стане, за да се вмести строежа във времето и в бюджета. Тъй като не вярваше в чудеса, тя бе приела, че я чакат дълги и тежки дни. Курортът щеше да бъде построен, и то навреме, дори ако трябваше сама да вземе чука и триона. Ала това беше за последно, обеща си Абра, докато гледаше как величествено се издига един стоманен пилон. След този строеж щеше да скъса всички връзки с Торнуей и да пробива сама.

Бе им задължена за това, че ѝ дадоха старт, че имаха достатъчно вяра в нея, за да ѝ позволят да се издигне от асистент до инженер-конструктор. Това тя нямаше да забрани, нито сега, нито когато и да било. Но задълженията ѝ бяха към Томас Торнуей. Сега, когато него го нямаше, Абра с всички сили се стараяше Тим да не провали бизнеса. Ала проклета да бе, ако го дундуркаше до края на кариерата си.

За миг си помечта за едно от студените безалкохолни, натрупани в хладилника, после си проправи път през строежа да надзирава поставянето на пилоните.

Чарли Грей, прекалено усърдният и нетърпелив помощник, с когото Коуди се бе озовал вързан, само дето не го задърпа за ризата:

— Да кажа ли на госпожица Уилсън, че сте тук?

Коуди се опита да си спомни, че и той някога е бил двадесет и двегодишен и досаден.

— В момента е заета. — Той извади цигарите си и пребърка два джоба, преди да намери кибрит, рекламна кутийка от някакъв малък хотел в Натчес, влажна от собствената му пот.

— Господин Торнуей искаше да се запознаете.

Устните на Коуди трепнаха. Точно си мислеше, че няма да му е никак неприятно да се запознае с Абра Уилсън.

— Ще стигнем и дотам. — Драсна една клечка и машинално сви пръсти около пламъка, макар че нямаше и полъх.

— Пропуснахте вчерашното съвещание, така че...

— Да. — Нямах да си изгуби съня заради това, че бе пропуснал съвещанието. Проектът за курорта бе на Коуди, но когато му се бяха стоварили семейни проблеми, партньорът му бе поел по-голямата част от подготвителните работи. Той погледна отново към Абра и реши, че това бе много жалко. Няколко метра по-нататък имаше паркиран фургон. Коуди се запъти натам, следван по петите от Чарли. Той извади една бира от хладилника, отвори я в движение и влезе вътре, където портативни вентилатори се бореа с жегата. Температурата спадна с няколко безценни градуса. — Искам пак да видя плановете за основната сграда.

— Да, сър, у мен са. — Чарли като добър войник подаде тубуса с чертежите и почти застана мирно. — На съвещанието... — Той се прокашля. — Госпожица Уилсън посочи някои промени, които искаше да се направят. От инженерна гледна точка.

— Така ли? — Коуди невъзмутимо се разположи върху тънките тесни възглавници на разтегателния диван. Слънцето милостиво бе избелило ярката оранжево-зелена тапицерия до почти безобидно сивкаво. Той се огледа за пепелник, спря се на една празна чаша и разгъна чертежите.

Харесваше му как изглежда. Сградата щеше да е с купол от цветно стъкло. Етажите с офиси щяха да обкръжават централния атриум, създавайки усещането за отворено, неограничено пространство. Помещение, което диша, помисли си. Какъв бе смисълът да отидеш на запад, ако нямаш място да си поемеш въздух? Всички офиси щяха да са с прозорци от дебело тъмно стъкло, което да спира яркото слънце, като в същото време позволява неограничен изглед към курорта и планините.

На партерния етаж фойето щеше да се извива в полукръг и да бъде лесно достъпно от входа, от бара на две нива и от остъкленото кафене.

Клиентите можеха да се качват със стъклените асансьори или по извитите стълбища, за да обядват в един от трите ресторанта или в салона малко по-нагоре.

Коуди отпи голяма глътка бира и огледа плана. Виждаше го като проява на фантазия, дори на чувство за хумор, ала най-вече като съчетание на съвременното с древното. Не, не можеше да види нищо в

проекта си, което имаше нужда или той би позволил да бъде променено.

На Абра Уилсън, помисли Коуди, щеше да ѝ се наложи да го понесе.

Когато чу вратата на фургона да се отваря, вдигна поглед. Отблизо тя изглеждаше още по-хубава. Малко потна, малко прашна и, както изглеждаше, доста ядосана.

За последното бе прав. Абра си имаше достатъчно работа и без да трябва да разгонва заблудени работници, които бяха решили да си почиват не по график.

— Какво правиш тук? — скара му се тя, когато той отново надигна кутийката към устните си. — Всички трябва да са навън. — Измъкна бирата от ръцете му, преди да бе успял да преглътне. — Торнуей не ти плаща да си седиш на задника, а и тук никой не ние в работно време. — Остави бирата на масата, преди да се бе изкушила сама да разхлади пресъхналото си гърло.

— Госпожице Уилсън...

— Моля? — Абра се обърна към Чарли, загубила търпение. — О, господин Грей, нали? Почакайте малко. — Всичко по реда си, помисли тя и изтри мократа си буза с лепкавия ръкав на ризата. — Слушай, приятел — заяви на Коуди, — ако не искаш да си изгубиш работата, ставай и отивай при бригадира си. — Той ѝ се ухили нагло. Абра усети как на върха на езика ѝ напират непрофесионални думи и ги сдържа с колкото самообладание ѝ бе останало. Както сдържа и желанието си да забие един юмрук в самодоволната му усмивка. Хубаво копеле, трябваше да признае. Мъже с такъв грубоват вид винаги си мислят, че с усмивка могат да се измъкнат от всякаква неприятност... И обикновено наистина успяват. Само че пред нея такива не минаваха, напомни си тя. И все пак нямаше полза да заплашва член на профсъюза. — Тук не е разрешено да се влиза — процеди през зъби Абра и грабна чертежите. Може би, ако сутринта бе минала по-гладко, нямаше да ѝ се иска да отхапе нечия глава, чиято и да е. Ала той се бе озовал на неподходящото място в неподходящия момент. — И определено не ти е работа да си пъхаш носа в това. — Чудеше се какъв ли цвят са очите му зад тъмните очила. Мъжът продължаваше да се хили и ако не друго, това само по себе си бе достатъчно да ѝ се иска да му ги насини.

— Госпожице Уилсън... — опита отново Чарли с нотка на отчаяние в гласа.

— Какво, по дяволите? — Отърси се от ръката му, макар да си напомняше, че трябва да се държи любезно. По дяволите любезността, каза си. Беше ѝ горещо, бе уморена, ядосана и си търсеше на кого да си го изкара. — Още ми не сте измъкнали от ваната този ваш прословут архитект? Торнуей иска строежът да се движи по график.

— Да, виждате ли...

— Само за минутка — прекъсна го тя и отново се обърна към Коуди: — Слушай, казах ти да се разкараш. Нали разбираш английски?

— Да, госпожо.

— Размърдай се тогава.

И той се размърда, но не както бе очаквала. Лениво, като котка преди скок от перваза на прозореца, разгъна тялото си. Стори ѝ се, че по-голямата част от него бяха крака. Промъкна се между масата и дивана и взе бирата си. Не приличаше на човек, който се страхува, че ще си изгуби работата. Облегна се на хладилника, отпи с удоволствие една голяма глътка и отново ѝ се усмихна.

— Бива си те, а, червенокоске?

Абра се овладя за една бройка, преди устата ѝ да увисне отворена. Строителството може да беше основно мъжка работа, ала никой, с когото тя работеше, не можеше да има нахалството да се отнася към нея снизходително. Поне не в лицето ѝ. Той щеше да изхвърчи, каза си Абра. Срокове или не, профсъюзи или не, тя лично щеше да му издаде заповедта за уволнение.

— Намери си канчето за обед, качи се на пикапа си и се разкарай. — Отново измъкна бирата от ръката му и този път я изля върху главата му. За щастие на Коуди вътре бе останала само една глътка. — Иди се оплачи на профсъюзния си отговорник.

— Госпожице Уилсън... — Чарли бе пребледнял като платно, а гласът му трепереше. — Вие не разбирате...

— Излез, Чарли — обади се тихо Коуди и прокара пръсти през мократа си коса.

— Но... Но...

— Вън.

— Да, сър. — Чарли изчезна, повече от доволен да напусне потъващия кораб. Заради това и защото бе нарекъл дългурестия

хубавелко „сър“, Абра заподозря, че бе объркала пътя и бе завила в глуха улица. Машинално присви очи и изпъна рамене.

— Струва ми се, че не ни запознаха. — Коуди свали тъмните си очила и тя видя, че очите му бяха кафяви, с мек, златистокафяв цвят. В тях нямаше нито гняв, нито смущение. По-скоро я оглеждаха със спокойно безразличие. — Аз съм Коуди Джонсън, вашият архитект.

Би могла да запелтечи. Би могла да се извини. Би могла да се засмее и да му предложи още една бира. Всичките три възможности ѝ минаха през ума, ала поради спокойния му немигащ поглед бяха отхвърлени. Вместо това каза:

— Много мило от ваша страна, че наминахте.

Костелив орех, реши той, въпреки бадемовите очи и знойните устни. Е, бе чупил костеливи орехи и преди.

— Ако знаех какво топло посрещане ще получа, щях да дойда по-рано.

— Жалко, наложи се да освободим духовата музика. — Тъй като искаше да спаси гордостта си, Абра се опита да мине покрай него и бързо откри, че ако искаше да стигне до вратата, до дивана или до където и да било другаде, трябваше да мине през него. Не си зададе въпроса защо тази перспектива ѝ хареса. Той бе препятствие, а препятствията служеха за това, да бъдат преодолявани. Наклони глава, съвсем леко, и това бе достатъчно, за да се озоват очите ѝ на едно ниво с неговите. — Въпроси? — попита тя.

— О, няколко. — *Като например кого трябва да убия, за да те имам. Наистина ли брадичката ти понася удар толкова добре, колкото си мислиш. И откога една каска е секси.* — Винаги ли изливате бирата върху мъжете?

— Зависи от мъжете. — Абра отново понечи да тръгне и се озова залостена между него и хладилника. Наложил му се само да се обърне, за да го постигне. Без да бърза, се вгледа в очите ѝ. Не видя в тях притеснение, нито страх, само пращящ гняв, от който му се искаше отново да се ухили. Така и направи.

— Тесничко е тук, госпожице Уилсън...

Тя може да беше инженер, може да беше професионалистка, която с труд бе стигнала до сегашното си положение, но въпреки всичко бе жена, която много живо усещаше тялото му, притиснато към

нейното. Каквато и да можеше да е реакцията ѝ, смехът в очите му я изтри.

— Тези зъби ваши ли са? — попита спокойно.

Коуди вдигна вежди:

— Последния път, когато проверявах, бяха мои.

— Ако искате да си останат ваши, отдръпнете се.

Би му харесало в този момент да я целуне — колкото като възхищение пред самообладанието ѝ, толкова и като желание да опита вкуса ѝ. Ала макар често да бе импулсивен, знаеше и кога да смени тактиката и да поеме по заобиколния път.

— Да, мадам.

Отмести се и Абра мина покрай него. Би предпочела да излезе през вратата и да продължи да върви, но седна на дивана и отново разгъна чертежите.

— Доколкото разбирам, Грей ви е уведомил за заседанието, което пропуснахте?

— Да. — Той се пхна зад масата и седна. Както ѝ бе казал, тук бе тесничко и бедрата им отново се докоснаха. — Искали сте някои промени.

Не би трябвало да се оправдава. Нямаше полза да се отбранява. Ала нищо не можеше да направи.

— От самото начало имам проблеми с основната идея, господин Джонсън. Не съм го крила.

— Видях кореспонденцията. — В тази теснотия бе трудно да протегне крака, но Коуди успя. — Вие искате стандартна пустинна архитектура.

Очите ѝ за миг се присвиха и той долови пламъчето в тях.

— Не помня да съм използвала думата „стандартна“, ала си има причини за архитектурния стил в този район.

— Има и причини да се опита нещо различно, не мислите ли? — подхвърли той небрежно и запали нова цигара. — „Бароу и Бароу“ искаха идеалния курорт — продължи, преди Абра да бе успяла да отговори. — Напълно самостоятелен и достатъчно изключителен, за да измъква тлъсти суми от клиентелата. Те искаха различен вид, различно настроение в сравнение с това, което може да се намери в курортите, разпръснати около Финикс. Точно това им давам аз.

— С някои изменения...

— Никакви изменения, госпожице Уилсън.

Тя едва не изскърца със зъби. Коуди Джонсън не само че бе дебелоглав — типичен архитект, но я вбесяваше и с начина, по който така саркастично провлачваше това „госпожице“.

— По някаква причина — започна Абра спокойно, — ние имаме лошия късмет да сме избрани да работим върху това заедно.

— Трябва да е съдба — измърмори той.

Тя пусна това покрай ушите си.

— Веднага ще ви кажа, господин Джонсън, че от инженерна гледна точка вашата разработка издиша.

Коуди дръпна от цигарата си и изпусна дима на тънка струйка. В очите ѝ имаше златисти отблясъци, забеляза той. Очи, които не можеха да решат дали да са сиви, или зелени. Променливи очи. Усмихна се в тях.

— Това е ваш проблем. Ако не сте достатъчно добра, Торнуей може да назначи някой друг.

Абра заби пръсти в дланите си. Имаше известна привлекателност в идеята да натъпче чертежите в гърлото му, ала си напомни, че бе ангажирана с този строеж.

— Достатъчно добра съм, господин Джонсън.

— В такъв случай не би трябвало да имаме проблеми.

Той кръстоса крака. Шумът от строежа бе равномерен.

Чудотворен звук, както винаги бе мислил. Не му пречеше, докато се вглеждаше в жената срещу себе си. Помагаше му да си спомни, че има време за работа и време за удоволствия... — Защо не ми обясните докъде са стигнали нещата?

Това не бе нейна работа. Едва не му го извика в лицето. Но бе вързана с договор, при това такъв, който не оставяше много възможности за грешки. За Бога, щеше да плати дълга си на Торнуей, дори това да означаваше да работи ръка за ръка с някакъв свръхсамоуверен, хвърчащ в облаците архитект от Източното крайбрежие. Тя избута назад каската си, ала не се успокои.

— Както вероятно сте видели, взривяването се движи по график. За щастие успяхме да го сведем до минимум и да запазим целостта на пейзажа.

— Това беше идеята.

— Така ли? — Абра погледна към чертежа, после обратно към него. — Във всеки случай, до края на седмицата ще сме завършили скелета на основната сграда. Ако не се правят никакви промени...

— Няма да се правят.

— Ако не се правят никакви промени — повтори тя през зъби, — ще спазим първия срок в договора. Работата по отделните бунгала няма да започне, преди да сме покрили основната сграда и здравния център. Игрището за голф и тенис кортовете не са по моята част, така че ще трябва да ги обсъдите с Кендъл. Това се отнася и за зелените и ноци.

— Добре. Знаете ли дали са поръчани плочките за фойето?

— Аз съм инженер, а не снабдител. С доставките се занимава Мари Лопес.

— Ще го запомня. Въпрос.

Вместо да му кимне да продължи, Абра стана и отвори хладилника. Беше натъпкан с бутилки сода, сокове и минерална вода. Без да бърза, избра вода. Бе жадна, каза си тя. Действията ѝ нямаха нищо общо с желанието да осигури известно разстояние между тях. Това бе просто допълнителна печалба. Макар да знаеше, че бе некрасиво, отвори бутилката и отпи, без да му предлага.

— Какъв въпрос?

— Дали е защото съм архитект, защото съм мъж или защото съм от Източното крайбрежие?

Абра отпи още една дълга глътка. Един ден под палещото слънце бе достатъчен да те накара да откриеш какъв рай може да се крие в бутилка вода.

— Ще трябва да ми го обясните.

— Защо ви се иска да се изплюете в очите ми — защото съм мъж, защото съм архитект или защото съм от Източното крайбрежие?

Не би трябвало да се подразни от самия въпрос, ни най-малко. Ала докато я питаше, Коуди се хилеше. След по-малко от половин час, откак се познаваха, вече поне пет пъти го бе проклела заради тази усмивка. Въпреки това се облегна назад, кръстоса крака и се вгледа в него.

— Пет пари не давам дали сте мъж, или жена.

Той продължаваше да се усмихва, ала в очите му се появи нещо бързо и опасно.

— Обичате да размахвате червени кърпи пред бикове, а, Уилсън?

— Да. — Бе неин ред да се усмихне. Макар от това устните ѝ да се смекчиха, блясъкът в очите ѝ не помръкна. — Но да довърша отговора си. Архитектите са често надуты, темпераментни художници, които изливат самочувствието си върху хартия и очакват инженерите и строителите да го запазят за потомството. Мога да го преживея. Мога дори да го уважавам, когато архитектът внимателно огледа околното пространство и създаде нещо в съзвучие с него, а не нещо заради самия себе си. Колкото до това, че сте от Източното крайбрежие, това може да се окаже най-големият проблем. Вие не разбирате пустинята, планините, наследството на тази земя. Не ми харесва идеята да си седите под някое портокалово дърво на три хиляди километра оттук и да решавате как трябва да живеят хората тук.

Тъй като се интересуваше повече от нея, отколкото да защити себе си, Коуди не спомена, че вече бе направил три пътувания до строителната площадка. По-голямата част от проектантската работа бе свършил почти на същото място, на което седеше сега, а не у дома си. Той бе далновиден, ала бе човек, който твори благодарение на своята далновидност, а не говори за нея.

— Ако не искате да строите, защо го правите?

— Не съм казала, че не искам да строя. Обаче никога не съм мислила, че трябва да разрушавам, за да строя.

— Всеки път, когато забиете лопата в земята, отнемате малко пръст. Това е животът.

— Всеки път, когато отнемате малко пръст, трябва да мислите колко е трудно да я върнете. Това е моралът.

— Хем инженер, хем философ. — Присмиваше ѝ се и го знаеше. Докато я гледаше, по страните ѝ изби гневна червенина. — Преди да сте ми излили водата върху главата, нека кажем, че съм съгласен с вас... До известна степен. Затова тук няма да слагаме неон и пластмаса. Независимо дали сте съгласна с моя проект, или не, това е моят проект. Вашата работа е да го изпълните.

— Знам каква ми е работата.

— Добре тогава. — Сякаш прекратявайки въпроса за несъгласията, Коуди започна да навива чертежите. — Какво ще кажете за една вечеря?

— Моля?

— Вечеря — повтори той. Когато чертежите бяха вече навити, пъкна ги в тубуса и се изправи. — Бих искал да вечерям с вас.

Тя не бе сигурна, че това бе най-нелепото изказване, което бе чувала, ала определено бе в челната десетка.

— Не, благодаря.

— Нали не сте омъжена? — *Това би имало значение.*

— Не.

— Имате ли приятел? — *Това не би имало.*

Търпението не бе измежду силните ѝ качества. Абра не се и опита да го призовава.

— Не е ваша работа.

— Бързо кипвате, Червенокоске. — Коуди взе каската си, но не я сложи. — Това ми харесва.

— Нахален сте, Джонсън. Това не ми харесва. — Тя отиде до вратата и спря само за миг с ръка върху дръжката. — Ако имате някакви въпроси, свързани със строителството, аз съм тук.

Нямаше нужда да се движи много, за да сложи ръка на рамото ѝ. Под дланта си я усети как се напрегна като котка преди скок.

— Аз също — напомни ѝ той. — Ще вечеряме някой друг път. Мисля, че ми дължите една бира.

Абра хвърли един самодоволен поглед към върха на главата му и излезе на слънце.

Коуди Джонсън определено не бе това, което бе очаквала. Бе хубав, ала с това можеше да се справи. Когато една жена пушеше корени в мъжка територия, нямаше как от време на време да не среща хубави мъже. Но той приличаше повече на човек от нейния екип, отколкото на архитект от една от водещите фирми в страната. Тъмнорусата му коса, изсветляла по краищата от слънцето, бе прекалено дълга като за чиновник на фиксирано работно време, а високото му тяло под загорялата кожа бе само мускули. Широките му мазолести длани бяха твърди като на работник. Тя размърда рамене и се опита да се отърси от спомена за докосването им. Бе почувствала силата, грубостта и притегателността на тези ръце. После този провлачен глас...

Намести каската си и се приближи към стоманения скелет на сградата. Някои жени биха възприели този глас като привлекателен. Абра нямаше време да се поддава на очарованието на южняшкия му

акцент или на самодоволната л му усмивка. Ако ставаше дума за това, нямаше много време да се чувства жена.

Коуди Джонсън я караше да се чувства жена.

Примижа срещу слънцето и загледа как пилоните се издигат на местата си. Не ѝ харесваше способността на Коуди Джонсън да я кара да се чувства жена. „Жена“ много често означаваше „беззащитна“ и „зависима“. Тя нямаше намерение да бъде нито едното, нито другото. Бе работила прекалено дълго и прекалено упорито, за да постигне своята самостоятелност и независимост. Един-два трепета, реши Абра, просто трепети, нямаше да я променят.

Искаше ѝ се кутийката бира да бе пълна.

С мрачна усмивка наблюдаваше как се издига поредния пилон. Имаше нещо красиво в това да гледаш как израства един строеж. Парче по парче, ниво по ниво. Винаги и я бе очаровало да гледа как нещо силно и полезно се оформя... Както винаги я бе смущавало да гледа към земята се обезобразява от напредъка. Никога не бе успявала да се оправи с тази смесица от чувства и точно поради това бе избрала област, която ѝ позволяваше да прави нещо, за да може този напредък да е почтен.

Ала сега... Поклати глава, когато звукът на машините раздра въздуха. Този проект ѝ приличаше на фантазиране на един външен човек — куполообразната форма, извивките и спиралите. Бе прекарала безброй нощи пред чертожната си дъска с линейка и калкулатор, за да измисли по-задоволителна система, която да поддържа конструкцията. Архитектите не си губеха времето с такива прозаични неща, помисли си. Тях ги интересуваше единствено естетиката. Единствено самолюбието им. Тя щеше да построи проклетото нещо, каза си и изрита някакъв боклук от пътя си. Щеше да го построи и да го построи добре. Но не бе длъжна да го харесва.

Наведе се над теодолита. Слънцето печеше в гърба ѝ. Трябваше да се справят с планината и с неравното легло от скали и пясък, ала измерванията и разположението бяха добри. Усети прилив на гордост, докато проверяваше ъглите и градусите. Неудачна или не, постройката щеше да бъде изпълнена съвършено.

Това бе важно — да е съвършена. През по-голямата част от живота си трябваше да се задоволява с второкачественото. Образованието, обучението и уменията ѝ я бяха издигнали над това.

Нямаше намерение никога повече да се задоволи с нещо второкачествено, нито за себе си, нито за работата си.

Долови аромата му и усети как гърбът ѝ настръхва. Сапун и пот, помисли тя и едва се сдържа да не се размърда неспокойно. Всички на строителната площадка миришеха на сапун и пот, откъде тогава бе сигурна, че зад нея бе Коуди? Знаеше само, че бе сигурна, и решително остана надвесена над окуляра.

— Проблеми? — попита Абра, доволна от презрението, което успя да вложи в едничката дума.

— Не знам, преди да погледна. Имате ли нещо против?

Тя се отдръпна, без да бърза.

— Заповядайте.

Пъхна палци в задните си джобове и зачака. Той нямаше да открие никакви несъответствия... Дори ако знаеше достатъчно, за да може да ги познае. Чу вик, погледна и видя, че двама мъже се карат. От жегата, тя знаеше, хората лесно кипваха. Остави Коуди и закрачи през изровената земя.

— Малко е рано за почивка — заяви спокойно, когато единият работник сграбчи другия за реверите.

— Този кучи син едва не ми отнесе пръстите с пилона.

— Ако този идиот не знае кога да се разкара от пътя, заслужава да изгуби няколко пръста.

Никой от двамата не бе много по-висок от нея, но и двамата бяха плещести, потни и ядосани. Без да се замисля, Абра застана между вдигнатите им юмруци.

— Успокойте се.

— Не съм длъжен да понасям този...

— Може и да не си длъжен да понасяш него — събщи му невъзмутимо, — ала ще трябва да понесеш мен. А сега се укротете или идете да се поразходите. — Огледа двете сърдити лица. — Ако искате да се биете до безсъзнание в извънработно време, ваша си работа. Но ако някой от вас ми губи времето, оставате без работа. Ти. — Посочи към мъжа, който ѝ се струваше по-нервен. — Как се казваш?

Тъмнокосият мъж се поколеба за миг, после отсече:

— Родригес.

— Добре, Родригес, почини си и иди да си сипеш малко мода на главата. — Обърна се, сякаш не се и съмняваше, че веднага ще

изпълни нарежданията ѝ. — А ти?

Другият мъж бе червендалест, кръглолик и се подсмиваше.

— Суагърт.

— Хубаво, Суагърт, връщай се на работа. И на твое място бих се отнасяла с малко по-голямо уважение към ръцете на партньора си. Освен ако не искаш да броиш собствените си пръсти.

Родригес изсумтя, ала направи каквото му бе казано и се запъти към варелите с вода. Доволна, Абра направи знак на бригадира и му поръча няколко дни да държи двамата по-далеч един от друг.

Почти бе забравила за Коуди, когато се обърна и го видя. Той още стоеше до теодолита, ала не гледаше през него. Бе застанал разкрячен, опрял ръце на кръста си, и я наблюдаваше. Когато тя не тръгна към него, той тръгна към нея.

— Винаги ли се пъхате между шамарите?

— Когато се налага.

Коуди смъкна тъмните си очила да я огледа, после отново ги вдигна.

— Не си ли го отнасяте понякога?

Не можеше да каже защо ѝ стана смешно, но успя да се сдържи.

— Още не ми се е случвало.

— Добре. Може би за пръв път ще е от мен.

— Можете да опитате, ала по-добре се съсредоточете върху този проект. Ще бъде по-полезно.

Той се усмихна.

— Аз мога да се съсредоточавам върху повече от едно нещо. А вие?

Вместо да отговори, Абра извади една носна кърпа и изтри врата си.

— Знаете ли, Джонсън, вашият колега изглеждаше разумен човек.

— Нейтън наистина е разумен. — Преди да бе успяла да го спре, Коуди взе от нея кърпата и попи потта от слепоочията ѝ. — Той ви смяташе за перфекционист.

— А какъв сте вие? — Тя едва се сдържа да не грабне кърпата от него. В докосването му имаше нещо успокояващо, малко прекалено успокояващо.

— Ще трябва сама да прецените. — Коуди погледна отново към строежа. Основата бе здрава, ъглите чисти, но това бе само началото. — Известно време ще трябва да работим заедно.

Абра също погледна към строежа.

— Мога да го понеса, ако и вие можете. — Сега вече наистина си взе кърпата и я пъхна небрежно в задния си джоб.

— Абра... — Той произнесе името ѝ, сякаш опитваше вкуса му. — Чакам го с нетърпение. — Тя неволно отскочи, когато я докосна по бузата, и Коуди, доволен от реакцията ѝ, се ухили: — Ще се видим.

Нахалник, помисли тя отново и се запъти през камънака, като се мъчеше да не забелязва паренето на кожата си.

ВТОРА ГЛАВА

Ако имаше едно нещо, което не ѝ трябваше, мислеше Абра няколко дни по-късно, то бе да я откъснат от работата ѝ и да я повикат на заседание. По основната сграда работеха механици, по здравния клуб заварчици, а между Родригес и Суагърт тлееше вражда. Не че всичките тези неща не можеха да се оправят без нея, просто с нея щяха да се оправят по-добре. А тя си клатеше краката в кабинета на Тим и го чакаше да се появи.

Нямаше нужда да ѝ казват колко е напрегнат графикът. По дяволите, знаеше какво трябва да направи, за да се изпълни договора в срок. Знаеше всичко за сроковете.

Всеки неин буден момент бе посветен на тази работа. Прекарваше всеки ден, потейки се на строежа с работниците и инспекторите, разправяше се с всякакви дреболии като например доставката на нитове. Вечер или падаше в леглото по залез слънце, или работеше до три на чертожната дъска, подхранвана от кафе и амбиции. Този строеж бе неин, повече неин, отколкото някога щеше да бъде на Тим Торнуей, бе се превърнал в нещо лично, по начин, който никога не можеше да си обясни. Той бе дълг към човека, който бе имал достатъчно вяра в нея, за да я подтикне да опита да получи нещо по-добро от второкачественото. По някакъв начин това бе последната работа, която изпълняваше за Томас Торнуей и искаше да я свърши безупречно.

Не ѝ помагаше да има архитект, настояващ за материали, които неизбежно биха увеличили цената и биха предизвикали забавяне. Въпреки него, въпреки мраморните му умивалници и огромни вани, тя щеше да се справи. Стига да не я дърпаха непрекъснато в кабинета за безкрайни съвещания.

Непрекъснато крачеше отново и отново до прозореца и обратно. Това бе пилеене на време, а малко неща я дразнеха повече от пилеенето на каквото и да било. Ако нямаше нещо конкретно, за което искаше да говори с Тим, щеше да намери начин да се измъкне от това

съвещание. Проблемът с Тим, помисли Абра с безрадостна усмивка, бе че той не бе достатъчно умен, за да разбира кога го лъжат. В случая тя самата искаше да го излъже, затова и бе дошла. Ала погледна часовника си и реши, че няма още дълго да си губи времето.

Това бе кабинетът на Торнуей. Винаги бе харесвала студентите властни цветове и липсата на ненужни украшения. Откак Тим бе поел нещата, бе направил някои промени. Изменения, помисли си и се намръщи към един фикус. Не че не обичаше растенията и дебелите бухнали възглавници просто я дразнеше да ги вижда тук.

После картините. Торнуей бе предпочитал индиански рисунки И пейзажи. Тим ги бе сменил с абстракции, които й играеха по нервите. Новият килим изглеждаше дебел десет сантиметра и бе розов на цвят. По-възрастният Торнуей бе използвал тънък бежов килим, който да не се набива с прах и калта да не си личи. Но пък Тим не ходеше често по строежите, нито канеше бригадирите на по едно питие след работа.

Престани, заповяда си Абра. Тим ръководеше нещата друг начин и това бе негово право. Това си бе негов бизнес, по всякакъв начин. Фактът, че толкова бе обичала бащата и му се бе възхищавала, не означаваше, че трябва да критикува всичко, което прави синът.

Ала тя го критикуваше, помисли Абра, докато гледаше подредената полирана повърхност на бюрото му. На него му липсваха и амбицията, и човечността, които бяха толкова присъщи на баща му. Торнуей искаше да строи най-вече защото обичаше да строи. При Тим основното бе печалбата.

Ако Томас Торнуей бе още жив, тя нямаше да се гласи да напуска. Имаше известна свобода в съзнанието, че този строеж ѝ бе последният в тази компания. Нямаше да съжалява, когато напуснеше, както би съжалявала някога. Напротив, чувстваше вълнение, очакване. Каквото и да станеше, щеше да го бе направила сама.

Ужасяващо, помисли Абра и затвори очи. Идеята бе колкото примамлива, толкова и ужасяваща. Като всяко неизвестно нещо. Като Коуди Джонсън.

Улови се и се върна до прозореца. Това бе глупаво. Той не бе нито примамлив, нито ужасяващ. Нито бе непознат. Беше просто мъж — малко досаден, както си пъхаше носа навсякъде из строежа. Беше от онези мъже, които знаеха, че са приятни на вид и го използваха. От онези, които винаги имаха цел, гледна точка и път за отстъпление.

Бе срещала мъже като него. Обръщайки се назад, тя се смяташе за щастлива, че само веднъж се бе влюбила в красиво лице и любезни обноски. Някои жени никога не се научаваха и отново и отново попадаха в същия капан. Майка ѝ бе една от тях, помисли Абра и поклати глава. На Джеси Уилсън ѝ стигаше да погледне веднъж към мъж като Коуди, за да хлътне по него. Слава Богу, по това не се бе метнала на майка си.

Колкото до нея, Абра не се интересуваше от Коуди Джонсън лично и едва го понасяше професионално.

Когато той влезе секунда по-късно, тя се зачуди защо мислите и чувствата ѝ изглеждат не бяха съгласни с нея.

— Абра, извинявай, че те накарах да чакаш — усмихна ѝ се сърдечно Тим, елегантен с костюма си с жилетка и вратовръзка. — Обедът се проточи малко повече.

Тя само вдигна вежди. Заради това съвещание по средата на деня изобщо не бе успяла да обядва.

— Повече ме интересува защо ме повика от строителната площадка.

— Помислих, че имаме нужда да си поговорим. — Той се разположи удобно зад бюрото си и направи жест към нея и Коуди да седнат.

— Виждаш ли докладите.

— Разбира се. — Тим потупа с пръст по една папка. Имаше хубава, пленителна усмивка, която отиваше на кръглото му лице. Абра често бе мислила, че от него би излязъл добър политик. Ако имаше човек, който да знае как да отговори на някой въпрос, без да се обвързва, това бе Тим Торнуей. — Делови, както винаги. Тази вечер имам среща с Барлоу старши. Искам да му дам нещо повече от факти и цифри.

— Можеш да му предадеш моите възражения срещу сегашното оформление на основната сграда. — Тя кръстоса крака и хвърли един бърз поглед към Коуди. Тим започна да върти в ръката си една от химикалките с монограми.

— Мисля, че сме се разбрали за всичко това.

Абра само сви рамене:

— Ти попита. Можеш да му кажеш, че до края на седмицата ще е завършена електрическата инсталация на основната конструкция.

Сложна работа, като се има предвид размера и формата на сградата. И ще струва на фирмата цяло състояние, за да се охлажда.

— Той има цяло състояние — отбеляза Коуди. — И мисля, че повече ги интересува стилът, отколкото икономииите от ток.

— Наистина. — Тим се прокашля. Както вървяха нещата, строежът на Барлоу щеше да му донесе хубава печалба. Не искаше това да се променя. — Разбира се, аз прегледах документите и мога да уверя нашия клиент, че получава най добрите материали и интелектуални усилия.

— Бих предложила да му кажеш да дойде и да види сам.

— Ами, аз не мисля...

— Съгласен съм с госпожица Уилсън — прекъсна го Коуди по-добре сега да възрази срещу нещо, което не харесва, отколкото да възрази по-късно, когато всичко е в бетон.

Тим се намръщи:

— Плановете бяха утвърдени.

— Нещата изглеждат различно на хартия — обясни Коуди и погледна към Абра. — Хората понякога се изненадват от завършения продукт.

— Естествено, ще предложи. — Тим потупа с химикалката по пресата за поливане, по която нямаше нито едно петънце. — Абра, в доклада ти има предложение да се увеличи обедната почивка до един час.

— Да, исках да говоря с теб за това. След няколко седмици на строежа разбрах, че ако времето не позахладнее, хората ще имат нужда от по-дълга почивка на обед.

Тим остави химикалката и скръсти ръце.

— Трябва да разбираш какво означава продължение с половин час от гледна точка на срокове и пари.

— А ти трябва да разбираш, че хората не могат да работят на това слънце без разумен отдих. Пиенето на солни таблетки не е достатъчно. Може да е още март и може вътре да е прохладно, когато пиеш второто си мартини, но навън е убийствено.

— На тези хора им се плаща да се потят — напомни й Тим. — И мисля, че за тях ще е по-добре до лятото да има покриви над сградите.

— Те не могат да строят, ако падат от изтощение или от слънчев удар.

— Не помня да съм получавал доклади за такива инциденти.

— Не още. — Би било чудо, ако успееше да си сдържи нервите. Винаги е бил помпозен, помисли тя. Когато той бе младши изпълнител, Абра винаги успяваше да го заобиколи и да стигне до върха. Сега той бе върхът. Тя стисна зъби и опита отново: — Тим, те имат нужда от по-дълга почивка. Работата навън под това слънце те изцежда. Чувстваш се слаб, отпускаш се и започваш да правиш грешки. Опасни грешки.

— Плащам на бригадира да следи никой да не прави грешки.

Абра скочи, готова да избухне. В този момент я прекъсна спокойният глас на Коуди:

— Знаеш ли, Тим, в жегата хората и без това проточват почивките си. Ако им дадеш половин час допълнително, ще им стане приятно, дори ще се почувстват задължени. Повечето от тях няма да искат повече. Като резултат ще имаш същото количество работа и по-голяма популярност.

Тим завъртя химикалката в ръцете си.

— Звучи разумно. Ще го запомня.

— Запомни го. — Коуди се усмихна непринудено и стана. — Ще помоля госпожица Уилсън да ме закара обратно до строежа. После можем да обсъдим тази идея как да работим по-близко. Благодаря за обеди, Тим.

— За мен беше удоволствие.

Преди Абра да бе успяла да си отвори устата, Коуди я хвана за лакътя и я изведе. Тя се отскубна едва пред асансьора.

— Няма нужда да ми показват пътя — процеди през зъби тя.

— Е, госпожице Уилсън, изглежда отново не сме на едно мнение, — Той влезе с нея в асансьора и натисна бутона за паркинга. — Според мен определено имате нужда от напътствия как да се разправяте с плиткоумници.

— Не ми трябват вие да... — Тя млъкна и го погледна. Видя смеха в очите му и неохотно се усмихна. — Доколкото разбирам, говорите за Тим.

— Казал ли съм такова нещо?

— Така го разбирам... Освен ако не говорехте за себе си.

— Изборът е ваш.

— Труден избор. — Асансьорът потрепери и спря на паркинга. Абра протегна ръка, за да го спре да не се затвори, и се вгледа в него. Очите му бяха интелигентни, изражението уверено. Тя почти въздъхна и излезе от асансьора.

— Решихте ли? — попита Коуди и тръгна до нея.

— Да кажем само, че съм решила как да се държа с вас.

Стъпките им отекваха, докато вървяха между редиците от коли.

— И как?

— Чували ли сте за триметрови върлини?

Ъгълчетата на устните му трепнаха. Абра отново бе с плитка, която го изкушаваше да я разпусне, кичур по кичур.

— Това е направо недружелюбно.

— Да. — Тя спря пред една камионетка. Бялата ѝ боя бе издраскана и прашна, стъклата бяха потъмнени да пазят от безмилостното слънце. Абра замислено извади ключовете си. — Сигурен ли сте, че искате да отидете на строежа? Мога да ви оставя в хотела ви.

— Аз наистина малко се интересувам от този проект.

Тя неспокойно сви рамене:

— Правете каквото искате.

— Обикновено постъпвам така.

Когато влезе вътре, той наведе назад седалката си и почти успя да протегне крака. Абра завъртя ключа, моторът се закашля, закиха и накрая запали. Радиото и климатикът оживяха. Музиката гръмна, ала тя не си направи труда да я спре. По таблото имаше разпръснати декоративни магнитчета, които държаха надраскани бележки — банан, щраус, карта на Аризона, усмихната котка и женска ръка с розови нокти. Доколкото Коуди може да разбере, Абра трябваше да купи мляко и хляб и да провери за едни петдесет тона бетон. И да се обади на Монго? Той присви очи и се опита отново да прочете. На майка си. Трябваше да се обади на майка си.

— Хубава кола — отбеляза той, когато камионетката потрепери и спря на един светофар.

— Има нужда от регулировка. — Тя изключи от скорост — Не съм стигнала до това.

Коуди гледаше ръката ѝ, докато Абра превключваше на първа и ускоряваше. Дълга и слаба ръка, подхождаше на ялото ѝ. Ноктите ѝ

бяха къси и, за разлика от ръката на таблото, без лак. Никакви бижута. Можеше да си представи как тази ръка сервира чай в нежни чаши, както можеше да си я представи и как сменя свещите на колата.

— И, как бихте се справили вие с Тим?

— Моля? — Той се бе отнесъл в кротката фантазия как тези тесни и умели ръце гаят гърба му.

— Тим — повтори тя, даде газ и пое на юг от Финикс. — Как бихте се справили с него?

В момента повече го интересуваше как би се справил с нея.

— Доколкото разбирам, вие двамата не винаги имате еднакви виждания за нещата.

— Наблюдателен сте, Джонсън.

— Саркастична сте, Червенокоске. — Не поиска разрешение да пуши, просто смъкна прозореца с два сантиметра и започна да рови из джобовете си за кибрит. — Лично аз нямам нищо против, но когато си имате работа с Торнуей, ще откриете, че олиото върши по-добра работа от оцета.

Това бе вярно, абсолютно вярно. Дразнеше я, че се бе поставила в положение да трябва да ѝ го напомнят.

— Той не разбира от сарказъм. — Абра включи запалката в колата.

— Девет от всеки десет пъти сигурно не го разбира. — Той допря върха на цигарата си до запалката. — Ала на десетия път може да имате неприятности. Още преди да ми го кажете, знам, че нямате нищо против малко неприятности.

Тя неволно се усмихна и не възрази, когато той изключи радиото.

— Нали знаете тези коне, парадните коне, които носят капаци, за да следват пътя и да не се разсейват от тълпата?

— Да, и вече съм разбрал, че Торнуей носи капаци, за да следва пътя към печалбата и да не се разсейва. Ако искате по-добри работни условия за хората, по-висококачествени материали, каквото и да било, ще трябва да се научите да бъдете по-хитра.

Абра отново размърда бързо и неспокойно рамене.

— Не мога.

— Разбира се, че можете. Вие сте по-умна от Торнуей, Червенокоске, така че трябва да можете да го надхитрите.

— Направо ме влудява. Когато си помисля за... — Тя отново сви рамене, но този път в движението ѝ имаше печал. — Просто ме влудява. А когато полудея, всичко, което ми е на ума, ми е на устата.

— Това вече сам го бе разбрал.

— Просто трябва да използвате най-малкия общ знаменател. При Торнуей това е печалбата. Ако искате хората да имат един час обедна почивка в най-голямата жега, няма да му казвате, че това е за тяхно добро. Ще му кажете, че така ще получите по-висока производителност и следователно по-високи печалби.

Абра за минутка се намръщи, после въздъхна дълбоко:

— Предполагам, че трябва да ви благодаря, задето го склонихте за това.

— Добре. Какво ще кажете да вечеряме заедно?

Тя му хвърли един бърз поглед.

— Не.

— Защо не?

— Защото имате хубаво лице. — Коуди се засмя и Абра го възнагради с най-кратката възможна усмивка. — Не вярвам на мъже с хубави лица.

— И вие имате хубаво лице, ала аз не ви обвинявам заради него.

Усмивката ѝ за миг стана по-широка, но тя продължи да гледа право напред към пътя.

— Това е разликата между вас и мен, Джонсън.

— Ако отидем на вечеря, ще намерим и други.

Бе изкушаващо. А не би трябвало да бъде.

— Защо ни трябва да намираме други?

— Да минава времето. Защо да не... — Млъкна, когато колата кривна. Абра изруга, с мъка излезе от пътя и спря.

— Спуках гума — обясни с отвращение. — Противна гума, а без това вече закъснявам. — Изскочи от колата и се запъти назад към багажника, като псуваше с възхитително познание на материала. Докато той отиде при нея, тя вече бе измъкнала резервната гума.

— И тази не изглежда в много по-добро състояние — отбеляза Коуди, докато оглеждаше грайфера.

— Всичките трябва да ги сменя, но тази ще трябва да поработи още малко. — Извади крика и го пхна под бронята.

На върха на езика му бе да предложи той да смени гумата, ала си спомни колко му бе приятно да я наблюдава и работи. Затова пъхна палци в джобовете си и се отдалечи, за да не ѝ пречи.

— Там, откъдето идвам, инженерите печелят добре. Не сте ли се замисляли за нова кола?

— И тази върши работа. — Тя отвъртя гайките, сръчно свали спуканата гума и постави на нейно място резервната. Вятърът от една преминаваща кола развя косата ѝ.

— Галош съобщи Коуди, като огледа спуканата гума.

— Вероятно.

— Ами, вероятно. Грайферите на кецовете ми са по-големи. Нямате ли малко ум в главата? Как може да карате с изтъркани гуми? — Докато я питаше, обиколи колата да види грайферите на останалите. — И другите не са много по-добре.

— Казах, че ми трябва нови. — Абра отметна косата си. — Не ми е останало време да ги сменя.

— Намерете време.

Сега стоеше точно зад нея. Както бе клекнала, тя му хвърли един поглед през рамо.

— Дръпнете се.

— Когато работя с някой, който е толкова небрежен към себе си, започвам да се питам дали не е небрежен и към работата си.

— Аз не правя грешки в работата си. — Абра отново се зае със затягането на гайките. Той бе прав. И понеже това я смущаваше, не искаше да го признае на глас. — Проверете атестациите ми.

Изправи се и по-скоро се подразни, отколкото се изненада, когато Коуди я обърна към себе си. Нямаше нищо против той да е близо. Имаше против да го чувства близо. Би трябвало да се отдръпне. Предупреждението започна да мига като червена лампичка в съзнанието ѝ, когато гърлото ѝ пресъхна. Стояха един срещу друг и тя виждаше миниатюрните капчици пот по лицето и врата му, както виждаше, независимо дали искаше, или не, желанието в очите му.

— Не искам да споря с жена, която държи в ръка железен ключ за гуми. — Взе го от нея и го опря на бронята. Ръцете ѝ се свиха в юмруци, но това бе от нерви, чисти нерви, и нямаше нищо общо с гнева.

— Днес следобед чакам инспектор.

— В два и половина. — Коуди хвана ръката ѝ и я обърна да погледне часовника. — Имате малко време.

— Това не е мое време — възрази Абра. — Аз се движа по часовника на Торнуей.

— Съвестна сте. — Той погледна към изтърканата гума. — За повечето неща.

Бе притеснително и смуцаващо да чувства как сърцето ѝ се блъска в гърдите. Сякаш бягаше, помисли тя. Не искаше да си признае, че бягаше от първия момент, в който го погледна.

— Ако имате нещо за казване, кажете го. Аз си имам работа.

— В момента нищо не се сещам. — Ала Коуди продължаваше да държи ръката ѝ. Палецът му леко докосна вътрешната страна на китката ѝ, където пулсът ѝ биеше силно и бързо. — А вие сещате ли се?

— Не. — Абра се опита да мине покрай него и се озова притисната към гърдите му. Никога не бе можела да играе добре шах, помисли тя тревожно. Никога не бе успявала да види отвъд това, което се случваше в момента, и да предвиди бъдещите последствия. Отне ѝ по-големи усилия, отколкото би трябвало, да запази гласа си спокоен — Какъв ти е проблемът, Коуди?

— Не знам. — Той бе не по-малко заинтригуван от нея. — Има само един начин да разберем. — Свободната му ръка наведе главата ѝ и я задържа. — Имаш ли нещо против? — Още докато говореше, устните му се наведоха към нейните.

Абра не бе сигурна какво я накара да се отдръпне в последния момент — или какво ѝ даде възможност да се отдръпне. Тя опря ръка на гърдите му и здраво натисна, макар да усещаше топлия му дъх върху устните си.

— Да. — С изненада установи, че това бе лъжа. Не би имала нищо против. Всъщност, искаше да почувства устните му върху своите.

Деляха ги само сантиметри. Коуди неочаквано усети как в корема му се съсредоточи топлина. Бе нещо по-силно от любопитство, осъзна той и реши, че това никак не е приятно. Когато отстъпи назад, го стори най-вече заради самия себе си.

— Не трябваше да питам — заяви безгрижно. — Следващия път няма да питам.

Абра всеки момент щеше да започне да трепери. Потресена осъзна, че тялото ѝ бе на път да я предаде и да започне да се тресе и тръпне. И отново не от гняв. Успя да се сдържи само с върховно усилие на волята. Наведе към спуканата гума.

— Върви си намери някой друг, с когото да си играеш, Коуди.

— Не мисля. — Той взе гумата от нея и я прибра в багажника. После, преди тя да бе успяла да се заеме лично с това, спусна крика и прибра и него.

Абра заобиколи и отиде до вратата си, като дишаше бавно и успокоително. Един камион с ремарке мина с грохот и въздушната вълна я удари. Тя се напрегна срещу нея, както и срещу него. Дланите ѝ бяха влажни. Внимателно ги изтри в джинсите си, преди да седне в кабината и да завърти ключа.

— Не ми приличаш на мъж, който продължава да чука на вратата, ако никой не отваря.

— Права си. — Абра потегли и Коуди се облегна назад. — След малко просто я отварям сам. — Усмихна ѝ се приятелски и пусна радиото.

Инспекторът бе дошъл по-рано. Абра изруга наум, но не можеше да направи нищо друго, защото електрическата инсталация издържа проверката. Мина през сградата, която вече придобиваше форма, и се качи на втория и третия етаж да види изолацията и първите доставени вътрешни панели. Всичко вървеше като по часовник и би трябвало да е доволна.

Всичко, за което можеше да мисли в момента, бе как се чувстваше на отбивката на пътя с устните на Коуди на сантиметър от нейните.

Бе инженер, а не романтичка, напомни си, докато стоеше на високата платформа и разгъваше един чертеж. Охладителната система. През следващите няколко дни това щеше да отнеме доста от времето и енергията ѝ. Нямаше нито времето, нито настроението да седи и да се чуди какво би било да целуне Коуди Джонсън.

Горещо. Горещо и вълнуващо. Никоя жена не би могла да погледне тази уста и да не види какви поражения би могла да нанесе тя на нервната ѝ система. Нейната вече бе раздрънкана, и то без никакъв контакт. Той сигурно го знаеше. Мъже като него винаги знаеха какъв

ефект имат върху жените. Едва ли можеха да бъдат обвинявани за това, ала можеха — и трябваше — да бъдат избягвани.

Отново изруга и нави чертежа на руло. Нямахше да мисли за него и какво би станало, ако вместо *не* бе казала *да*. Или ако не бе казала нищо, а се бе оставила да я води инстинктът, а не разумът.

Трябваше да се мисли за асансьорите. Не след дълго трябваше да бъдат вкарани. Бе работила много с друг инженер върху дизайна. Това, което сега бе на хартия, скоро щеше се превърне в реалност, да се издига и спуска по стените с блестящите си стъкла.

Някои мъже могат да правят това — да карат сърцето ти да се издига и спуска, да карат пулса ти да гърми, макар че не може да го чуе друг освен теб. Колкото и да се опитваш, колкото и да се преструваш, че това не се случвало, вътре в себе си ще се стрелкаш нагоре-надолу толкова силно, че рано или късно ще се пребиеш. Колкото и да си опитен с калкулатора, никога няма да успееш да изчислиш чудатостите на системата.

Да го вземат дяволите. Да го вземат дяволите, задето направи тази крачка отвъд чертата и я накара да се чувства уязвима. Абра не можеше да забрави как ръката ѝ лежеше върху неговата, как очите му я гледаха, когато лицето му беше съвсем близко. Затова сега щеше да се чуди. Вината за това бе негова. Щеше да е добре да го запомни.

Погледна надолу и го видя на първия етаж. Говореше с Чарли Грей и сочеше към задната стена, където склонът на планината се сливаше със сградата... Или сградата се сливаше с планината. Големи стъкла щяха да оформят покрива, извити стъкла щяха да очертаят линията от скалата към купола. Тя вече бе решила, че това щеше да е непрактично, но ѝ бе казано, че нейната работа не е да го одобрява, а да го направи.

Чарли поклати глава на нещо, което Грей му каза, и леко повиши глас, достатъчно, за да се чуе раздражението в тона му, ала недостатъчно, за да се разберат думите. Стана ѝ приятно.

Нека се дразни, реши Абра. Нека се върне на изток и да се дразни там, където няма да ѝ се пречка.

Тръгна надолу по временните стълби. Трябваше да провери докъде бе стигнал здравният клуб и изкопните работи за първата серия бунгала. Докато успяваха да презастъпват работите, всичко щеше да е наред. Тим би трябвало да е там и да следи графика. Тя размърда

рамене. Бе по-добре, че го нямаше, че бе оставил отговорността на нея. Той дразнеше хората, като се появяваше на строежа със скъпите си костюми.

В момента, в който поглеждаше часовника си, чу над главата си вик. Имаше достатъчно време да види как металната плоча пада върху нея, преди две ръце да я сграбчат за кръста и да я издърпат настрани.

Плочата се стовари на сантиметри от краката ѝ, сред гръм и облак прах. С каска или не, ако се бе озовала под нея, сега щеше да е на път към болницата.

— Добре ли си? Хей! — Ръцете бяха още около кръста ѝ, но сега Абра бе обърната и притисната към едно силно мъжко тяло. Нямаше нужда да поглежда, за да разбере кой я държи.

— Да. — Ала гласът ѝ не бе стабилен. Ръцете ѝ също. — Добре съм. Пусни ме...

— Кой, по дяволите, е виновен за това? — извика Коуди, все още притиснал тялото ѝ към себе си. Сега разбираше какво значи да му стане лошо от страх. Бе действал инстинктивно, но в момента, в който плочата падна, без да я нарани, започна да му се повдига. Представяше си я как лежи, обляна в кръв.

Двама мъже, пребледнели като платно, вече тичаха надолу по стълбите.

— Изплъзна ни се. Боже, госпожице Уилсън, добре ли сте? На пода имаше един акумулатор, аз се спънах в него и плочата просто полетя.

— Не ме удари. — Тя се опита да се отдръпне от Коуди, но ѝ стигна силата.

— Качете се горе и се погрижете тези подове и платформи да са чисти. При първата следваща проява на небрежност ще има уволнения.

— Да, сър.

Чукането, което бе замряло, започна отново, отначало колебливо, после по-енергично.

— Виж какво, много съм добре. — Трябваше да бъде, дори ако дланите ѝ бяха потни. — И мога да се оправям с работниците.

— Просто млъкни. — Коуди едва сдържа желанието си да я грабне на ръце. Вместо това я задърпа. — Бяла си като платно. — Бутна я върху един сандък. — Седни.

Понеже коленете ѝ бяха омекнали, Абра не възрази. Няколко дълбоки вдишвания, каза си, и щеше да се оправи.

— Вземи. — Той пъкна в ръката ѝ чаша вода.

— Благодаря. — Започна да пие, като се мъчеше да поема малки глътки. — Няма нужда да си правиш труда.

— Не. Можех просто да те оставя да станеш на локва. — Не се получаваше както го бе мислил, но бе ядосан, направо му беше лошо от яд, както преди това от страх. Бе се разминало за малко, съвсем за малко. Ако не я бе погледнал... — Можех да си стоя и да гледам как това желязо ще те смачка. Обаче щеше да е жалко да опръскаме с кръв пресния цимент.

— Нямах това предвид. — Тя допи водата и смачка картонената чашка. Коуди я бе спасил от сериозно нараняване. Трябваше да му благодари. И щеше да го стори по-рано, ако не бе започнал да ѝ се кара. — Във всеки случай щях да се дръпна и сама.

— Много хубаво. Следващия път просто ще си гледам работата.

— Точно така. — Абра хвърли чашата, изправи се и ѝ се зави свят. Още се чуваха ударите на чуковете, ала доста хора наблюдаваха с крайчеца на очите си. — Няма смисъл да правиш сцени.

— Представа нямаш каква сцена мога да направя, Уилсън. — Изкушаваше се да ѝ покаже какво може да направи, да освободи малко от бесовете, които кипяха заедно със страха. Но лицето ѝ бе мъртвешки бледо и, независимо дали самата тя го усещаше, или не, ръцете ѝ трепереха. — На твое място щях да накарам бригадира да набие в главите на работниците някои правила за безопасност.

— Ще им осигуря инструктаж. А сега, ако ме извиниш, трябва отново да се заема за работа.

Когато пръстите му се обвиха около рамото ѝ, Абра усети в тях гняв. Беше благодарна за това, защото то я направи по-силна. Много бавно обърна глава, така че да може отново да го погледне. Ярост, каза си с някакво раздражително любопитство. Този човек бе напълно побеснял, повече, отколкото би трябвало от няколко сърдити думи. Негов проблем, каза си тя.

— Няма да продължавам да ти повтарям да се отдръпнеш, Джонсън.

Той изчака за момент, докато бе сигурен, че ще може да говори спокойно. Още чуваше противния звук от метал, стоварващ се върху

бетон.

— Това е нещо, за което можем да се съгласим, Червенокоске. Няма да продължаваш да ми повтаряш да се отдръпна.

Пусна я. След моментно колебание Абра тръгна.

Нямаше да продължава да му го повтаря, мислеше Коуди, докато я гледаше как изчезва навън. А дори и да продължаваше, това нямаше да ѝ помогне.

ТРЕТА ГЛАВА

Имаше други неща, за които да мисли. Коуди подложи лице под горещите струи на душа и си напомни, че Абра не бе негов проблем. Проблем тя без съмнение беше, ама не негов.

Своенравни жени като нея бе най-добре да се отбягват, особено когато имат такъв женствен вид, който контрастира на гадния им нрав. Комплексът на Барлоу му създаваше достатъчно главоболия. Нямахте нужда да добавя и нея в списъка.

Но пък бе приятно да я гледа човек. Усмихна се и спря душа. Приятно да я гледа не означаваше приятно да си има работа с нея. Обикновено той обичаше предизвикателствата, ала точно в момента си ги имаше достатъчно.

Сега, когато партньорът му се бе оженил и очакваше първото си дете, Коуди правеше всичко по силите си да запълни липсата му. Бизнесът им процъфтяваше и това означаваше работа по дванадесет часа на ден. Освен да контролира строителството на курорта, трябваше да провежда важни телефонни разговори, да изпраща и получава програми, да взема решения, да дава или не одобрения. Нямахте нищо против отговорностите или дългите работни часове. Беше дори благодарен за тях. Не му бе трудно да си спомни момчето, което бе израснало в една кална ферма на границата на Джорджия и Флорида. Момчето бе искало нещо повече и мъжът бе работил, за да го постигне.

Дълъг път бе изминал, помисли той и завърза кърпата около кръста си. Тялото му бе стройно и загоряло. Все още работеше на открито, макар сега това да бе въпрос на желание, а не на нужда. В живота му имаше не само чертожни дъски и мечти. Имаше и къща на едно езеро във Флорида, която бе построена до половината. Бе решил да я довърши сам. Сега това бе въпрос не на липса на пари, а на гордост.

Парите ги имаше и никога не би отричал, че му бе приятно да се ползва от облагите, които те предоставяха. И все пак бе израснал, като бе работил с ръцете си, и изглежда не нарушаваше този навик. Не

искаше да наруши този навик. Имаше моменти, когато нищо не му бе по-приятно от усещането на чук или парче дърво в дланите.

Прокара пръсти през мократа си коса. Пръстите му бяха мазолести, както през детските години. И сега можеше да подкара трактор, но предпочиташе логаритмична линейка или електрически трион.

Влезе в спалнята на хотелския си апартамент. Апартаментът бе почти толкова голям, колкото къщата, в която бе израснал. Вече бе свикнал с простора, с малките луксове, ала не ги приемаше за подразбиращи се. Понеже б' расъл на ръба на бедността, се бе научил да оценява добрия материал, добрата храна, доброто вино. Може би ги оценяваше повече, отколкото човек, роден с тях. Но не мислеше за това.

Ключът бе в работата, таланта и амбицията, може би в малкото късмет. Коуди помнеше, че късметът може да се обърне, затова никога не бягаше от работа.

Бе изминал дълъг път, откак се бе ровил в калта, за да си изкарва хляба. Сега можеше да мечтае, да си представя и да създава — стига да не забравяше, че да превърнеш мечтите в реалност означаваше да си изцапаш ръцете. Можеше да иззида една тухлена стена, ако трябваше, да забърка хоросан, да закове пирон или да занити нит. Бе работил, за да изкара колежа. От тези години му бе останало не само влечението към строителството, а и уважението към хората, които се потяха по строежите.

Което го връщаше отново към Абра. Тя разбираше строителите. Той от личен опит знаеше, че много от хората, които работят пред чертожната дъска, забравят за другите, които коват пирони и влечат тухли. Ала не и Абра. Замислено облече белия халат със смътната идея да се обади на румсървиса и да си поръча храна в стаята. Абра Уилсън, помисли си. Би рискувала за бъде уволнена, за да осигури на хората половин час допълнителна почивка. Бе маниачка, когато ставаше дума за осигуряването на вода и солни таблетки.

Бе също жена, която би застанала между двама разярени строители, за да предотврати боя. Или да излее бира върху главата на работник, който не си знае мястото.

Усмихна се при този спомен. На работното място не се пие. И тя го говореше сериозно. Той уважаваше това. Той самият предпочиташе

откритостта пред намеците — и в работата, и в личния живот. Абра не бе жена, която ще си играе на флирт или ще прави двусмислени намеци. Ще каже или да, или не.

Както на отбивката на пътя, спомни си Коуди. Тя каза не, макар да ѝ се искаше да каже да. Би било интересно да открие причините за това противоречие. Жалко, че отношенията им трябваше да си останат чисто делови. Можеха да се позабавляват, но проблемът бе, че Абра бе прекалено натегната, за да се отпусне и просто да се забавлява. Може би честното би било да се каже, че бе прекалено честна, за да приеме секса като чисто забавление. Не можеше да я обвинява за това. Което бе още една причина да запази нещата чисто професионални.

Освен това имаше прекалено много търкания. Търкането обикновено водеше до искра, а искрата до огън. В момента нямаше време да гаси пожари.

Погледна часовника на нощното шкафче и изчисли колко бе часът сега на Източното крайбрежие. Бе прекалено късно да звъни. Което означаваше, че ще трябва да стане в пет часа, да се оправи и да проведе всички необходими разговори между шест и седем.

Сви рамене и реши, че това, което се самоналагаше, бе една бърза вечеря в стаята и ранно лягане. В момента, в който вдигна слушалката на телефона, чу звънеца на вратата.

Ако имаше човек, когото не бе очаквал, това бе Абра.

Тя стоеше пред вратата и крепеше на хълбока си кафяв плик. Косата ѝ бе разпусната — за пръв път я виждаше не на плитка или прибрана — и се къдреше над раменете. Все още бе с джинси и тениска, ала бе сменила ботушите с гуменки. Следващата изненада бе, че почти се усмихваше.

— Здравсти — успя да каже Абра. Странно, никога през живота си не се бе чувствала по-нервна.

— Здравсти. — Той се облегна на рамката на вратата и я огледа, без да бърза. — Минаваш оттук, а?

— Не точно. — Пръстите ѝ се забиха в твърдия кафяв хартиен плик. Пликът прошумоля многозначително и тя отпусна пръсти. — Може ли да вляза?

— Разбира се. — Коуди направи крачка назад и Абра направи крачка напред. Тя чу зад гърба си как ключалката щракна. Сърцето ѝ прескочи. — Много мило.

Холът на апартамента бе издържан в цветовете на пустинята — бледомораво, тъмнокафяво и кремаво. По стените имаше графики, а на прозорците тесни щори. В стаята миришеше на сапун. Той миришеше на сапун. Абра се овладя и се обърна.

— Исках да се извиня.

Коуди неволно вдигна вежди, докато я оглеждаше. Тя очевидно много се стараеше и мразеше всяка минута от това. Стана му весело и реши да проточи сцената.

— За какво?

Абра едва не изскърца със зъби. Докато караше насам, се бе подготвила, че той няма да ѝ помогне.

— За това, че днес следобед бях груба и неблагодарна.

Коуди пъкна ръце в джобовете на халата си.

— Само днес следобед?

Абра едва успя да преглътне жлъчта. Бе длъжна да се извини и, по дяволите, щеше да го стори.

— Да. Става дума за един конкретен повод. Ти днес следобед ми помогна, а аз се държах невъзпитано и неблагодарно. Не бях права, а когато не съм права, искам да мисля, че мога да си го призная. — Абра отиде до масата, която разделяше хола от кухнята. — Донесла съм ти малко бира.

— Да я пием или да я изливаме?

— Ти решаваш — отговори тя и извади от плика картонена опаковка с шест бири. Усмихна се, почти истински. Очите ѝ заблестяха, устните ѝ, сякаш от някаква магия, станаха по-меки. Той усети как сърцето му пропусна цели два удара. — Не знаех дали си ял, затова взех шницел и пържени картофи.

— Донесла си ми вечеря?

Абра притеснено сви рамене:

— Не е кой знае какво, просто сандвич. — Измъкна тридесетсантиметрово хлебче, увито в бяла хартия.

— Ама и сандвича.

— Ами да. — Тя измъкна стиропорната кутия, в която бяха пържените картофи. Дори това да я убиваше, каза си, щеше да произнесе нужните думи. И сигурно щеше да я убие, ако той продължаваше да я гледа така, сякаш по-скоро би изял нея, вместо вечерята. — Исках да ти благодаря, че следобед действия толкова бързо.

Не знам дали бих се дръпнала достатъчно бързо, или не, но въпросът не е в това. Фактът е, че ти се погрижи аз да не бъда наранена, а аз така и не ти благодарих както трябва. Предполагам, че съм била по-стресната, отколкото тогава осъзнавах.

Той също, помисли Коуди. Приблужи се до нея. Абра държеше празния плик, сгъваше го и то разгъваше. Това му показва, повече, отколкото биха му показали думите, колко ѝ е струвало да дойде тук. Той взе плика от ръцете ѝ и го хвърли на масата.

— Можеше да напишеш всичко това на една хубава малка бележка и да я пхнеш под вратата. Ала предполагам, че това не е в твоя стил. — Пребори се с желанието си да докосне косите ѝ, защото знаеше, че това би било грешка и за двамата им. Коуди само би искал да я докосва повече, а тя изглеждаше така, сякаш би хукнала да бяга при първия му опит да се приближи към нея. Вместо това измъкна една бира и я обърна да прочете етикета. — Искаш ли?

Абра се поколеба само за момент. Май все пак той щеше да ѝ помогне.

— Разбира се.

— Половин шницел?

Тя се отпусна и отново се усмихна.

— Вероятно бих могла да го преглътна.

Бе сключено примирие, неизказано, но договорено. Споделиха на терасата на Коуди студената бира и вкусния шницел. В краката им тихо се плискаше малък шадраван. Тежкият аромат на оранжеви и червени цветя се издигаше между високите стени, които ги обграждаха. Слънцето се бе спуснало ниско и въздухът изстиваше.

— Всички удоволствия в домашна обстановка — отбеляза Абра и отпи от бирата си.

Той си помисли за своя дом, където всичко бе познато, където толкова много стени бяха все още незавършени и толкова метри первази още небоядисани.

— Не съвсем домашна. Ала почти.

Тя протегна гуменките си към водата. Господи, как ѝ се искаше да се потопи в нея, да затвори очи и всеки неин мускул да запее. Тихо въздъхна и се отказа от идеята.

— Много ли пътуваш?

— Достатъчно. А ти?

— Не много. Е, из щата. Два пъти съм ходила до Юта. Обичам хотелите.

— Наистина ли?

Абра се бе успокоила дотолкова, че да не обърне внимание на иронията в гласа му. Отхапа от шницела и се наслади на смесения вкус на месо, сос и кашкавал.

— Обичам да мога да взема един душ, да изляза, да се върна и да намеря чисти хавлии. Да си поръчам румсървис и да ям в леглото. Такива неща. Ти също би трябвало да ги харесваш. — Гледаше го как надига бирата си. — Не ми приличаш на човек, който би правил неща, които не обича да прави.

— Нямам нищо против да пътувам. — Пържените картофи бяха мазни и пресолени. Идеални. Коуди си взе два. — Просто обичам да знам, че има място, където да се върна.

Тя разбираше това много добре, макар да я изненада, че и той изпитваше това чувство и тази потребност.

— Винаги ли си живял във Флорида?

— Да. Не мога да кажа, че много ми харесват снегът и студът на север. Обичам слънцето.

— Аз също. — Абра си взе картофи. — Тук вали само няколко пъти през годината. Дъждът е събитие. — С усмивка довърши своята част от шницела. Най-доброто ядене, трябваше признае, което бе яла от седмици. Трудно ѝ бе повярва, че неговата компания, в края на краищата не бе такова мъчение. Облегна се назад, хвана с две ръце бирата си и зачака падането на нощта. — Но ми се иска да видя и океана.

— Кой океан?

— Който и да е.

— Очите ѝ изглеждаха сиви на тази светлина, забеляза Коуди — сиви и малко сънени.

— Оттук до Западното крайбрежие не е далеч.

— Знам — Тя размърда рамене и продължи да се взира в припадащата тъмнина. — Винаги съм си мислила, че ми трябва по-сериозна причина да замина на такова пътешествие.

— Отпуск?

— През последните няколко години работя доста. Това може да е ерата на женската еманципация, ала трябва да се пробиват много

стени, когато си инженер, който случайно е жена.

— Защо си инженер?

Той лениво посегна да си вземе още картофи, Абра също. Пръстите им дружелюбно се докоснаха.

— Винаги съм обичала да разбирам как работят нещата... Или какво да се направи, за да работят по-добре. Вървеше ми математиката. Обичам логиката на числата. Ако ги пресметнеш, ако разбереш формулата, винаги ще достигнеш до правилния отговор.

— Правилният отговор не винаги е най-добрият отговор.

Тя кръстоса крака и се обърна да огледа лицето му в избледняващата светлина.

— Това е артистично мислене. Ето затова един архитект има нужда от един добър инженер, който да го вкарва в пътя.

Коуди отпи от бирата си, без да бърза, и ѝ се усмихна:

— Това ли правиш ти, Червеноске? Вкарваш ме в пътя?

— Не е толкова лесно. Вземи проекта на здравния център.

— Бях сигурен, че ще стигнеш до него.

Омекнала от приятната вечеря, Абра не обърна внимание на сарказма му.

— Водопадът на източната стена. Няма да говорим, че това е непрактична фантазия.

— Имаш нещо против водопадите?

— Това е пустиня, Джонсън.

— Някога да си чувала за оазиси?

Тя въздъхна, твърдо решена да бъде търпелива. Храната бе добра, а компанията по-приятна, отколкото бе очаквала.

— Ще изпълня тази твоя малка прищявка.

— Благословена да си.

— Но ако го сложиш на западната стена, както настоявах...

— На западната стена не се получава. На западната стена ти трябва прозорци за вечерната светлина, за залези е. Изгледът на запад е най-хубав.

— Аз говоря за осигуряването. Помисли за водопроводната инсталация.

— Оставям това на теб. Ти мисли за водопроводната инсталация, аз ще мисля за естетиката и ще се спогодим.

Типично, типично, каза си Абра и поклати глава.

— Коуди, мисълта ми е, че този строеж би бил два пъти по-лесен с някои дребни корекции.

Предизвикателният блясък се бе върнал в очите ѝ. Той почти се усмихна. Вечерта не би била завършена без поне един спор.

— Ако се страхуваш от работа, да беше си избрала друга професия.

Тя рязко вдигна глава и очите ѝ, вече изпълнени с гняв, се присвиха.

— Не се страхувам от работа и съм дяволски добра в това, което върша. Тези, които правят нещата невъзможни, са хората като теб, които идват с шестетажното си самочувствие и отказват да правят корекции.

Той самият също бе избухлив, ала успя, макар и трудно, да овладее нервите си.

— Не самочувствието ме кара да не правя корекции. Ако ги направя, ще се окаже, че не върша работата, за която ми плащат.

— Ти наричаш това професионална същност, аз го наричам самочувствие.

— И грешиш — заключи Коуди с измамна усмивка. — Отново.

В този момент Абра можеше да прекрати спора и да се опита да приложи такт и изтънченост — ако ѝ бе дошло наум.

— Да не искаш да ми кажеш, че ще направиш компромис с професионалната си същност, ако преместиш глупавия водопад от източната на западната стена?

— Да.

— Това е най-тъпото нещо, което някога съм чувала. Но типично — заключи тя и стана да крачи из миниатюрната затворена тераса. — Господ ми е свидетел, че е типично. Понякога си мисля, че архитектите повече се вълнуват от цвета на боята, отколкото от за точките на напрежение.

Той я гледаше как крачи. Дълги и свободни крачки, от тези, които изяждат разстоянието от точка до точка. Жена, която непрекъснато се движи, помисли си. Но Коуди не бе човекът, който трябваше да бъде изпреварен, за да стигне Абра закъдето бе тръгнала.

— Имаш лошия навик да обобщаваш, Червенокоске.

— Не ме наричай Червенокоске — скастри го тя и откъсна едно оранжево цветче от лозата. — Ще се радвам този проект да завърши, за

да стана независима. Тогава ще мога да си избирам с кой архитект да работя.

— Пожелавам ти късмет. Може да се окаже, че ще ти е трудно да намериш някой, който да е готов да понася избухвания и заяждания за дреболии.

Абра се извъртя. Знаеше си, че бе избухлива. Нито би го отрекла, нито би се извинявала заради това. Ала колкото до останалото...

— Аз не се заяждам за дреболии. Не е заяждане да направиш предложение, което би спестило поставянето на допълнителни тридесет метра тръби. И само един егоцентричен твърдоглав архитект би го приел по този начин.

— Ти имаш проблем, госпожице Уилсън. — Той видя начина, по който тя се напрегна при тези думи, и изпита удоволствието, на което се бе надявал. — Имаш лошо мнение за хората с моята професия, но докато практикуваш своята професия, си обвързана с нас.

Абра смачка цветето, което държеше.

— Не всеки в твоята област е идиот. В Аризона има някои отлични архитекти.

— Значи не харесваш само архитектите от Източното крайбрежие.

Тя нямаше да му позволи да слага в устата ѝ думи, които не бе казала и които я караха да звучи като глупачка.

— Нямам представа защо Тим реши да наеме фирма не от този щат. Ала след като го е сторил, аз правя всичко възможно да работя с теб.

— Да правиш всичко възможно би означавало малко по-изискани обноси. — Коуди остави бирата си настрана и се изправи. Лицето му бе в сянка, но от стойката му Абра разбираше, че бе не по-малко ядосан от нея. — Ако имаш някакви други оплаквания, защо не ги кажеш сега, когато сме само двамата?

Тя хвърли между тях изпомачканото цвете като ръкавица.

— Добре, ще кажа. Вбесявам се, че не си направи труда да дойдеш на никое от предварителните съвещания. Аз бях против да се наема фирма от Източното крайбрежие, ала Тим не искаше да ме чуе. Фактът, че никой не можеше да те намери, още повече усложни нещата. Междувременно аз трябва да се разправам с Грей, който си гризе ноктите и непрекъснато се рови в правилниците и документите.

И накрая ти пристигааш, надут като петел, и отказваш да промениш и една чертичка в скъпоценния си проект.

Той излезе от сянката и пристъпи една крачка към нея. Наистина бе ядосан, забеляза Абра. Лошият ѝ късмет бе виновен, че гневът го караше да изглежда още по-хубав.

— Първо, имах си сериозни причини да пропусна предварителните съвещания. Много сериозни лични причини, които не се чувствам задължен да обсъждам с теб. — Направи още една крачка. — Фактът, че твоят работодател е наел моята фирма въпреки възраженията ти, е твой проблем, а не мой.

— Предпочитам да мисля, че е негова грешка, а не моя.

— Много хубаво. — Когато направи следващата крачка към нея, тя едва се сдържа да не се отдръпне. Очите му можеха да бъдат много тъмни, откри Абра, много настойчиви. Вече не изглеждаше като обикновен летовник, нито като безгрижен каубой. Повече приличаше на гангстер. Но тя не отстъпи. — А що се отнася до Грей, той може да е млад и досаден, ала работи упорито.

Заля я чувство за вина и Абра пъхна ръце в джобовете си.

— Не исках да кажа...

— Забрави. — Коуди направи последната крачка, която го доведе толкова близо, че телата им почти се докосваха. Тя продължаваше да го гледа в очите с вдигната глава. — Освен това не се надувам.

В нея се надигна глупавото желание да се разсмее, но нещо в очите му ѝ подсказваше, че това би било най-опасното, което би могла да направи. Вместо това преглътна и вдигна вежди:

— Искаш да кажеш, че не го правиш нарочно? — Присмиваше му се, чисто и просто. Не му бе убягнал смехът в очите ѝ. Искаше ѝ се да му се подиграва и това нямаше да ѝ се размине.

— Изобщо не го правя. Ти, от друга страна, си слагаш тази каска и тези подковани ботуши и маршируваш из строежа, опитвайки се да докажеш колко си яка.

Абра отвори уста от изненада, после рязко я затвори.

— Не марширувам и нямам нужда да доказвам нищо на никого. Само си върша работата, за която съм учила.

— Тогава ти си върши своята работа, а аз ще си върша моята.

— Прекрасно. Ще се видим по изгрев слънце.

Тя се обърна към вратата и той я хвана за ръката. Не знаеше какъв дявол го накара да я спира, когато най-доброто и за двама им бе да я остави да си тръгне сърдита. Ала вече бе прекалено късно. Стъпката бе направена.

Лицата им бяха близо, ръката му стискаше здраво рамото ѝ, а телата им бяха обърнати едно към друго. Изгряваше луна. От другата страна на стената се чуваше затихващ женски смях от двойката, която преминаваше под светлината на прозореца.

Търкането бе родило искра — не, десетки искри, помисли Коуди. Усещаше ги как парят по кожата му. Горещината им бе бърза и опасна, но все пак можеше да се овладее. Ако ги раздухаше, щяха да пламнат. И тогава...

По дяволите, каза си той и затвори устни върху нейните.

Абра се бе стегнала. Бе готова. Не бе трудно да види желанието и намерението, докато стояха един срещу друг през този дълъг, безмълвен момент. Беше достатъчно честна, за да признае, че желанието го имаше през цялото време. То я пронизваше отново и отново. Затова се бе стегнала. Бе готова.

Това изобщо не ѝ помогна.

Би трябвало да може да съдържи реакцията си или да ѝ даде воля, нещо, което винаги бе можела да прави — както избере. Както избере. Бе плашещо за част от секундата да научи, че не винаги има избор. Реакцията се изтръгна от нея, преди решението да бе могло да се оформи, и разтърси мнението ѝ за свободната ѝ воля.

Бе го прегърнала, без някакъв спомен, че бе протегнала ръце. Тялото ѝ бе притиснато към неговото, без спомен изобщо да се бе помръдвала. Когато устните ѝ се разтвориха, това бе колкото покана, толкова и настояване. Грубият му отговор бе точно това, което тя искаше.

Коуди я дръпна към себе си, изненадан, че желанието можеше толкова бързо да се надигне от къкрене до кипене. Още една изненада. Това, което пламна между тях, идваше колкото от него, толкова и от нея. Абра не възрази, не се дръпна сърдито, а го посрещна със същата сила и страст. С изострено от гнева желание той стисна косата ѝ в ръка и я взе толкова безжалостно, колкото желанието му искаше.

Захапа устната ѝ. Ниският ѝ гърлен стон бе също толкова възбуждащ, колкото играта на езика ѝ върху неговия. Сега Коуди си

даде свобода, позволи на ръцете си да се впуснат по тялото ѝ, като опитваха, измъчваха, вземаха. Тялото ѝ потрепери срещу неговото, после се притисна по-силно. Тя не се отдръпваше.

Можеше да мисли. О, Абра знаеше, че може. Ала това не бе възможно, когато пулсът ѝ гърмеше в главата, а мускулите ѝ бяха омекнали. Как можеше да мисли, когато вкусът му се разливаше в нея и я изпълваше?

Когато се отдръгнаха един от друг, той бе задъхан като нея. Когато се събраха отново за една последна дълга целувка, тя го искаше като него. Когато отново се разделиха, останаха близо, ръцете му върху раменете ѝ, нейните върху неговите. Гневът бе угаснал, страстта се бе разпалила и ги бе оставила и двамата без сили.

— Какво ще правим? — попита я Коуди. Абра успя само да поклати глава. Бе прекалено рано да мисли и прекалено късно да не мисли. — Защо не седнеш?

Тя отново поклати глава, преди да бе успял да я заведе до стола.

— Не. Не искам да сядам. — Да се отдалечи на една крачка от него се оказа по-трудно, отколкото бе мислила. — Трябва да вървя.

— Не още. — Той имаше нужда от една цигара. Затърси в джобовете на халата си и изруга, когато откри, че ръцете му не бяха стабилни. Това го изненада и вбеси. — Трябва да намерим разрешение, Абра.

Тя проследи с поглед как кибритената клечка блесна и пламна, после пое дълбоко въздух. Пламъците могат да се палят, напомни си Абра, и също толкова лесно могат да се гасят.

— Не трябваше да се случва.

— Не става дума за това.

Заболя я, че Коуди не се съгласи с нея. Разбира се, че не можеше да се съгласи, каза си тя. Бе права.

— Не, мисля, че точно за това става въпрос. — Смутено прокара ръце през косата си и той съвсем ясно си спомни усещането за тази коса, вплетена в неговите ръце. — Не трябваше да се случи, обаче се случи и сега вече свърши. Мисля, че и двамата сме достатъчно разумни и достатъчно професионалисти, за да позволим това да пречи на служебните ни отношения.

— Така ли мислиш? — Би трябвало да знае, че Абра щеше да се отнесе към това по същия начин, по който би се отнесла към объркана

поръчка за бетон. — Може би си права. Може би. Но си идиотка, ако си мислиш, че няма да се случи отново.

Трябваше да внимава, много да внимава. Не можеше да говори спокойно, когато устните ѝ бяха още топли и тръпнещи от неговите.

— Ако се случи, просто ще трябва да се справим с него... Отделно от работата.

— За едно нещо сме на едно мнение. — Коуди издуха дълга струйка дим. — Това, което се случи току-що, няма нищо общо с работата. — През екрана на дима очите му срещнаха нейните и ги задържаха. — Ала това няма да ми попречи да те желая в работно време.

Тя усети как по гръбнака ѝ полазиха предупредителни тръпки. Това я накара да изправи рамене.

— Виж, Коуди, това е... Това беше... Нещо моментно. Може би изпитваме някакво привличане, но...

— Може би?

— Добре, добре. — Абра се опитваше да намери правилните думи. — Аз трябва да мисля за бъдещето си. И двамата знаем, че няма нищо по-трудно и по-неловко, отколкото да имаш връзка с колега.

— Животът е груб — каза той тихо и хвърли цигарата си високо над стената. Проследи с поглед дъгата, която описа светецията ѝ връх, после се обърна към Абра. — Нека изясним нещо, Червенокоске. Аз те целунах и ти ме целуна. И беше ужасно приятно. Ще искам отново да те целуна, и много повече. Това, което няма да направя, е да чакам, докато се окаже, че това ти е удобно.

— Ти ли вземаш всички решения? — избухна тя. — Ти ли правиш всички стъпки?

Коуди за момент се замисли.

— Добре.

Гневът не ѝ отне дар словото. Абра направи крачка към него и заби пръст в гърдите му.

— Не е добре, нахален глупак такъв. Целунах те, защото исках, защото ми харесваше. Ако отново те целуна, то ще е по същите причини, а не защото ти си определил времето и мястото. И ако си легна с теб, важат същите правила. Това ясно ли ти е?

Бе прекрасна. Вбесяваща, но прекрасна. Той успя да не я сграбчи. Вместо това се усмихна. Когато една жена казва на черното

черно, с нея не се спори.

— Съвсем ясно — съгласи се Коуди и прибра кичур коса зад ухото й. — Радвам се, че ти е харесвало.

Звукът, който тя изсъска през зъби, изразяваше всичко друго, но не и удоволствие. Той само се усмихна още по-широко. Вместо да му удари един юмрук в зъбите, Абра избута ръката му и се обърна към вратата.

— Абра...

Тя рязко отвори вратата и спря с ръка на дръжката.

— Какво?

— Благодаря за вечерята.

Вратата се затръшна зад гърба й и тогава Коуди наистина се разсмя. Изчака десет секунди и чу блъсването на входната врата на апартамента. Импулсивно свали халата, включи регулатора на ваната и се отпусна в горещата бълбукаща вода. Надяваше се тя да облекчи болката, с която го бе оставила Абра, и да проясни ума му достатъчно, че да може да мисли.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Делови отношения. Отсега, докато се поставеше и последната плочка, Абра възнамеряваше да поддържа отношенията си с Коуди чисто делови. Като между инженер и архитект. Щяха да обсъждат трегери и извити ребра, електроинсталация и водопровод, бетон и изолации. Тя се намръщи към голия скелет на здравния клуб. Ако имаше късмет, помисли си, нямаше да обсъждат изобщо нищо.

Това, което се бе случило на онази огряна от лунна светлина тераса, бе нещо като временна лудост. Наследствена лудост, реши Абра и пъкна ръце в джобовете си. Очевидно приличаше на майка си повече, отколкото някога бе искала да си признае. Един хубав мъж, малко звезден прах — и хоп! Бе готова да се държи като глупачка.

Взе папката, която ѝ подаде бригадирът, прегледа документите, после ги подписа. Бе стигнала чак дотук, без да позволява на никакви вродени слабости да ѝ объркат живота. Имаше намерение да стигне много по-далеч. Може да бе наследила този недостатък от майка си, ала за разлика от сладката и вечно оптимистична Джесика, нямаше никакво намерение да се впусне във вихъра на чувствата, да се спъне и да се плъосне по лице. Моментът на слабост бе преминал и сега се бе заела отново за работа, както обикновено.

Прекара предиобеда в тичане напред-назад между здравния клуб и основната сграда, като от време на време отскачаше да види как вървят изкопните работи за бунгалата. Графиците за всяка отделна част на проекта се презастъпваха според плана, така че тя трябваше непрекъснато да надзирава, да отговаря на въпроси, да изглажда проблеми.

Проведе дълъг телефонен разговор с механичния инженер, когото Торнуей бе назначил. Той напредваше по-бавно, отколкото ѝ се искаше, но работата му бе първокласна. Абра си записа да мине покрай канцелариите и добре да огледа цоклите на колоните и за асансьорите, и за механизирания покрив над басейна.

Това бе една страна на нейната работа, която обичаше колкото проектирането и пресмятането, една страна, към която се отнасяше също толкова сериозно. Не бе инженер, за когото работата е свършена, след като проектите са одобрени и изчисленията проверени. Бе искала в проекта на Барлоу роля, която не започва и не свършва на чертожната дъска. Бе я получила и макар още да трепваше вътрешно, когато от строежа се извозваше и една лопата пръст, имаше удовлетворението, че участва в преобразяването на мястото.

Никой, с когото се срещаше, не би видял обърканите ѝ мисли под уверената външност. Ако през цялото време се оглеждаше за Коуди, каза си тя, то бе само за да не се окаже неподготвена. Към обед реши, че той изобщо няма да се появи. Престори се, че изпитва не разочарование, а облекчение.

Прекара обедната почивка във фургона с бутилка изстуден портокалов сок, пликче чипс и чертежи. След разговора с механичния инженер реши, че още има някои проблеми с динамиката на плъзгащия се стъклен покрив, който Коуди искаше за басейна. Въведе ново уравнение в калкулатора си. Ако не беше този водопад, който той настояваше да тече по стената и да се влива в ъгъла на басейна... Абра поклати глава и опита отново. Този човек бе маниак на тема водопади. Отпи голяма глътка сок. Всъщност, бе просто маниак. Помагаше ѝ да мисли за него по този начин, като за луд архитект с мания за величие, вместо като за мъж, който може да те целува така, че да си загубиш ума.

Щеше да му направи и неговия проклет подвижен стъклен покрив, и неговите водопади, и неговите спирали и куполи. И после щеше да използва този глупаво натруфен проект, за да започне самостоятелната си кариера, докато той щеше да се върне в своята влага при портокаловите горички на изток.

Почти удовлетворена, тя нахвърля някои подробности, после започна да пресмята нова редица от цифри. Не бе нейна работа да одобрява, напомни си. Нейната работа бе да го изпълни така, че да се получи. Много я биваше да прави нещата да се получават.

Когато вратата се отвори, дори не си направи труда да вдигне поглед.

— Затвори бързо, а? Топлината ще влезе.

— Да, госпожо.

Абра подскочи от лениво провлачения тон и машинално изправи рамене, когато през вратата влезе Коуди.

— Не мислех, че днес ще те видя тук.

Той само се усмихна и се отдръпна, за да направи място на Тим Торнуей и на вретенообразната фигура на Уилям Уолтън Барлоу Старши. Тя се изправи непохватно, заради редицата от шкафчета над главата ѝ.

— Абра. — Макар да би предпочел да я завари до колене в бетона или горе на скелето, Тим се бе научил да използва почти всяка ситуация в своя полза. — Както виждате, Уилям Уолтън — поде той, — нашият екип живее, спи и яде в хотела на „Барлоу и Барлоу“. Нали помните госпожица Уилсън, нашият главен инженер?

Ниският мъж с бяла коса и пронизателни очи ѝ подаде месестата си ръка.

— Наистина, наистина. Един Барлоу никога не забравя красиво лице.

За нейна чест Абра не трепна дори когато Коуди се подсмихна над главата на Барлоу.

— Радвам се да ви видя отново, господин Барлоу.

— Уилям Уолтън реши, че е време да види как вървят нещата — обясни Тим. — Разбира се, не искаме да прекъсваме работата или да забавяме темпото...

— Нищо не разбирам от построяването на такива места — прекъсна го Барлоу. — Знам как да ги управлявам. Ала ми харесва това, което виждам. — Кимна три пъти. — Като тези извивки и сводове. Шик. „Барлоу и Барлоу“ означава шик.

Абра се измъкна иззад масата, без да обръща внимание на хиленето на Коуди.

— Избрали сте горещ ден да ни посетите, господин Барлоу. Мога ли да ви предложа нещо студено? Сок, чай?

— Ще взема една бира. Нищо не отмива прахта като една студена бира.

Коуди отвори малкия хладилник и измъкна няколко бутилки.

— Тъкмо щяхме да покажем докъде сме стигнали със здравния клуб.

— Така ли? — Тя поклати глава, когато той ѝ предложи бира, и ѝ стана смешно, когато Тим предпазливо пое подадената му бутилка. —

Добър момент. Точно работех върху последните подробности около покрива на басейна. Мисля, че двамата с Лафърти тази сутрин по телефона уточнихме как да отстраним някои проблеми.

Барлоу погледна чертежите и листите, изпъстрени с цифри и изчисления.

— Оставям това на вас. Единствените цифри, с които мога да се оправям, са в счетоводната книга. Но изглежда, че вие си разбирате от работата. — Посочи с бутилката си и отпи три здрави глътки. — Торнуей винаги е казал, че имате глава на раменете си. Ала и раменете ви са хубави. — Той ѝ намигна.

Вместо да я ядоса, намигането я накара да се засмее. Почти можеше да ѝ е дядо и, мултимиллионер или не, имаше някакъв груб чар.

— Благодаря ви. Той винаги е говорил за вас с голямо уважение.

— Липсва ми — каза Барлоу и се върна към работата. — Да продължаваме с обиколката, Тим. Няма смисъл да губим време.

— Разбира се. — Тим остави недокоснатата си бира. — Тази вечер правя малко тържество в чест на господин Барлоу. В седем. Абра, ти ще придружаваш господин Джонсън.

Тъй като това не бе въпрос, Абра отвори уста с намерението да се извини, но Коуди я изпревари:

— Аз ще взема госпожица Уилсън. Защо не започнете от здравния клуб? Веднага идвам.

— Защо не разхлабиш проклетата си вратовръзка, Тим? — попита Барлоу, когато излязоха от фургона. — В тази жега човек може да се удуши.

Коуди затвори вратата зад тях, после се облегна на нея.

— Наистина хубави рамене. Доколкото съм ги виждал.

От инженерна гледна точка Абра не можеше да каже защо фургонът сега изглеждаше по-претъпкан, отколкото преди малко. Тя се обърна към масата и започна да събира листите си.

— Няма нужда да ме взимаш тази вечер.

— Няма нужда. — Той я гледаше и не бе сигурен дали бе изненадан, или раздражен от нейното отдръпване. Снощи не бе спал добре и знаеше, че вината за това лежеше точно върху тези хубави рамене, които сега бяха готови за атака. — Ала ще те взема.

Това са делови отношения, каза си Абра, и трябва да се приемат като такива.

— Добре. Ще ти трябва адресът ми.

Коуди отново се усмихна, този път бавно.

— О, мисля, че ще мога да те намеря, Червенокоске. По същия начин, както ти ме намери.

Тъй като той бе повдигнал въпроса, каза си тя, най-добре бе да приключи с него.

— Добре е, че имаме една минута насаме. Можем да изясним нещата.

— Какви неща? — Коуди се отблъсна от вратата и Абра силно се притисна към масата. — У нас във фермата имахме муле. И то беше такова плашливо.

— Аз не съм плашлива. Просто мисля, че си останал с погрешно впечатление.

— Имам вярно впечатление — възрази той и протегна ръка да хване края на плитката ѝ. — За това как усещам тялото ти, когато е притиснато към моето. Много вярно и много приятно впечатление.

— Това беше грешка. — Би се обърнала, за да го заобиколи, но Коуди стисна по-силно косата ѝ и я дръпна назад.

— Кое?

— Снощи. — Щеше да запази спокойствие, каза си Абра. Като цяло тя бе един спокоен и разумен човек. — Изобщо не трябваше да се случи.

— Това ли? — Очите му бяха потъмнели. Абра го забеляза, забеляза също, че в тях нямаше гняв. Тя въздъхна с облекчение. Очевидно той също бе решил да е разумен.

— Предполагам, че просто бяхме увлечени от момента. Най-доброто е да го забравим и да продължим нататък.

— Добре. — Абра видя усмивката му, ала не забеляза колко бе студена. Не го биваше много на шах, но бе цар на покера. — Ще забравим за снощи.

Тя му се усмихна, доволна, че проблемът се бе разрешил толкова лесно.

— Ами тогава защо да не...

Думите ѝ бяха прекъснати, когато Коуди я привлече към себе си и покри устните ѝ със своите. Тялото ѝ се напрегна — от изненада, каза си Абра. От гняв. Това бе, което искаше да вярва.

Днес нямаше нищо от нежното, чувствено опитване под лунната светлина. Целувката бе дръзка и ярка като слънцето, което нахлуваше през прозореца. И също толкова гневна, помисли тя, когато той я извъртя към себе си и взе каквото искаше. Абра се опита да се отскубне, ала се оказа здраво уловена в прегръдка, която колкото обещаваеше, толкова и заплашваше. Тези не толкова впечатляващи мускули всъщност бяха като от стомана.

Коуди пет пари не даваше. Тя можеше да си седи там и да говори колкото си иска за грешки със своя вразумителен глас. Той бе правил грешки и преди и ги бе преживявал. Абра можеше да е най-голямата, определено щеше да е най-скъпата, но Коуди нямаше никакво намерение сега да отстъпи. Помнеше как я бе усещал в ръцете си предната вечер, тръпнещата, опъната като струна страст, внезапния порой от емоции. Още тогава бе разбрал, че никога нищо такова не бе чувствал, никога нищо такова нямаше да чувства. Щеше да прати и двамата по дяволите, преди това да бъде забравено.

— Престани — успя да каже тя, преди отново да се бе нахвърлил върху устните ѝ. Давеше се и знаеше, че не може да се спаси. Давеше се, помисли Абра и простена в устните му. Давеше се в усещания, в копнежи, в желания. Защо се бе вкопчила в него, когато знаеше, че това бе лудост? Защо отвърщаше на тази силна, гладна целувка, когато знаеше, че тя щеше да ѝ донесе само беди?

Ала ръцете ѝ бяха обвити около него, устните ѝ се бяха разтворили, сърцето ѝ гърмеше в ритъм с неговото. Това бе повече от изкушение, повече от отстъпление. Това, което усещаше в момента, бе не нуждата да дава, а нуждата да взема.

Когато се откъснаха един от друг, тя пое въздух и опря ръце на масата да запази равновесие. Сега виждаше, че не е била права. В очите му, които я приковаваха, имаше гняв, гняв и решителност, и грубо желание. И въпреки това, когато той заговори, гласът му бе мек:

— Изглежда, че имаме нещо друго, за което да си спомняме, Червенокоске. — Обърна се към вратата. — Ще се видим в седем.

Поне пет пъти тази вечер Абра измисляше някакво правдоподобно извинение и започваше да върти телефона на Коуди в хотела му. Това, което я спираше всеки път, бе съзнанието, че ако се обадеше, това щеше да бъде признание не само че има нещо между

тях, а и че тя бе страхливка. Дори ако бе принудена да приеме факта, че се страхува, не можеше да му позволи да го види.

Бе задължена да отиде, напомни си Абра, докато отново се ровеше из гардероба си. Наистина не бе нищо повече от една делова среща, макар че щяха да са с вечерно облекло и да похапват канапета на елегантната тераса на Тим. Това бе политика и на Барлоу трябваше да се покаже, че неговият архитект и инженер можеха да издържат една светска вечеря заедно.

Тя трябваше да може да я издържи. Ако не се смяташе сексуалното привличане, Коуди Джонсън ѝ бе колега в този проект. Ако не можеше да издържи него — и това, което той изглежда бе решил да я кара да чувства — значи не можеше да се справи с работата. Никакъв архитект от Източното крайбрежие с неговия провлачен говор нямаше да я накара да признае, че не може да се справи с нещо, което се бе изпречило на пътя ѝ.

Във всеки случай, помисли си с известно задоволство, докато се мъчеше да избере между две рокли, щом се озовяха там, щеше да има толкова много хора, че в тази тълпа щяха да се загубят. Съмняваше се да се наложи двамата с Коуди да разменят повече от две думи.

Когато на вратата се почука, Абра погледна към часовника си и изруга. Толкова дълго си бе говорила, че бе време да тръгва, а тя дори не бе облечена. Затегна колана на робата си, излезе от тясната спалня в миниатюрния хол и отвори.

Коуди лениво огледа късия ѝ памучен халат и се ухили:

— Хубава рокля.

— Закъснявам — смотоледи Абра. — Тръгвай без мен.

— Ще те почакам. — Без да чака покана, той влезе и се огледа в апартамента ѝ.

Може да бе жена, която се занимаваше с точни цифри и факти, но живееше в хаос. Върху избелелия диван бяха нахвърляни ярки възглавници, а на стола, който изобщо не му подходеше, бяха натрупани купища списания. Като за човек, който си изкарваше хляба, превръщайки фактите и цифрите във форми, тя не знаеше елементарни неща за обзавеждането... Или не я интересуваха, помисли Коуди. Бе виждал работите ѝ и им се бе възхищавал. Ако се заемеше с това, Абра би превърнала и един килер в подредено и функционално жилище.

Стаята бе по-малка от спалнята в хотелския му апартамент, ала никой не би я нарекъл безлична. Десетки картини се бореха за пространство върху дългата маса пред единствения прозорец. Имаше уютен слой прах върху всичко, освен върху колекцията от кристали, която висеше на прозореца и улавяше последната вечерна светлина.

Това повече от всичко друго му показа, че тя прекарваше малко време тук, ала се грижеше за това, което имаше значение за нея.

— Няма да се бавя — обади се Абра. — Ако искаш едно питие или нещо друго, кухнята е ей там.

Изчезна, като щракна вратата зад гърба си. Господи, той изглеждаше чудесно. Не беше честно да изглежда толкова секси, толкова самоуверен, толкова напълно свършен. Прокара пръсти през косите си, които още не се бе опитала да подреди в някаква прическа. Достатъчно лошо бе, че изглеждаше толкова добре с работни дрехи, но изглеждаше още по-добре с кремавото си сако, което подчертаваше изсветлялата му от слънцето коса и загорялата кожа, а това не беше честно. Дори с официално облекло не губеше непринудения чар на летовника и мъжествената привлекателност на каубоя. Как щеше тя да се бори с привличането всеки път, когато Коуди се появеше още по-привлекателен?

По дяволите, каза си Абра и отново се изправи пред гардероба си. Щеше да се справи и с него, и с привличането, което изпитваше. Което означаваше, че, в края на краищата, нямаше да облече този семпъл и строг син костюм. Ако щеше да си играе с огъня, реши тя, трябваше да се облече по подходящия начин.

Коуди откри в кухнята й същия откровен безпорядък. Не можеше да се каже, че бе мръсно. За да се измърси нещо, обикновено трябваше да се използва, а очевидно Абра не прекарваше много време над печката. Личеше си от факта, че върху единия от двата котлона имаше пакет бисквити и кутия с пакетчета чай.

Той намери в хладилника бутилка вино. Там имаше още бурканче фъстъчено масло и едно самотно яйце. След известно търсене изрови от бюфета две различни чаши за вино и криминале от известен автор.

Опита глътка от виното и поклати глава. Надяваше се да има шанса да я научи на нещо за реколтите. Отнесе двете чаши в хола и се заслуша в звуците откъм спалнята. Явно тя търсеше нещо и отваряше

всички възможни чекмеджета. Отпи предпазливо и започна да разглежда снимките ѝ.

Имаше някои нейни, една официална, показваща, че Абра се бе чувствала много неудобно с оранжев муселин. На друга тя стоеше до красива блондинка. Тъй като блондинката имаше същите бадемови очи като Абра, Коуди се зачуди дали това можеше да е по-голямата ѝ сестра. Имаше още една снимка на блондинката, с нещо като сватбена рокля, и още една на Абра, с каска. Имаше и снимки на мъже. Единственият, когото той разпозна, бе Торнуей старши. Отново отпи, чудейки се дали някой от останалите не бе баща ѝ, после се обърна. Шумовете в спалнята бяха утихнали.

— Сипах по малко вино — извика Коуди. — Искаш ли да ти го донеса?

— Не... Да, по дяволите.

— Ще се задоволя с „да“. — Приблужи се и бутна вратата на спалнята.

Има нещо във високите стройни жени с черни рокли, реши той. Нещо, от което устата на мъжа пресъхва. Отпред роклята ѝ имаше дълбоко деколте със сребрист кант. Същият мотив се повтаряше по ръба на полата, която стигаше до над коленете ѝ. Блясъкът бе предназначен да привлече погледа, който после да се плъзне по стройните ѝ бедра, обути с тънки чорапи. Ала това, което създаваше грижи на Абра, бе гърбът. Тя се мъчеше да закопчае ципа, който стигаше до кръста ѝ.

— Нещо е зайло.

Пулсът му, помисли Коуди и го изчака отново да набере скорост. Ако го бе привличала с каска и потна тениска, то бе нищо в сравнение с това, което правеше с него сега.

— Дай да видя. — Той прекрачи тежките работни обувки и чифта черни лачени сандали, само няколко тънки каишки.

— Така ги правят тези неща, че човек да трябва да се бори и да ги облече, и да ги съблече.

— Аха... — Коуди ѝ подаде и двете чаши, като се опита да не мисли колко по-интересно би било да ѝ помага да съблече това парче черна коприна. — Кукичките са се преплели.

Абра въздъхна нетърпеливо.

— Знам. Можеш ли да ги оправиш?

Той вдигна поглед и очите им се срещнаха в огледалото над шкафа. За пръв път, откак я бе видял, тя бе с червило. Устните ѝ изглеждаха красиви, сочни и подканящи.

— Сигурно. Какво си сложила?

Абра отпи, защото гърлото ѝ изведнъж бе пресъхнало.

— Мислех, че е очевидно. Черна рокля със заял цип.

— Имах предвид парфюма. — Коуди се наведе малко по-близо към шията ѝ.

— Не знам. — Би трябвало да се отдръпне, но пръстите му държаха роклята ѝ. — Майка ми го е купувала.

— Ще трябва да се запозная с майка ти.

Тя отново отпи.

— Свърши ли там отзад?

— Не съвсем. — Той плъзна пръсти нагоре по гърба ѝ и изпита удоволствието да види реакцията ѝ, отразена в огледалото. — Много живо реагираш, Абра.

— Много закъсняваме — скастри го тя и се обърна.

— Значи две минути повече или по-малко не би трябвало да имат значение. — Леко спусна ръце към кръста ѝ. В самозащита Абра притисна двете чаши към гърдите му. Коуди търпеливо ги взе и ги остави на шкафа до нея. — Нямах добър вкус за вина.

— Знам разликата между червено и бяло вино. — Тя вдигна ръце към раменете му, когато той отново я прегърна през кръста, съвсем леко. Ала не се отдръпна.

— Това е все едно да кажеш, че аз съм мъж, а ти си жена. Разликата е по-голяма. — Наведе се да ухапе устните ѝ. Беше прав. Бяха подканящи. — Много по-голяма.

— При мен нещата са или така, или иначе. Коуди... — Абра усети как подът се накланя под краката ѝ и се изви назад. — Не съм готова за това.

Лесно би се справил с „да“ или „не“. Но в гласа ѝ се долавяше отчаяние, което го накара да се отдръпне.

— За кое?

— За това, което се случва. — Има моменти, в които човек трябва да бъде напълно честен. — За теб и за това, което се случва.

Очите му обходиха лицето ѝ и се върнаха отново към нейните. Тя му бе дала предимство. И двамата го знаеха. Вместо да приложи

натиск, той ѝ даде пространство. — Колко време ти трябва?

— На този въпрос не мога да отговоря. — Ръцете му се движеха нагоре-надолу по гърба ѝ, и пръстите ѝ се стегнаха върху раменете му. — Продължаваш да ме притискаш в ъгъла.

— Вярно е — измърмори Коуди, отдръпна се и я изчака да си обуе обувките. — Абра... — Когато тя го погледна отново, хвана ръката ѝ. — Това не е краят. Имам чувството, че краят е много далеч.

Абра бе абсолютно сигурна, че беше прав. Точно това я безпокоеше.

— Имам си правило — започна предпазливо. — Преди да започна, обичам да знам какъв ще бъде краят. Не мога да видя хубав чист край с теб, Коуди, затова изобщо не съм сигурна, че искам да те приема... Така да се каже.

Той поднесе ръката ѝ към устните си, с което я смути.

— Червенокоске, ти вече си ме приела.

Когато пристигнаха в имението на Торнуей, купонът вече бе в разгара си. Бюфетът бе зареден с пикантни мексикански специалитети, лееха се коктейли и вино. Зад просторната розово-бяла къща в селски стил, която Тим бе построил за жена си, се бе ширнала добре поддържана ливада, изпъстрена с шумолящи палми. На върха на лекия хълм проблясваше езерце. До него имаше красива беседка, засенчена от асми, едва започнали да цъфтят.

Ароматът от градината отстрани бе сладостен като лунна светлина.

На остъклената тераса и по ливадата имаше тълпа от хора. Тук се бе събрал каймакът на обществото на Финикс. Абра вече бе решила да си намери едно хубаво тихо ъгълче. Винаги се радваше да строи нещо за висшата класа, ала представа си нямаше как да общува с тези хора.

— Шабли — обясни Коуди и ѝ подаде една чаша. — Калифорнийско вино. Хубав чист цвят, остър аромат, плътно тяло.

Тя вдигна рамене и отпи.

— Бяло вино.

— И твоята рокля е черна, но не те прави да изглеждаш като монахиня.

— Виното е просто бяло — настоя Абра, макар небцето ѝ да ѝ казваше нещо друго.

— Миличка... — Той плъзна пръст по шията ѝ. — Много още имаш да учиш.

— Ето къде си била. — Марси Торнуей, съпругата на Тим от две години, доплува до тях. Бе облечена с богато избродиран бял копринен кафтан, а скъпоценните камъни по огърлицата около врата ѝ блестяха на лунната светлина. Тя потупа Абра по ръката и вдигна сапфирено сините си очи към Коуди. Гласът ѝ се лееше като испанско кадифе. — Мисля, че мога да разбера защо закъсня.

— Марси Торнуей, Коуди Джонсън.

— Архитектът. — Марси собственически хвана Коуди под ръка. — Тим ми е говорил за вас... Само дете не спомена, че сте толкова красив. — Тя се засмя, музикален звук, който подхождаше на сребристо русите ѝ коси и на крехката ѝ фигура. — Но пък на съпрузите трябва да се прощава, задето не казват на жените си за красиви мъже.

— И на мъжете за красивите си съпруги.

Абра направи физиономия зад гърба на Марси и започна да нагъва една енчилада със сирене.

— Вие сте от Флорида, нали? — въздъхна Марси и поведе Коуди настрана. — Аз съм израснала в Джорджия, в едно малко градче близо до Атланта. Понякога толкова ми липсва, че, мога да се закълна, направо се топя от мъка.

— Нежен цвят от магнолия — измърмори Абра, обърна се и почти се блъсна в Барлоу. — О, извинявайте, господин Барлоу.

— За вас съм Уилям Уолтън. Трябва да напълните повечко чинията си, момиче. Ето, опитайте тези тортили. И не забравяйте да си вземете авокадо.

Абра погледна стреснато към храната, която той бе натрупал в чинията ѝ.

— Благодаря.

— Защо не седнете с мен да правите компания на един старец под лунна светлина?

Абра не бе сигурна какво бе очаквала от тази вечер, ала определено не бе да прекара приятен и забавен час с един от най-богатите хора в страната. Той не се опита да флиртува с нея, както се бе опасявала, а я ухажваше като стар семеен приятел през удобната дистанция от тридесет и пет години.

Седяха на една пейка до езерцето и говореха за общата си любов към киното. Това бе единственият порок, който Абра си разрешаваше, единствената истинска почивка, която тя не смяташе за загуба на време.

Ако вниманието ѝ от време на време се отклоняваше, то бе не защото намираще Барлоу досаден, а защото много често забелязваше Коуди в компанията на Марси Торнуей.

— Аз съм егоист — реши Барлоу, когато допи чашата си. — Би трябвало да ви оставя да се забавлявате с младите.

Абра му се усмихна сърдечно, почувствала се виновна, че за момент се бе разсеяла.

— О, не, приятно ми е да си говоря с вас. Честно казано, Уилям Уолтън, не съм много по купоните.

— Красиво момиче като вас има нужда от един млад мъж, който да се суети около него.

— Не обичам да се суетят около мен. — Тя видя как Коуди запали цигарата на Марси. Барлоу, ако не друго, бе проникателен. Проследи погледа ѝ.

— Хубава жена — отбеляза той. — Като кристал. Скъпа и приятна за гледане. Младият Тим трябва да е доволен.

— Той много я обича.

— Цяла вечер прави компания на вашия архитект.

— На вашия архитект — поправи го Абра. И понеже не ѝ хареса как прозвуча, му се усмихна: — Те и двамата са от изток... От югоизток. Сигурна съм, че имат много общо.

— Хм... — Барлоу се изправи, откровено развеселен. — Искам да се поразгъпча. Какво ще кажете да се разходим из градината?

— Добре. — Тя се постара да остане с гръб към Коуди, хвана Барлоу под ръка и се отдалечи с него.

Каква игра играеше Абра, чудеше се Коуди, като я гледеше как изчезва с Барлоу. Този човек бе достатъчно възрастен, за да ѝ бъде баща, че и повече. А тя цяла вечер си разменяше любезности с него, докато той се опитваше да се откопчи от лепката на име Марси Торнуей.

Коуди разбираше кога една жена е тръгнала на лов, а кукленски красивата Марси определено изпращаше сигнали — които той ни най-малко не искаше да приема. Дори ако вече не бе спрял погледа си

върху Абра, не би изпитал и най-малкото привличане към жена като Марси. Омъжена или не, тя би му донесла само неприятности. Оставяше я на Тим.

Не би допуснал, че Абра бе от типа жени, които биха флиртували с един старец, биха му се усмихвали и биха го ласкали с единствената мисъл какво могат да получат от това. Не можеше да има съмнение, че Барлоу бе хлътнал по нея, и че тя току-що се бе усамотила между розите с един от водещите в класацията на петстотинте най-успели мъже в Америка.

Коуди запали цигара и присви очи. Не можеше да има съмнение и че Абра го желаше. Може той да бе започнал целувката, може дори да я бе притиснал в ъгъла, ала нейната реакция бе съвсем истинска. Никоя жена не целува така, ако не желае мъжа.

И въпреки това тя се отдръпваше. Всеки път. Вероятно защото бе предпазлива, може би дори малко уплашена от това, колко силна бе станала връзката между тях. А може би просто бе глупак и Абра го бе отблъснала, защото искаше да улови в мрежата си по-едра риба.

Още щом си го помисли, отхвърли с възмущение тази мисъл. Не беше честно, каза си Коуди. Позволяваше си да мисли по този начин, защото бе объркан, защото желаше Абра повече, отколкото някога бе желал която и да било жена. И преди всичко защото не знаеше какво, по дяволите, да прави.

— Извинете ме. — Прекъсна Марси насред дума, усмихна й се бързо и се запъти към градината.

Чу смеха на Абра, нисък шепнещ звук, който му напомняше за маранята над езерото близо до дома му. После я видя, застанала в лъча на един от цветните фенери, които персоналът на Торнуей бе окачил навсякъде из градината. Тя се усмихваше и въртеше в пръстите си червено цвете. Същото цвете, забеляза Коуди, каквото бе разкъсала на неговата тераса едва предната вечер.

— Няма много месо — говореше й усмихнато Барлоу, — но това, което има, е правото на избор.

Абра отново се засмя и закачи цветето на ревера му.

— Извинете ме.

Като чуха гласа му, и Барлоу, и Абра се обърнаха — виновно, както помисли Коуди.

— Е, Джонсън, забавлявате ли се? — Барлоу го тупна по рамото. — Повече ще се забавлявате, ако се разходите под лунна светлина с красиво момиче като нашата Абра. В днешно време младите не отделят достатъчно време за романтика. Аз отивам да видя дали ще намеря някоя бира.

Отдалечи се изненадващо бързо като за такъв пълен мъж и Абра се озова сама с Коуди в празнично осветената градина.

— Сигурно би трябвало да отида да общувам... — започна тя, ала Коуди препречи пътя ѝ.

— Цяла вечер не изпитваше нуждата да общуваш.

Основната ѝ мисъл бе да излезе от градината и да се махне от него, затова само му се усмихна неопределено.

— Приятно ми беше с Уилям Уолтън. Той е страхотен компаньон.

— Забелязах. Не всяка жена може да прескача толкова лесно от мъж на мъж. Моите поздравления. — Усмивката ѝ угасна и на нейно място се появи израз на пълно недоумение. Коуди намери кибрита си и закри с длани пламъчето, докато си палеше цигарата. — Той може да е шейсетгодишен, но при двеста или триста милиона годините сигурно нямат значение.

Абра се вторачи в него и го гледа почти цяла минута.

— Може би трябва да излезеш и пак да влезеш. Тогава може и да разбере за какво говориш.

Коуди захвърли клечката. Както беше с токчета, очите ѝ бяха на едно ниво с неговите.

— Мисля, че съм достатъчно ясен. Барлоу е много богат човек, вдовец от около, десет години, и очевидно харесва красиви млади жени.

Тя почти се засмя, ала после видя презрението в очите му. Той говореше сериозно, осъзна Абра. Това бе невероятно обидно.

— Може да се каже, че е човек, който определено знае как да се държи с жените. А сега, ако ме извиниш...

Коуди я сграбчи за ръката, преди да бе успяла да изфучи край него.

— Не намирам никакво извинение за теб, Червенокоске, но това не ми пречи да те искам. — Дръпна я така, че отново се озоваха лице в

лице. — Не мога да кажа, че това ми харесва, обаче е вярно. Искам те и каквото и да става в пресметливото ти мозъче, смятам да те имам.

— Върви по дяволите, Джонсън. — Тя изскубна ръката си, ала не бе свършила. — Не ме интересува какво искаш, нито какво мислиш за мен. Но понеже харесвам господин Барлоу прекалено много, за да те оставя да си мислиш, че е някакъв изкуфял глупак, ще ти кажа нещо. Ние тази вечер си приказвахме, както правят хората на обществени места. Оказа се, че си допаднахме. Аз не го свалях, нито той мен.

— Ами онази тъпотия, която чух, когато дойдох?

— Какво? — Абра се поколеба за момент, после наистина се разсмя. Ала очите ѝ бяха студени. — Това беше цитат от филм, глупак такъв. Един стар филм с Трејси и Хепбърн. Оказа се, че и двамата с господин Барли го харесваме. И ще ти кажа още нещо. — Блъсна го вбесено и Коуди политна назад. — И наистина да ме сваляше, това не ти влиза в работата. Ако искам да флиртувам с него, това си е моя работа. Ако искам да въртя любов с него или с който и да било друг, ти нямаш думата. — Отново го блъсна, просто за удоволствие. — Може би предпочитам неговото внимание пред начина, по който ти ме сграбчваш и захвърляш.

— Чакай малко...

— Ти чакай. — Очите ѝ светеха в зелено под светлината на фенерите. — Нямам намерение да търпя такива обиди от теб или от който и да било друг. Така че се разкарай, Джонсън, ако искаш лицето ти да си остане на мястото.

Изфуча и го остави като попарен. Коуди издиша през зъби, хвърли цигарата си на пътеката и я стъпка.

— Заслужи си го, Джонсън — измърмори и разтри врата си. Знаеше, че сам си бе изкопал дупката, в която бе пропаднал. И знаеше, че има само един начин да се измъкне от нея.

ПЕТА ГЛАВА

Коуди се замисли за цветя. Кой знае защо, не си представяше, че Абра би се разтопила от вида на няколко рози. Помисли за едно чистосърдечно извинение, право в лицето, като приятел на приятел. Ала не мислеше, че тя го приема точно като приятел. Във всеки случай, ледената студенина, която се излъчваше от нея, би смръзнала думите, преди да бяха стигнали от устата му до ушите ѝ. Затова ѝ даде единственото, което предполагаше, че би приела в момента. Пространство.

През следващите две седмици работеха заедно, често рамо до рамо. Разстоянието между тях бе колкото между слънцето и луната. Често се налагаха консултации, но Абра винаги ги уреждаше така, че да не са сами. Със сръчност, която той бе принуден да признае, тя използваше Чарли Грей като буфер. Не би трябвало да е лесно, ала успяваше да избягва Коуди винаги, когато това бе възможно. Той разбираше, че бе нужно време за охлаждане на страстите, и не се и опитваше да промени ситуацията. На два пъти предприе кратки пътувания, веднъж до канцеларията във Форт Лодърдейл и веднъж до Сан Диего да оправи някои проблеми по медицинския център.

Всеки път, когато се връщаше, пробваше водите и откриваше, че все още бяха ледени.

— Значи изненада. Обичам изненадите. — Жената се върна с две чаши, в които потропваха бучки лед. — Вие инженер ли сте?

— Архитект.

— Джеси спря за момент, после по лицето ѝ се разля усмивка.

— Архитектът — повтори и с жест покани Коуди да седне. — Струва ми се, че Абра е споменавала за вас.

— Сигурно. — Той остави цветята върху наскоро избърсаната от праха маса.

— Не е споменавала, че сте толкова хубав. — Джеси кръстоса крака и се облегна назад. — Но е типично в неин стил да пази такива

неща за себе си. — Прокара пръст по чашата и го огледа. Ръката ѝ бе красива и нежна, като магнитчето в колата на Абра. Върху пръста ѝ имаше пръстен с диамант, ала никаква венчална халка. — Вие от Изтока ли сте?

— Да, от Флорида.

— Никога не съм си мислила за Флорида като за Изток — отбеляза тя. — Винаги си представям Дисниленд.

— Стори ли ми се, че се чука на вратата? Аз... О... — Абра дойде от спалнята. Бе с широки бели панталони и огромна тениска, с износени сандали. Косата ѝ бе още влажна и се къдреше от душа.

— Имаш гости. — Джеси стана и взе цветята. — Които носят подарък.

— Да, виждам. — Абра пъкна ръце дълбоко в джобовете на панталоните си.

Джеси, все още лъчезарно усмихната, зарови лице в цветята. Бе усетила и напрежението, и романтиката. Според нея едното се пропиляваше без другото.

— Ще отида да ги натопя във вода, миличка. Сигурно нямаш ваза?

— Има някъде.

— Разбира се.

— Абра изчака Джеси да отиде в кухнята да я търси.

— Какво искаш? — попита тихо.

— Да те видя.

Когато Коуди се изправи, ръцете ѝ в джобовете се свиха в юмруци.

— Вече ме видя. А сега, ако ме извиниш, тази вечер съм заета.

— И да се извиня — продължи той.

Тя се поколеба, после въздъхна дълбоко. Веднъж бе отишла при него да се извинява и Коуди бе приел извинението ѝ. Ако имаше нещо, което разбираше, то бе колко е трудно да се опитваш да залепиш ваза, която си счупил в гнева си.

— Няма защо — каза Абра и успя да се усмихне, както се надяваше, непринудено. — Да забравим за това.

— Не искаш ли обяснение?

Той пристъпи крачка напред. Тя отстъпи крачка назад.

— Не мисля. Може би е най-добре да...

— Намерих ваза. — Джеси се върна с бутилка от мляко. — Така да се каже. Всъщност, мисля, че изглеждат много добре в това шише, нали? — Тя остави цветята в средата на малката масичка и се отдръпна да им се възхити. — Не забравяй да им смениш водата, Абра. И няма да навреди да вдигнеш вазата, когато бършеш праха.

— Мамо...

— Мамо? Трябва да се шегуваш.

— От искреното изумление, изписано на лицето на Коуди, Джеси засия.

— Това е най-хубавият комплимент през целия ден — заяви тя. — Ако не я обичах толкова много, щях да отрека. — Тя се вдигна на пръсти, целуна Абра по бузата, после изтри следите от червило, които бе оставила. — Приятна вечер. Да не забравиш да ми се обадиш.

— Но ти току-що дойде.

— Имам един милион неща да свърша. — Джеси стисна ръката на дъщеря си и протегна длан на Коуди. — Радвам се, че се запознахме.

— Надявам се да ви видя отново, госпожо Питърс.

— Джеси. — Тя отново се усмихна. — Настоявам всички красиви мъже да ме наричат Джеси. — Изпърха с мигли с жест на дълго упражняван флирт. — Лека нощ, миличка. О, и да знаеш, че верото ти почти е свършило.

Когато вратата се затвори, Абра въздъхна.

— Сигурна ли си, че това е майка ти?

— През повечето време. — Абра прокара пръсти през косата си. Джеси винаги я хвърляше в музиката. — Виж, Коуди, благодаря ти, че дойде да се сдобрим.

— Сега сдобрени ли сме?

— Не искам да бъда груба. Мисля, че и двамата сме изразходвали нормата си за грубост за тази година, ала ще опростим нещата, ако ограничим отношенията си до чисто делови.

— Никога не съм казвал, че искам нещата да са прости. — Той пристъпи напред и улови един мокър кичур от косата ѝ. Абра го гледаше подозрително. — Но ако ти искаш, добре. Гледам те и искам. По-просто от това не може.

— За теб е просто. — Бе трудно да не направи крачка назад, още по-трудно бе да не направи крачка напред. — Не искам да се впускам

във всички причини, ала когато ти казах, че не съм готова, бях напълно честна. Да добавим и факта, че просто не се погаждаме. Не се познаваме. Не се разбираме.

— Добре. Значи ще се опознаем.

— Опростяваш нещата.

— Нали това искаше?

Тя се обърна и седна. Чувстваше се като паднала в капан.

— Коуди, казах ти, имам си причини да не желая да се обвързвам нито с теб, нито с когото и да било друг.

— Просто движи с мен. — Той седна срещу нея. Дори животът му да зависеше от това, не би могъл да разбере защо толкова го искаше. В този момент от живота си можеше да отдели много малко време и енергия за връзка. Определено не търсеше връзка. Поправи се. Не беше търсил. Тази, на която сякаш не можеше да устои, се бе стоварила върху главата му. — Добре, Уилсън, защо не погледнем на въпроса логично? Инженерите са логични хора, нали?

— Такива сме. — Искаше й се цветята да не стояха толкова красиви и ярки между тях.

— Ние ще трябва още няколко месеца да работим заедно. Ако между хората има напрежение, те не работят добре. Ако продължаваме да се обикаляме, както през последните две седмици, от това ще страда проектът.

— Добре, прав си. — Абра се усмихна. — Обаче няма да си легна с теб, за да разсея напрежението.

— Аз пък си мислех, че си всеотдайна. — Коуди се облегна назад и кръстоса крак върху крак. — Ако за това не може да става дума...

— Определено.

— Тогава какво ще кажеш за пица и кино?

Тя понечи да каже нещо, после спря. Бе логичен човек. Бе научена да приема фактите и да вади от тях правилните изводи.

— Нищо друго?

— Ще зависи.

— Не — тръсна глава Абра и вдигна недокоснатата лимонада на майка си. — Предпочитам да работя с абсолютни стойности. Ако се договорим да се опознаем, да се опитаме да развием професионални и лични отношения, трябва да знам, че личните отношения ще останат на определено ниво. Затова ще зададем основните правила.

Той вдигна вежди.

— Да си извадя ли бележника?

— Както искаш. Но мисля, че е много просто. Можем да се срещаме като приятели, като колеги. Никакви романтични ситуации.

Коуди я гледаше развеселено.

— Какво е твоето определение за „романтична ситуация“?

— Мисля, че схващаш картината, Джонсън. Прав си в смисъл, че работим в тясна връзка. Ако някой от нас се муси, работата ще страда. Личното разбиране и уважение може да доведат само до по-добри професионални отношения.

— Трябва да го запишеш за следващото съвещание на персонала.

— Коуди вдигна ръка, преди да го бе скастрила. — Добре, ще опитаме по твоя начин. Приятелчета. — Наведе се и ѝ подаде ръката си. Когато тя я прие, той се засмя: — Както разбирам, ще трябва да си взема обратно цветята.

— А, не. Ти ми ги даде, преди да сме определили правилата. — Абра стана, доволна от себе си. — Аз плащам пицата, ти ще се изръсиш за киното.

Щеше да се получи. През следващите няколко дни тя се поздравяваше, че бе намерила приятно разрешение на една потенциално опасна ситуация. Имаше моменти, неизбежно, когато на работа се държаха един с друг не както трябва. Когато се виждаха след работа, се срещаха като приятели, за да вечерят заедно или да отидат на кино. Ако Абра се улавяше, че копнее за нещо повече, след като бе оставила Коуди в хотела му или той нея в нейния апартамент, задушаваше желанието.

Малко по малко научи повече неща за него, за фермата, в която бе израснал, за борбата му да завърши образование. Коуди не говореше за финансовите трудности, нито за убийствения труд, ала с течение на времето тя успяваше в това, което той казваше, да чуе онова, което премълчаваше.

То промени мнението ѝ за него. Бе си го представяла като разглезен привилегирован съдружник във водеща архитектурна фирма. Не се бе замисляла, че Коуди също като нея се бе борил, за да стигне там, където беше. Абра се възхищаваше от амбицията, когато бе подплатена с енергичност и старомоден тежък труд.

Бе по-предпазлива от него, когато трябваше да разкрива подробности от личния си живот. Говореше спокойно за Торнуей и за уважението си към човека, който ѝ бе дал шанс. Но никога не споменаваше нищо за семейството си или за детството си. Той виждаше бариерата, която тя издигаше, ала не се опитваше да я събори. Това, което израстваше между тях, бе още крехко. Коуди нямаше намерение да я притиска, преди да се постави по-здрава основа на отношенията им.

Ако Абра бе доволна от себе си, той изпитваше все по-силно неудовлетворение и чувство на безпомощност. Искаше да я докосва — да допре пръст до бузата ѝ, длан до косите ѝ. Знаеше, че ако направи дори толкова плах опит, тънката нишка между тях ще се скъса. Отново и отново си казваше да се оттегли напълно, да сложи край на техните платонически вечери. Но не можеше. Да я вижда, да прекарва време с нея се бе превърнало в навик, прекалено силен, за да го разруши.

И все пак започваше да мисли, че който бе казал „по-добре малко, отколкото нищо“, не е знаел какво значи истински глад.

Опряла ръце на кръста си, Абра гледаше как екипът от инженери и механици работи върху механизма на плъзгащия се покрив. Рамката за стъклото бе завършена, а самото стъкло щеше да бъде монтирано в края на седмицата. Слънцето безжалостно напичаше изравнения бетон, докато тя се суетеше като квачка.

— Скъпа!

— Мамо? — Абра, раздразнена, че я бяха откъснали от работата ѝ, успя да изглади намръщаното си изражение в усмивка. — Какво правиш тук?

— Ти толкова говориш за това място, та помислих, че е време да дойда да го видя. — Тя накриви наперено каската си. — Уговорих господин Блекърмен да ми даде мъничко по-дълга обедна почивка. — Хвана дъщеря си за ръка. — Абра, това място е невероятно. Разбира се, аз не разбирам нищо от тези работи, а всичките онези неща ей там приличат на наколни жилища наред кално блато.

— Това са бунгалата.

— Каквито ще да са. Обаче тази голяма сграда, която видях, когато идвах... Невероятна. Прилича на замък от двацет и четвърти век.

— Това май напълно я описва.

— Никога не съм виждала такова нещо. Толкова очарователно, толкова величествено. Точно както винаги съм си представяла пустинята.

Абра погледна към майка си.

— Наистина ли?

— О, да. Да ти кажа, когато за пръв път го видях, направо не можех да повярвам, че моето момиченце участва в нещо толкова... Велико. — Тя засия, докато оглеждаше празния басейн, вече покрит с мозаични плочки. Не пропусна и загорелите мускулести рамене на работниците. — Ами че то е във формата на полумесец. Колко умно измислено. Всичко заоблено и извито, нали? Действа отпускатно, точно каквото трябва за един курорт, не мислиш ли?

— Предполагам — смотолеви Абра. Не ѝ се искаше да признае, че самата тя започва да вижда красотата му.

— Какво ще има там горе?

Абра отново се намръщи и погледна през покрива към жестокото синьо небе.

— Стъкло, подвижно стъкло. Ще бъде оцветено, за да филтрира слънчевата светлина. Когато се отвори, двата панела ще се разделят и ще се плъзгат в извивката на стената.

— Чудесно. Бих искала да го видя, когато е завършено. Имаш ли време да ме разведеш наоколо, или просто да пообиколя?

— Точно в момента не мога да мръдна. Ако можеш да...

— О, виж, твоят архитект. — Джеси машинално приглади полата си. Вече бе забелязала по-ниския и по-пълен мъж, който вървеше до Коуди. — А кой е този изискан човек с твоя възлюблен?

— Той не ми е възлюблен. — Абра бързо се огледа, за да се увери, че никой не бе чул. — Нямам възлюблен и не ми трябва.

— Точно затова се тревожа за теб, миличка.

Търпение, каза си Абра. Щеше да бъде търпелива.

— Коуди Джонсън е мой колега.

— Както кажеш, скъпа. Но кой е този с него?

— Това е господин Барлоу. Курортът е негов.

— Наистина ли? — Джеси вече се усмихваше на Коуди и му протягаше и двете си ръце. — Здравейте отново. Точно казвах на Абра

колко ми харесва вашият проект. Сигурна съм, че това ще бъде най-красивият курорт в целия щат.

— Благодаря ви. Уилям Барлоу, това е майката на Абра, Джеси Питърс.

— Майка? — Рунтавите вежди на Барлоу се вдигнаха. Той вече се бе опитал да глътне корема си и не бе успял. — Не знаех, че Абра е само на шестнайсет години.

Джеси се засмя доволно.

— Надявам се да нямате нищо против, че така оглеждам, господин Барлоу. Умирах си да видя какво работи Абра толкова дълго и упорито. Сега като го видях, съм сигурна, че си струва.

— Ние сме много доволни от работата на Абра. Можете да се гордеете с нея.

— Винаги съм се гордяла с Абра. — Миглите ѝ изпърхаха. — Но кажете ми, господин Барлоу, как изобщо си помислихте да построите курорт тук, че и толкова красив?

— Дълга история.

— О... — Джеси погледна със съжаление към Абра. — Е, знам, че преча на всички да работят. Надявах се Абра да ме поразведе наоколо, ала това ще трябва да почака.

— Може би ще ми разрешите аз да ви разведа.

— С удоволствие. — Джеси сложи ръка на месестото рамо на Барлоу. — Но не искам да ви преча.

— Глупости. — Барлоу бързо я потупа по ръката. — Просто ще оставим всичко в сигурни ръце и ще направим една хубава обиколка.

Тръгнаха и Джеси за миг се усмихна през рамо на Абра.

— Пак започна — измърмори Абра.

— Какво?

— Нищо. — Тя пъкна ръце в джобовете и се обърна да гледа работниците си. Смущаваше я и винаги я бе смущавало да вижда майка си в действие. — До края на деня би трябвало да завършим електрическата инсталация.

— Добре. А сега искаш ли да ми кажеш какво те яде? Абра раздразнено се отърси от ръката му, която бе сложил на рамото ѝ.

— Нищо не съм казала. Имаме някои проблеми с ъгъла.

— Ти се справи с тях.

— За сметка на доста време и средства.

Щяха да се скарат, Коуди го знаеше. Той натисна с две ръце слепоочията си.

— Не ти ли омръзва да пееш все същата песен?

— С някои малки промени в ъглите...

— Това би променило вида и усещането.

— Една муха, кацнала на стъклото, не би забелязала промените, които искам.

— Аз бих ги забелязал.

— Ти си просто инат.

— Не — отвърна бавно Коуди, като се мъчеше да овладее гнева си, преди да го бе излял в думи. — Просто съм прав.

— Инат си. По същия начин, както когато настояваше да сложим масивно стъкло, а не панели.

Без да каже дума, той я хвана за ръката и я задърпа.

— Какво, по дяволите, правиш?

— Млъкни. — Замъкна я надолу по стъпалата в празния басейн. Работниците ги гледаха, хванали плочки в ръце, и се смееха. Коуди улови лицето ѝ в длани и вдигна главата ѝ нагоре. — Какво виждаш?

— Небе, по дяволите. А ти, ако не ме пуснеш, ще видиш звезди посред бял ден.

— Точно така. Небе. Това искам да виждаш. Независимо дали покривът е отворен или затворен. Не стъклени панели, не прозорец, не покрив, а небе. Моята работа е да си представям, Уилсън, а твоята е да го направиш.

Тя се измъкна от ръцете му. Стените на басейна се издигаха около тях. Ако имаше вода, щеше да стига доста над главата ѝ. Засега басейнът приличаше на арена.

— Искам да ти кажа нещо, шефе. Не всичко, което можеш да си представиш, може да се направи инженерно. Може би това не е нещо, което хората като теб обичат да чуват, ала е така.

— Знаеш ли какъв ти е проблемът, Червенокоске? Прекалено си задръстена, за да мечтаеш, прекалено си забита в твоите колони и изчисления. В главата ти две и две винаги прави четири, независимо колко по-хубав би бил животът, ако от време на време излизаше пет.

— Знаеш ли каква лудост е това?

— Да. И знам също, че звучи интригуващо. Защо не отделиш малко време да се запиташ защо не, вместо винаги да приемаш

отрицанието?

— Аз не приемам нищо. Просто вярвам в реалността.

— Това е реалността — заяви той и я сграбчи. — Дървото, стъклото, стоманата, потта. Това е реалността. И, по дяволите, това също.

Впи устни в нейните, преди който и да било от тях да бе имал време да помисли. За десет кънтящи секунди работата около тях спря. Никой от тях не забеляза. Никой от тях не се интересуваеше. Абра откри, че макар басейнът да бе празен, тя въпреки това бе потънала в него.

Бе искала това. Не можеше да го отрече сега, когато устните му бяха горещи и настойчиви върху нейните. Впи пръсти в работната му риза, но не като протест, а като притежание. Държеше го здраво, докато нуждата се надигаше в нея, много бърза и да, много реална.

Не бе имал намерение да я докосва по този начин, да вземе това, което се опитваше да се убеди, че Абра ще му даде, когато сама поиска. Винаги му бе присъщо търпението — да знае кога, да знае как. Ала с нея изглежда не можеше да се приложи никое от старите правила.

Може би ако реакцията ѝ не бе толкова пълна, ако не бе вкусил върху устните ѝ желание и очакване, би могъл да се отдръпне. Но и той като нея потъваше бързо. За пръв път през живота си искаше да грабне жената и да я отнесе като някой рицар на бял кон. Също толкова нетърпимо искаше да я смъкне на земята и да я обладае като варварин, късащ плодовете на победата. Искеше като поет да запали свещи и да пусне музика. Повече от всичко искаше Абра.

Когато я отдръпна от себе си, тя бе замаяна и загубила дар слово. И преди я бе целувал и бе събуждал страстта в нея. Ала този път имаше нещо различно, нещо по-дълбоко, нещо отчаяно. За момент Абра само стоеше и го гледаше, зашеметена от откритието, че една жена може да се влюби навсякъде, по всяко време, дори ако бе барикадирала сърцето си.

— Това достатъчно реално ли е за теб? — прошепна Коуди.

Тя само тръсна глава. Бръмченето в съзнанието ѝ се проясни и се раздели на звуци. Воят на бормашините, плясъкът на мистриите, гласовете на мъжете. Страните ѝ бързо пламнаха от съчетание от гняв, смущение и самообвинения.

— Как смееш да правиш такова нещо тук!?

Той усети, че още бе достатъчно ядосан, за да направи нещо прибързано, за което ще съжалява, и пъкна палци в джобовете си.

— Някое друго място ли имаш наум?

— Стой далеч от мен, Джонсън — процеди Абра през зъби. — Или ще те обвиня в сексуален тормоз.

Очите му останаха съвсем спокойни.

— И двамата знаем, че това, което се случи тук, няма нищо общо с тормоз, сексуален или друг. Това е нещо лично, Червенокоске, и няма да помогне да стоя далеч.

— Прекрасно. — Тя се изправи срещу него. Спорът им интересуваше мъжете наоколо почти колкото целувката. — Ако е лично, да го пазим лично. Сега е работно време, Джонсън, и аз нямам намерение да го хабя в спорове с теб.

— Добре.

— Добре — повтори и Абра, изкатери се по стъпалата извън басейна и ядосано се отдалечи.

Коуди са залюля на пети и я проследи с поглед. Работното време и на двама им скоро щеше да свърши.

ШЕСТА ГЛАВА

Когато Абра се отби във фургона да си наплиска лицето със студена вода, бе почти пет часът. След сцената с Коуди ѝ се струваше, че всичко, което можеше да се развали, се разваля. Част от асансьорите се бяха оказали дефектни. Родригес и Суагърт отново се счепкаха. На един от дърводелците му влезе треска в окото. Накрая Тим дойде на строежа да се вайка за бюджета.

Всичко започна от идването на майка ѝ, мислеше Абра, докато си бършеше лицето. Не бе честно да я обвинява, ала независимо кога, независимо къде, тя бе жена, която носеше неприятности, а после чакаше другите да ги оправят.

Може би не бе правилно да се възмущава, че майка ѝ и Барлоу толкова си допаднаха, или да се тревожи за предстоящата раздяла. Но историята имаше навика да се повтаря. Последното, което Абра си пожелаваше, бе възможността за любовна история между собственика на строежа и своята много податлива майка.

По-добре да се тревожи за нея, каза си и нарами една купчина папки, които да отнесе у дома си. Бе много по-безопасно да се безпокои за богатия и колоритен любовен живот на Джеси, отколкото за своя.

Тя нямаше любовен живот, напомни си Абра. Не искаше любовен живот. Плановете ѝ, лични и професионални, бяха отдавна начертани. Нямаше намерение да позволи на някакъв своенравен каубой от Флорида да ги провали.

Какво, по дяволите, си мислеше той?

В момента, в който този въпрос мина през съзнанието ѝ, тя се намръщи и отвори с ритник вратата. Много добре знаеше за какво си мисли Коуди, защото и тя мислеше за съвсем същото нещо.

Избухващи ракети, изригващи вулкани, беснеещи торнада. Когато бе в ръцете на Коуди, ѝ бе трудно да мисли за друго, освен за мощ и хаос.

Дали и за него бе така, чудеше се Абра, докато заключваше вратата на фургона. Дали и той губеше част от себе си, когато бяха заедно? Дали всичко и всички избледняваха, докато започваха да изглеждат... Не, докато станеха напълно без значение?

Разбира се, че не, реши тя и си позволи да опре чело на стената на фургона. Коуди бе просто поредният хубав мъж, сладкодумен и с опитни ръце. Светът бе пълен с такива. Господ ѝ бе свидетел, че майка ѝ бе направила цяла наука от опитите си да ги търси и открива.

Не е честно, каза си Абра и се изправи. Животът на Джеси си беше живот на Джеси. Не беше честно и към Коуди, призна тя, намести папките и тръгна към колата си. Той бе започнал целувката, ала Абра не бе сторила нищо, за да я спре. Това правеше нейното поведение също толкова скандално и непрофесионално като неговото.

Трябваше да го спре. Поне десет пъти през деня си бе задавала въпроса защо не го бе спряла. Причината не бе в шока, не бе дори в помитащата всичко страст. Макар да би предпочела да хвърли вината върху което и да било от тях. Причината... Просто за момент бе така, сякаш се бе случило нещо странно, прекрасно и напълно неочаквано. Имаше нещо повече от нужда, повече от желание, повече от страст.

Имаше гръм. Отново тези ракети, помисли тя тъжно и погледна към хълмовете, потънали вече в сянка. Ала от този гръм нещо се бе разбило. Абра почти бе повярвала, че се бе влюбила.

Което, разбира се, бе глупост. Зарови из джобовете си за ключовете. Бе прекалено уравновесена, за да се впусне отново по този път. Глупост или не, тази мисъл ѝ разваляше настроението.

Значи нямаше да мисли за това. Достатъчно други неща си имаше на главата и повечето от тях бяха в папките, които носеше. С малко усилия и много съсредоточаване щеше да изрови изчисленията, да състави уравненията и да намери решенията. Намирането на решение на Коуди бе извън обсега ѝ на действие, тъй че нямаше да се занимава с това и така щеше да си спести главоболията.

При звука на приближаваща се кола обърна глава и преживя поредния лош момент, когато позна малката спортна играчка, която Коуди бе наел. Той спря напред облак прах до нея точно в момента, в който тя отваряше вратата на своята кола.

Този следобед Коуди също бе мислил и бе стигнал до своите решения. Преди да бе успяла да седне зад волана, вече бе излязъл и я

бе хванал за ръката.

— Да тръгваме.

— Аз тъкмо тръгвах.

— Ще вземем моята кола.

— Ти си вземи своята кола. — Абра се обърна към своята.

Той измъкна от ръцете ѝ ключовете и папките, прибра ключовете в джоба си, а папките хвърли на задната седалка на колата си.

— Влизай.

— Какво правиш? — Тя го бутна и се пресегна да си вземе папките. — Ако мислиш, че ще отида където и да било с теб, значи трябва да ти направят операция на мозъка.

— Винаги го правим по трудния начин, а? — отбеляза Коуди и я грабна на ръце.

— Ти си луд. — Абра почти успя да забие лакът в ребрата му, преди да се стовари на седалката на колата му. Вбесено посегна към дръжката.

Ръката му се затвори върху нейната. Той я изчака да отметне косите от очите си и да вдигне поглед към него. Наведе се към нея и прошепна:

— Ако слезеш от тази кола, Уилсън, ще те накарам да съжаляваш.

— Дай ми ключовете.

— Хич не се и надявай.

Тя се замисли за възможността да ги измъкне от него. Бе достатъчно бясна, но знаеше кога противникът има предимство. Присви очи и срещна погледа му.

— Прекрасно. Ще вървя до пътя и там ще хвана някоя кола на стоп.

— Вече си хванала кола. — Коуди се отдръпна да заобиколи колата. Абра веднага отвори вратата. Едва успя да стъпи на краката си, и бе отново блъсната вътре.

— Не ме плашиш, Джонсън.

— А би трябвало. Работното време свърши, Абра, и ние имаме наша си работа. Лична работа. — Наведе се и закопча предпазния ѝ колан. — На твое място не бих го разкопчавал. Пътуването може да е рисковано.

Докато тя успее да разкопчае колана, той вече бе зад кормилото. Без да каже дума, щракна отново закопчалката и бясно завъртя колата на пътя.

— Какво се опитваш да докажеш?

Коуди зави по магистралата.

— Не съм сигурен още. Ала ще отидем на някое тихо място, докато разбере. — Колата вдигаше облаци от прах. Щеше да мине известно време, преди да се утаят. — Както го виждам, първоначалният ни план не се получава, така че ще трябва да се върнем към чертожната дъска.

Оказа се, че тихото място бе неговият хотел. Реакцията на Абра бе да изскочи от колата и да се втурне през паркинга. Коуди просто я грабна и я метна на рамо. Стигна до вратата, без да обръща внимание на протестите ѝ, отключи я, отвори, после заключи, преди да я стовари в един фотьойл.

— Искаш ли нещо за пиене? — попита той. Тя го погледна зверски. — Е, аз искам. — Отиде до бара и отвори бутилка вино. — Този път шардоне. Златисти отблясъци, чист вкус, леко тръпчив. Ще ти хареса.

Вероятно би стигнала до вратата на бегом, но вече бе свършила с бягането. Вместо това много бавно се изправи.

— Знаеш ли какво би ми харесало? — попита с изненадващо мил глас. Тонът ѝ му прозвуча като предупреждение за опасност. — Знаеш ли какво наистина би ми харесало? Да те видя как се печеш на един голям огън. — Приблужи се към него, докато Коуди наливаше две чаши. — Голям огън, Джонсън, със съвсем лекичък ветрец, точно колкото да отвява пушека, за да не ти замъглява сетивата. — Опря ръце на бара и приближи лице към неговото.

— Защо вместо това не опиташ виното? — Абра посегна да грабне чашата, ала той бе по-бърз. Пръстите му се обвиха здраво около нейните. — Червенокоске — започна вразумително, — ако излееш това върху мен, ще трябва да те напердаша.

Тя измъкна чашата и я пресуши на една глътка.

— Благодаря за питието. — Обърна се и с достойнство тръгна към вратата, но Коуди бе там, преди да бе успяла да отключи.

— Така никога няма да се научиш да оценяваш доброто вино. — Дръпна я назад и я бутна обратно във фотьойла. — Сега седни. Можем

да поговорим, или мога да се отдам на по-първичните си инстинкти. Ти решавай.

— Нямаме за какво да говорим.

— Прекрасно. — Също толкова бързо, както я бе блъснал на стола, я измъкна от него. Преди да я грабне в прегръдките си, Абра успя да изломоти нещо в знак на протест.

Целуваше я така, сякаш имаше намерение да я целува до края на вечността. Устните му бяха твърди, ала опитни и не я наказваха, защото искаха отговор и го получаваха. Едната му ръка бе заровена в косите ѝ, а с другата свободно обхождаше тялото ѝ, откривайки крехкостта и мекотата ѝ, слабостите и силите ѝ. Никога досега не я бе докосвал така и резултатът потресе и двамата.

Тя бе толкова жива. Почти чувстваше пулса ѝ през върховете на пръстите си. През нея струеше енергия, подклаждана от страст, и го оставяше замаян и отчаян. Никоя друга никога не бе събуждала в него тази комбинация от желаниа и усещания.

Никой никога не я бе карал да се чувства така. Никой. Това я ужасяваше. Това я радваше. Бе лесно, почти прекалено лесно да забрави правилата, които бе наложила за техните отношения, причините за тях и гнева, който той бе разпалил в нея преди малко. Съществуваха само сега и начинът, по който тялото ѝ усещаше хиляди малки експлозии навсякъде, където я докосваше, навсякъде, където ѝ се искаше Коуди да продължава да я докосва. Изохка от смутено удоволствие и се намести така, че да предложи повече.

Зад тях телефонът започна да звъни. Не му обърнаха внимание. Слушаха ударите на сърцата си.

Коуди спря достатъчно задълго, за да зарови лице в косите ѝ, и затаи дъх. Още едно първо нещо, помисли той. Не можеше да се сети друга жена да го бе оставяла без дъх.

Задържа я на една ръка разстояние, за да се вгледа в лицето ѝ. Очите ѝ бяха големи, замъглени и много зелени. Коуди реши, че Абра изглежда точно толкова потресена, колкото той се чувстваше. Ако сега се отдадяха на импулса, вече разклатените основи на отношенията им щяха да се сринат.

— По-добре да поговорим.

Тя кимна, потъна във фотьойла и се запита дали силата някога щеше да се върне в краката ѝ.

— Добре.

Коуди се обърна към бара и наля още вино в чашата ѝ. Ръката му не бе стабилна. Чудеше се дали по-късно ще намери сили да се посмее над това. Подаде ѝ чашата, взе и своята и седна срещу нея.

Тогава Абра го погледна, както бе отказвала да го погледне преди. Косата му бе разрошена от бързото каране в откритата кола. Часовете, прекарани на слънце, я бяха изпъстрили със светли кичури и бяха засилили тена му. Ала въпреки това сега не ѝ приличаше на ленив летовник. Около него имаше усещане за движение, дори когато бе седнал — сдържан, овладян, но винаги готов. Имаше я и енергията, и силата, която бе изпитала лично. Ако отново кръстосаха шпаги, когато той бе в такова настроение, тя щеше да загуби.

Абра пое дълбоко въздух и отпи.

— Искаше да говорим.

Коуди се засмя. Това му помогна да разсее част от напрежението си.

— Да. Това беше идеята.

— Не ми харесва, че така ме довлече тук.

Той се облегна назад, ала откри, че не му бе толкова лесно да се отпусне, както преди.

— Щеше ли да дойдеш, ако те бях помолил любезно?

Устните ѝ за миг трепнаха.

— Не. Но това не ти дава правото като някой кроманьонец да ме влачиш за косата.

В момента идеята да влачи Абра за косата в пещерата изглеждаше доста привлекателно. Ала тя бе права.

— Това не е обичайният ми стил. Искаш ли извинение?

— Мисля, че вече сме си разменили достатъчно извинения. Ти искаше да говорим. — Абра помисли, че вече бе върху по-здрава почва. — След като така или иначе съм тук, ще поговорим.

— Изглеждаш страхотно в гащеризон, Червенокоске.

Тя гръсна глава и понечи да стане.

— Ако това е всичко...

Но Коуди вдигна ръка да я спре.

— Мисля, че би било справедливо да се каже, че плановете ни да поддържаме личните си отношения безлични се провалиха.

Абра се вгледа във виното в чашата си. Фактите си бяха факти, а тя не бе човек, който ще ги заобикаля.

— Предполагам, че е справедливо.

Не изглеждаше много във възторг от това признание, помисли той и затърси кибрит. Почти изруга, ядосан на собствената си непохватност. Дори когато вдъхна дима в дробовете си, единственият вкус, който усещаше, бе нейният.

— Е, и къде отиваме оттук нататък?

Абра вдигна поглед. Очите ѝ бяха отново спокойни, спокойни и прями. Каквито и страхове да бушуваха в нея, те бяха старателно овладени.

— Ти изглежда имаш всички отговори.

— Абра... — Коуди се спря. Знаеше, че до нищо добро нямаше да доведе, ако отново излезеше извън нерви или ако поискаше от нея повече, отколкото бе готова да даде. — Ти искаш да запазваш нещата прости. — Отпи от виното си. — Аз имам ли това право?

Прости ли, помисли тя трескаво. Нещата никога вече нямаше да бъдат прости. Пръстите ѝ се стегнаха около столчето на чашата и Абра с усилие на волята ги отпусна. Той изглеждаше толкова овладян.

— Да. Не мога да си представя, че който и да било от нас има време за усложнения на този етап от живота си.

Усложнения. Коуди едва се сдържа да не скочи от стола и да я грабне, за да ѝ покаже колко сложни бяха станали вече нещата. Тя изглеждаше толкова спокойна.

— Тогава да се обърнем към фактите. Факт номер едно, аз те искам. — Видя как в очите ѝ проблесна нещо — страст, страх, надежда. — Факт номер две, ти ме искаш. — Спря за миг да изгаси цигарата си. — Сега, ако вземем тези два факта и добавим информацията, че не сме деца, че и двамата сме отговорни възрастни хора, достатъчно умни, за да се справим и интелектуално, и емоционално с една връзка, можем да стигнем до съвсем прост отговор, както би казала ти.

Абра не искаше да бъде интелектуална. Не искаше да бъде умна. Трябваше да чуе прагматичното му изреждане на фактите, за да осъзнае, че иска просто да разтвори ръцете и сърцето си и да го приеме. По дяволите фактите и плановете и простите отговори.

Това бяха приказки в стил Джеси, напомни си тя и разхлади пресъхналото си гърло с виното. Това, което се получаваше при Джеси, никога нямаше да се получи при нея.

Погледна към Коуди над ръба на чашата си. Изглеждаше толкова спокоен, толкова непринуден. Не можеше да види напрежението, от което мускулите му се бяха напрегнали и трептяха като струна. Виждаше само веселото пламъче в очите му и начина, по който се бе разположил удобно във фотьойла.

— Да ти го разкажа ли пак, Червенокоске?

— Не. — Абра остави чашата си и скръсти ръце. — Прост отговор. Ние имаме връзка.

Не му хареса студения начин, по който го каза, сякаш за нея не означаваше нищо повече от буквите, които образуваха думата. Но пък ако стигнеше до същността, не бе ли искал точно това? Да бъде с нея. И все пак го болеше, и това го изненадваше.

— Кога искаш да започнем?

Лаконичният му отговор я накара да забие пръсти в дланите си. Тя сама бе отворила вратата, напомни си Абра. Сега трябваше да приеме последствията.

— Мисля, че е най-добре първо да се разберем. Няма да разрешаваме на личния ни живот да се намесва в работата.

— Боже опази.

Тя пое дълбоко въздух и продължи:

— Важно е, когато започваме, да знаем, че няма никакво обвързване, никакви съжаления, никакви дългосрочни изисквания. След няколко седмици ти ще се върнеш във Флорида, а аз ще остана тук. За никого от нас няма да е добре да се преструваме, че няма да стане така, или да се държим, сякаш това, което започваме, няма да свърши.

— Това е съвсем ясно — отговори Коуди, представяйки си какво би било да я удуши, задето бе толкова студена, толкова сдържана, когато всичко, което искаше той, бе да прави любов с нея, докато и двамата спрат да дишат. — Очевидно ти се е случвало и преди.

Абра не отговори. Нямаше нужда. Преди да сведе очи, Коуди видя как те посърнаха.

— Какво е това? — Той стана, отиде до нея и приклезна. — Някой да не е разбил сърцето ти, Червенокоске?

— Радвам се, че се забавляваш — започна тя, ала Коуди я спря, като я докосна по бузата.

— Не се забавлявам. — Вплете пръсти в нейните и поднесе ръката ѝ към устните си. — Не очаквам да съм първият мъж в живота ти, но съжалявам, че някой те е наранил. Много ли беше лошо?

Последното, което би очаквала от него, бе чувствителност. Това изтръгна от очите ѝ сълзи, които имаха много по-малко общо с миналото, отколкото с настоящето.

— Не искам да говоря за това.

Някои рани зарастват, помисли Коуди, други загняват. Смяташе да открие колко дълбока бе тази рана, ала можеше да почака.

— Добре. Да опитаме това. Вечеряй с мен.

Абра преглътна сълзите си и успя да се усмихне.

— Не съм облечена като за вечеря.

— Кой е казал нещо за излизане? — Той се наведе напред и леко докосна устни до нейните. — Не беше ли споменавала нещо, че обичаш хотелите, защото можеш да си поръчаш румсървис и да вечеряш в леглото?

— Да. — Тя сложи ръка на лицето му и се отдаде на целувката.

— Ще ти дам да ползваш душа ми и да хвърлиш кърпите на пода.

Устните ѝ трепнаха срещу неговите. Всичко щеше да бъде наред. Почти можеше да го повярва.

— Звучи ми като доста добра сделка.

— По-добра няма да намериш. — Без да пуска ръката ѝ, я вдигна на крака. — Ти в плановете си не спомена нищо за обещания.

— Сигурно съм пропуснала.

— Тогава аз ще ти дам едно обещание.

— Коуди...

Той докосна устни до нейните. Нежността му спря думите ѝ. Нейната мекота го накара да говори.

— Само едно. Аз няма да те нараня, Абра.

Говореше сериозно. Тя ясно го видя, когато погледна в очите му. Прекалено късно, каза си и опря буза на неговата. Сърцето ѝ, което толкова се бе опитвала да съдържа, беше безвъзвратно изгубено по него. Сега Коуди непременно щеше да я нарани, макар че щеше да се опитва да не го стори. Абра не можеше да му позволи да го разбере.

Когато телефонът извъня този път, и двамата го чуха. Той посегна към слушалката, като все още я държеше в прегръдките си.

— Джонсън. — За момент слуша, докоснал устни до челото ѝ. — Лесковиц, някой да ти е казал, че си противен? — Неохотно пусна Абра и насочи цялото си внимание към телефона. — Беше ти възложено да отговаряш за това, защото мислехме, че можеш да се справяш с такива усложнения. Имаш ли спецификациите? Ами прочети ги. — Изруга и премести слушалката в другата си ръка. — Чувам какво ми казваш. Дай ми номера и аз ще се оправя оттук. Само ако промениш тези планове, ще ти счупя пръстите. Ясно ли е? Добре. Ще взема първия самолет.

Когато затвори, Абра му подаде виното.

— Наистина си много любезен, Джонсън.

— Оставям такта и дипломатичността на моя партньор, Нейтън.

— Не е лошо. — Тя завъртя чашата си в ръце и се опита да продължи непринудено: — Заминаваш ли?

— Сан Диего. Не мога да разбера защо решихме, че празноглавец като Лесковиц може да се справи с такава работа. Пример за бездарник. — Приблужи се до гардероба и извади малка пътна чанта. — Някакъв наперен инженер му казва, че трябва да направи промени в проекта, сега доставчикът му създава проблеми, а на него не му идва наум да блъсне главите им една в друга и да продължава.

— Твой ли е проектът? — попита Абра с усмивка.

— В по-голямата си част. — Хвана я за плитката и я дръпна толкова силно, че тя извика. — Защо не дойдеш с мен, Уилсън? Можеш да ми посочиш всички причини, поради които инженерът е прав, а после аз ще ти покажа океана.

Бе изкушаващо, толкова изкушаващо, че Абра едва не се съгласи, преди да си спомни, че имаше работа за вършене.

— Не мога. Няма начин и двамата да напуснем строежа. — Отвърна се, като се опита да не покаже какво значение имаше това за нея. — Е, колко време няма да те има?

— Един-два дни... Освен ако не убия Лесковиц и не ме осъдят. Абра... — Коуди сложи ръце на раменете ѝ и нежно я привлече към себе си. — Ще бъде ли против правилата, ако ти липсвам?

Тя се обърна и сложи ръка върху неговата.

— Ще се опитам да го вменя в правилата.

Прегърна я и я целува, докато и двамата се вкопчиха един в друг. Представи си как потъва в леглото с нея и двамата се сливат с нощта, но и той като нея разбираше много добре какво значи отговорност.

— Трябва да нахвърлям някои неща в една чанта и да стигна до летището. Ще те закарам до колата ти.

— Добре.

Когато Абра направи крачка назад, той продължи да държи ръце върху раменете ѝ. Смешно, помисли. Никога преди през живота си не се бе замислял, преди да се метне на някой самолет или да се премести от едно място на друго. По някакъв начин през последните няколко минути бяха започнали да му растат корени.

— Дълга ти един душ. И един румсървис.

Коуди не заминаваше на война, напомни си тя. Това бе само едно делово пътуване. Щеше да дойде моментът, когато щеше да се качи на един самолет и да отлети от живота ѝ. Това още не бе този момент.

— Ще си оправим сметките, когато се върнеш.

Отне му три дни и това го вбеси. Единственото, което спаси Лесковиц, бе фактът, че разрешаването на проблемите отне повече време и ядове, отколкото Коуди бе предполагал. Сега той си почиваше в друга хотелска стая и чакаше да дойде време да хване самолета си. Багажът му бе опакован, ала имаше нещо, което носеше в джоба си — една огърлица, която бе купил за Абра. Сега я извади и си вгледа в нея.

Бе моментно хрумване, бърз поглед към витрината на една бижутерия, докато отиваше на среща. Това не бяха ледено-бели диаманти, а нежни синьо-зелени камъни с цвета на морето. В момента, в който ги видя, си помисли за нея.

Затвори капачето и пусна кутийката обратно в джоба си. Сигурно това не бе подарък, какъвто си разменят двама души с неангажираща връзка. Проблемът за него — а може би и за двама им — бе, че чувствата му към Абра бяха всичко друго, но не и неангажиращи.

Досега не се бе влюбвал, но разпознаваше симптомите.

Тя не бе готова да го чуе, мислеше Коуди. Но пък и той не бе готов да го каже. Думи като „любов“ променят живота, както един-единствен прозорец може да промени стената.

А освен това можеше да премине. Коуди познаваше хора, които се влюбваха и разлюбваха, сякаш ядяха ябълки. Това не беше за него. Ако бе вярно, ако бе реално, той имаше намерение да го направи трайно. Не проектираше, без да бе сигурен, че сградата щеше да издържи изпитанията на времето. Как можеше да има по-малки изисквания към собствения си живот?

Един поглед към часовника му показва, че имаше повече от два часа до полета. Седна на леглото, взе телефона и позвъни на Абра. Когато чу прищракването, отвори уста да заговори. В ухото му прозвуча спокойният записан глас:

— Вие се обаждате на Абра Уилсън. Извинете, че в момента не мога да ви отговоря, но ако ми оставите съобщение и удобни за вас дата и време, ще ви се обадя колкото е възможно по-скоро. Благодаря.

Намръщи се на часовника си и се зачуди защо, по дяволите, тя не си беше вкъщи, и в този момент се разнесе сигналът за запис.

— Здравсти. Добре звучиш, Червеноскоке, ала бих предпочел да говоря лично с теб. Слушай, ако се прибереш преди седем, обади ми се в хотела. Аз... Ъ-ъ-ъ... Мразя тези проклетни неща. Не се сърди, обаче ми липсваше. Много. Прибери се вкъщи, а?

Затвори неудовлетворен и завъртя друг номер. Гласът, който отговори, бе женски и истински.

— Здравсти, Джак. Коуди се обажда.

— Здравей, Коуди. Взе ли ми това, което исках за Долината на паметниците?

— И аз се радвам да те чуя, Джак.

— Извинявай — засмя се тя и смени тона: — Коуди, как си, по дяволите? Страхотно е, че се обаждаш.

— Благодаря. Между другото, изпратил съм ти около пет кила брошури, снимки, сувенирни книги и най-разнообразна историческа информация за Аризона.

— Живота си давам за теб. Стигнала съм до средата с редакцията на „Беззаконен“ и ми трябваше повече информация. Много ти благодаря.

— Винаги на твоите услуги. Обичам да съм гъст с прочут писател.

— Още не съм прочута. Дай ми още няколко месеца. Историческият роман няма да излезе преди май. Как е Аризона?

— Чудесна е, но точно в момента съм в Сан Диего.

— Сан Диего? — Той чу тропането на съдове и си я представи в кухнята, твореща някакво екзотично блюдо.

— О, вярно. Забравих. Коуди... Дали можеш да ми вземеш малко...

— Дай ми малко почивка, Джаки. Надебеля ли вече? — Почти я видя как плъзга ръка по растящия си корем.

— Натам вървя. Нейтън миналата седмица дойде с мен на контролния преглед и чу пулса на бебето. — Тя се засмя.

— Оттогава не е същият.

— Той там ли е?

— Изпусна го за минутка. Просто поисках пресен копър за вечерята, а Нейтън си е вгълпил, че бебето ще се умори, ако аз изляза да го купя, затова отиде сам.

— Той не би различил копър от глухарчета.

— Знам. — В тази единствена дума прозвуча толкова любов. — Не е ли чудесен? Ти кога се връщаш?

— Не знам. Аз... Обмислям дали да не остана, докато строежът завърши.

— Наистина ли? — Джаки замълча за момент. — Коуди, правилно ли усещам, че целта ти не е само творческият надзор?

Той се поколеба. Глупаво, помисли си. Не се бе обадил да обсъжда здравния център на курорта или някакъв друг строеж. Бе се обадил да поговори с приятел.

— Има една жена.

— Не! Само една ли?

Коуди се усмихна.

— Само една.

— Звучи сериозно.

— Би могло да бъде.

Тъй като го познаваше, Джаки прозря отвъд веселия му тон.

— Кога ще ме запознаеш с нея? Нали знаеш, да я подложа на кръстосан разпит, да я проуча, да я разнищя. И тя ли е архитект? Чакай, знам. Сигурно е завършваща студентка, която си изкарва хляба като сервитьорка в коктейл-бар.

— Инженер е.

Минаха няколко секунди, преди Джаки да успее да преговори.

— Шегуваш ли се? Ти мразиш инженерите дори повече от Нейтън. Господи, това трябва да е любов.

— Или любов, или слънчев удар. Слушай, Джак, исках да кажа на Нейтън, че оправих нещата тук и се прибирам във Финикс.

— Ще му предам. Щастлив ли си, Коуди?

Той замълча за момент, открил, че на този въпрос не можеше да отговори с да или не.

— Ще зависи от инженера. Ще ти кажа направо. Луд съм по нея, ала тя се дърпа.

— Ако те тормози, ще долетя и ще ѝ счупя логаритмичната линийка.

— Благодаря. Това трябва да я вкара в пътя. Ще ти се обаждам.

— Да не забравиш. Късмет, Коуди.

Когато Абра се върна, бе почти девет. Бе прекарала една дълга приятна вечеря на приказки с майка си. Такива неща винаги я оставяха с две настроения. Първото бе удоволствие, чисто и просто. Джеси бе чудесна компаньонка, забавна, абсурдна и ненатоварваща. Никой не можеше да бъде по-добър приятел от нея.

Другото бе тревога. Същите тези качества правеха от Джеси това, което беше — волна душа, жена, която прелиташе от мъж на мъж, без синини от падането. Най-новият ѝ партньор бе Уилям Уолтън Барлоу — или, както бе казал на майка му да го нарича, Уили.

Джеси цяла вечер говори за него — колко бил сладък, колко умен, колко чаровен, колко внимателен. Абра познаваше признаците. Джеси Уилсън Милтън Питърс пак щеше да загази.

Тя разтри врата си, хвърли настрани чантичката, събу си обувките и прекоси хола. Как можеше да поддържа професионално отношение към работата, ако майка ѝ въртеше любов със собственика? Със смях прегледа писмата, които бе донесла със себе си, после захвърли и тях. Как можеше да поддържа същото това професионално отношение, ако самата тя въртеше любов с архитекта?

За много кратко време животът бе станал много сложен.

Би дала заден ход, ако можеше. Едно от нещата, в които много я биваше, бе да се измъква от неприятни ситуации. Проблемът бе, че беше почти сигурна, че бе влюбена в него. Това означаваше нещо повече от ситуация. Това означаваше криза.

Веднъж мислеше, че е влюбена, но...

Никакво но, каза си Абра. Само защото това бе по-силно от всичко, което някога бе познавала, само защото сякаш не можеше да преживее повече от пет минути, без да мисли за него, не бе по-различно от онова, което ѝ се бе случило преди години.

Освен че този път бе по-възрастна, по-умна и по-добре подготвена.

Никой вече нямаше да ѝ причини онова, което ѝ бе причинил Джейми Фрай. Тя никога повече нямаше да се чувства толкова нищожна и толкова безполезна. Ако любовта бе криза, Абра можеше да се справи с нея по същия начин, по който се справяше с която и да било криза в работата си. Спокойно, старателно, качествено. С Коуди щеше да бъде различно, защото се срещаха на равна нога и с ясно определени правила. Освен това той бе различен. Поне в това бе сигурна. Не бе повърхностен и безчувствен, какъвто се бе оказал Джейми. Твърдоглав — може би. Определено вбесяващ. Ала в него нямаше жестокост. И, тя вярваше, нямаше безчестие.

Когато я наранеше, което Абра вече бе приела, че ще се случи, то щеше да бъде бързо и без умисъл. Раните заздравяваха. Тя знаеше и това. Нямаше да има причини да погледне със съжаление или самообвинения назад към времето, което бяха прекарвали заедно, колкото и да бе то.

Абра се сепна. Трябваше да спре да мисли за него, иначе щеше да изпадне в меланхолия, защото него го нямаше. Това, което ѝ трябваше, бе хубава чаша силно кафе и един час пред чертожната дъска.

Облече за по-удобно една баскетболна фланела и седна с горещото кафе, готова за работа. Тогава забеляза, че лампичката на телефонния ѝ секретар мига.

Натисна копчето и захапа една от изсъхналите бисквити, които изрови от бюфета. Първото обаждане бе от един колега и приятел, когото не бе виждала от седмици. Записа си да му позвъни сутринта. Второто беше от секретарката на Тим, която съобщаваше, че в понеделник сутринта ще има съвещание. Тя изръмжа и си го записа в календара. После чу гласа на Коуди и забрави за всичко Друго.

— Ако се прибереш преди седем...

Погледна към часовника си и въздъхна. Отдавна минаваше седем. Той вероятно имаше по-късно срещи. Дори да се обади в хотела, нямаше да го намери. Подпря брадичката си и се заслуша в гласа му.

— ... ми липсваше. Много.

Смешно зарадвана, превъртя лентата и изслуша отново цялото съобщение. И макар да си казваше, че бе глупачка, я превъртя втори път. После трети.

През следващия един час работи малко и много мечта. Кафето ѝ изстина. Пресмяташе цифри, после правеше планове как ще посрещне Коуди у дома. Трябваше да излезе и да купи нещо красиво. Утре бе събота. Той сигурно щеше да се върне утре вечер, най-късно в неделя сутринта. Това означаваше часове, а може би и цял ден, без да ѝ пречи напрежението от работата.

Още сутринта щеше да се отбие в някой луксозен бутик и да си купи някаква божествена измишльотина от коприна и дантела. Нещо секси, меко и неустойимо. Щеше да отиде на козметичка. Нали Джеси все ѝ хвалеше чудесата на своя салон за красота? Не просто на козметичка, реши Абра. Всичко — кожа, коса, нокти... Колкото ги имаше. Когато Коуди се върнеше, тя щеше да изглежда фантастично. Определено черна коприна. Оскъдно боди или елегантна риза.

Трябваше да вземе някакво вино. Каква, по дяволите, беше онази марка, за която ѝ говореше той? Трябваше да се остави на милостта на продавача в магазина за алкохол зад ъгъла. И цветя. Абра стана и за пръв път от дни насам огледа спалнята си. Боже мили, трябваше да я разчисти. Свещи. Сигурно някъде имаше свещи. Увлечена от фантазиите си, започна да събира дрехи и обувки. Прекъсна я почукване. Тя хвърли всичко в гардероба и с трясък го затвори.

— Добре, добре, идвам. — Къде, по дяволите, бе халатът ѝ? Намери го на топка под леглото и в движение навлече единия ръкав, докато тичаше към вратата. — Кой е?

— Познай от три опита.

— Коуди?

— От пръв път позна — похвали я той, докато Абра сваляше предпазната верига. Отвори вратата и го зяпна. Коуди се засмя и лениво плъзна поглед по нея.

Косата ѝ бе вързана назад със скъсана връзка от обувка. Гримът, който си бе сложила за обеду с майка си, отдавна се бе изтрил. Халатът висеше отворен, а отдолу се виждаше огромната баскетболна фланела, която ѝ стигаше до средата на бедрата.

— Здравсти, Червенокоске. Искаш ли да хвърлим по няколко коша?

СЕДМА ГЛАВА

Абра премигна, чудейки се дали това не бе мираж.

— Какво правиш тук?

— Стоя на вратата. Няма ли да ме пуснеш да вляза?

— Да, но... — Тя отстъпи крачка назад, Коуди влезе и пусна пътната си чанта на пода. Миражите не изглеждат толкова добре. Нито миришат толкова добре. Абра смутено погледна към спалнята и към телефона там. — Току-що получих съобщението ти. Не каза, че си се върнал.

Не бях. — Тъй като тя изглежда изобщо не бързаше да затвори вратата, той го направи. — Сега пристигнах.

Абра помисли за плановете, които имаше. Бързо огледа безпорядъка в апартамента си и безпомощно прокара ръка през косата си.

— Трябваше да ми кажеш, че си идваш тази вечер. Аз не бях... Не съм готова.

— Какъв е проблемът, Уилсън? — За да си достави удоволствие, Коуди сложи ръце на раменете ѝ, после бавно ги плъзна надолу-нагоре по ръцете ѝ и постепенно разтвори халата. Тя определено му даваше един съвсем нов поглед към спортното облекло. — Да няма друг мъж под леглото или в гардероба?

— Не ставай глупав. — Абра се отдръпна объркано. Знаеше, че лицето ѝ бе чисто като на бебе. А косата... Не ѝ трябваше огледало, за да знае, че бе безнадеждна. И тази зелено-бяла фланела. Нищо общо с изискания прелъстителен образ, който си бе представяла. — По дяволите, Коуди, трябваше да ми кажеш, че идваш.

Той овладя импулсивното си желание да я грабне и да ѝ затвори устата. Може би се бе увлякъл, че тя толкова ще се зарадва да го види, колкото той се радваше да види нея. И може би не трябваше да приема, че Абра ще седи търпеливо сама и да го чака да се върне.

— Можеше и да ти кажа — каза Коуди бавно. — Ако вместо телефонния секретар бях намерил теб. Къде беше?

— Кога? А, да. — Поклати глава, като все още обмисляше трескаво. — Бях на вечеря.

— Ясно. — Той пхна ръка в джоба си и тя се блъсна в кутийката с огърлицата. Нямахте право на никакви претенции към нея. *Ами, нямаше!* — С някой, когото познавам?

— С майка би — отвърна Абра разсеяно. — На какво се смееш?

— На нищо.

Тя дръпна ръкава на халата си и вдигна предизвикателно глава.

— Знам на какво приличам, Джонсън. Ако ме беше предупредил, щях да направя нещо. Тук е пълна разруха.

— Винаги е било разруха — възрази Коуди. Нещата започваха да се проясняват. Абра бе искала да подготви обстановката, а той бе дошъл по-рано, отколкото го бе очаквала.

— Можех малко да поразчистя. — Тя се намръщи и изрита една обувка. — Имам само скапано вино.

— Е, в такъв случай по-добре да си отивам. — Коуди се обърна, после я погледна, сякаш изведнъж нещо му бе дошло наум. — Преди това искам да ти кажа нещо за начина, по който изглеждаш.

Абра скръсти ръце и очите ѝ отново блеснаха.

— Внимавай.

— Предполагам, че има само един начин да се справим с това честно. — Той пристъпи към нея и дружелюбно сложи ръка на рамото ѝ. — Нали искаш да сме честни един с друг?

— Може би — измърмори тя. — Е, донякъде.

— Искам да ти кажа нещо, а ти трябва да си достатъчно твърда, за да го понесеш.

— Мога да го понеса. — Абра се опита да се отърси от ръката му. — Бих искала да...

Каквото и да искаше, то щеше да почака. Коуди я дръпна рязко към себе си и притисна устни към нейните. Тя вкуси топлина, вълни от топлина, които само се усилиха още повече, когато устните ѝ със стон се разтвориха. С едно бързо движение той смъкна халата, после плъзна ръце под тънката блуза да изследва голата ѝ кожа и нежните извивки. Абра ахна и се изви към твърдите му длани. В следващия момент се вкопчи в него, когато Коуди я изстреля до върха.

— Коуди...

— Мълчи — прошепна той и впи устни в шията ѝ.

— Добре. — Пръстите му се забиха в бедрата ѝ и тя успя само да простене. Главата ѝ се въртеше, ала под замаяното удоволствие нетърпението ѝ бе не по-малко от неговото. Смъкна якето му. — Искам те... — Издърпа ризата му през главата и с едно бързо собственическо движение прокара ръце по гърдите му. — Сега.

От безумния ѝ шепот в него избухнаха експлозии. Коуди мислеше, че бе готов за тях, но реалността се оказа много далеч от очакванията. Желанието стана грубо, нетърпеливо, първично. Спалнята бе прекалено далеч. Когато се стовариха на дивана, той бе все още наполовина облечен и двамата се мъчеха да го освободят. Ръцете ѝ бяха диви, забиваха се в него, обхождаха го, докато устните ѝ не се откъсваха от неговите. Коуди усещаше излъчващата се от нея топлина, която го отдалечаваше все повече и повече от здравия разум.

Внезапно изруга и смъкна фланелата ѝ до кръста, за да може да зарови устни в гърдите ѝ. С невъздържаност, каквато не бе познавала досега, Абра се изви към него и посрещна зъбите и езика му.

Лампите горяха около тях. В апартамента отгоре някой пусна силно стереото и басът започна да вибрира в нисък страстен ритъм. Нежният парфюм, който си бе сложила преди един час, се смеси с мускусния аромат на страстта.

Щеше да го побърка. Това бе всичко, което той успя да си помисли, докато следваше пътя на фланелата ѝ надолу, по гладката стегната кожа на тялото ѝ. Навсякъде, където докосваше, навсякъде, където вкусваше, тя реагираше с бурно удоволствие, което го изненадваше. Дръпна го за косата и треперливото ѝ дишане бе почти като стон.

Бяха чакали прекалено дълго — цял живот. Сега бяха заедно. Нямаше вече увъртане, нямаше извинения. Само нетърпение.

Когато дрехите бяха най-последно свалени, дългите ѝ грациозни ръце и крака се обвиха около него. Абра вече нито можеше, нито искаше да мисли. Искаше само да чувства. Искаше да му прошепне нещо, каквото и да било, с което да му каже какво става в нея. Ала думите не искаха да се оформят. Никога не бе желала така, никога не бе изпитвала такава нужда. Тялото ѝ се чувстваше като пещ, която само той можеше да разпали още повече. В нея се надигаше огромна болка. Инстинктивно протегна ръка, наполовина от удоволствие,

наполовина в самозащита. Коуди, сякаш разбрал, я докара до трепетен връх.

Тя простена задъхано името му и усети как пада, безкрайно, безтегловно. Докато се въртеше надолу, той я улови и отново я издигна.

Виждаше я на светлината на лампата. Кожата ѝ блестеше от пот, замъглените ѝ очи бяха отворени. Косите ѝ бяха разпилени върху килима, на който се бяха изтърколили. Опита се да каже името ѝ, но въздухът в дробовете му пареше като огън и думата пламна като факла, когато за последен път се нахвърли върху устните ѝ.

Гледаше я как отново се издига до върха, усети как пръстите ѝ се забиват безжалостно в гърба му. Докаран до ръба, Коуди проникна в нея. Абра се издигна да го посрещне с порив, който окончателно разби вече разклатеното му самообладание.

Бързо, силно, горещо. Те се носеха заедно към място, на което никой от двамата досега не бе попадал.

Отслабен, потресен, Коуди рухна върху нея. Нямаше нито силата, нито ясното съзнание, за да разчлени това, което се бе случило с него, на отделни действия, реакции, усещания. Сякаш се бе озовал в едно огромно кълбо от емоции, което бе избухнало, оставяйки го изцеден.

Тя под него бе мека като вода, дишаше бавно и леко. Той усети как ръката ѝ се плъзна по гърба му и падна безсилно на килима. Сърцето ѝ под устните му биеше бързо и Коуди затвори очи и се остави да го носят неговият звук и ритъм.

Не говореха. Дори думите да бяха възможни, той не знаеше с каква дума да ѝ каже какво бе направила с него. Какво бе направила за него. Само знаеше, че сега Абра му принадлежеше и че щеше да направи всичко необходимо, за да я задържи.

Това ли прави любовта, чудеше се тя. Изпълва те с енергия, после те оставя толкова безпомощен, че едва имаш сили да дишаш? Всичко, което някога бе чувствала, бледнееше пред това, което бе изпитала с Коуди.

Всичко бе ново и почти непоносимо силно. Абра нямаше нужда да мисли, да планира или да тълкува. Трябваше да действа само според собствените си потребности — потребности, които успешно бе пренебрегвала до първия път, когато го срещна.

Той изглежда разбираше и приемаше това. Точно както изглежда разбираше и приемаше нея. Никой досега не го бе правил. Не така.

Дали това бе любов, запита се тя, или само най-непреодолимо желание? Имаше ли значение? Усети, че пръстите му се вплитат в косите ѝ, и затвори очи. Имаше значение. Прекалено много. Едно докосване — и се изкушаваше да захвърли всичко, в което вярваше, всичко, което бе планирала, само и само да я докосне отново.

Нямаше смисъл да отрича това, което изпитваше към него, и нямаше смелостта да помисли какво ли можеше да изпитва Коуди към нея.

Той я целуна по шията.

— Добре ли си?

— Не знам. — Честен отговор, каза си Абра и жадно пое въздух. — Мисля, че да. — Прокашля се и отвори очи. Бяха на пода, осъзна тя и се зачуди как бяха успели да го направят. — А ти?

— Чудесно. Стига да не трябва да мърдам през следващите една или две седмици. — Намести уютно глава до нея. — Още ли ми се сърдиш?

— Не ти се сърдех. — Следата от езика му по вече превъзбудената ѝ кожа я накара да се размърда под него. — Просто исках нещата да са подготвени.

— Подготвени ли? — Коуди лениво се насочи към ухото ѝ.

— Да. Планирах... — Думите отмряха, когато пръстите му докоснаха леко зърното на гърдата ѝ. Започна да произнася името му, ала езикът му погъделичка нейния и думата свърши с въздишка.

— Изумително — прошепна той, когато от бавните ѝ движения започна отново да се възбужда. — Абсолютно изумително.

Абра бе не по-малко изненадана от него, когато усети, че в нея отново се разгаряше страст..

По някое време през нощта паднаха на леглото, но не заспаха. Сякаш през няколкото седмици, през които се познаваха, се бе натрупала планина от желаниа и тази нощ се бе сринала върху тях. Нямаше музика, нямаше блясък на свещи, нито съблазън на коприна и дантела. Те се събраха без украшения, без илюзии.

Енергията се подхранваше от енергия, страстта от страст. През най-тъмния час на нощта пропаднаха в изтощен сън, само за да се събудят с първата светлина на зората, гладни за още. Страстта, макар и

задоволявана отново и отново, си оставаше, докато, преплели ръце и крака, накрая заспаха.

Тя се събуди с огряно от слънцето лице и с празно до нея легло. Замаяно опипа с ръка завивките.

— Коуди? — Въздъхна, отвори очи и видя, че бе сама. Бързо се надигна и огледа стаята. Не можеше да го е сънувала, помисли си. Никой не може да сънува такова нещо. Потърка лицето си с ръце и се опита да мисли.

Можеше ли да я бе оставил? Можеше ли по някое време сутринта просто да си бе отишъл също толкова лесно, колкото бе дошъл? Ами ако бе така? Абра се облегна назад. Бяха казали никакво обвързване. Той бе свободен да идва и да си отива, когато поиска. Също като нея.

Ако се чувстваше нещастна, ако усещаше болка и празнота, само тя си бе виновна. Проблемът, помисли Абра, бе, че винаги искаше повече, отколкото имаше. Затвори очи и си напомни, че току-що ѝ бе дадена една нощ, която никоя жена никога не би забравила. Ако това не бе достатъчно, проблемът бе в нея.

— Надявах се да се събудиш с усмивка на лице — обади се Коуди от вратата.

Тя бързо отвори очи и нервно придърпа изпомачкания чаршаф към гърдите си.

— Мислех, че си си отишъл.

Той се приближи, седна на леглото и ѝ подаде чаша кафе.

— Къде да съм отишъл?

— Аз... — Почувствала се глупаво, Абра отпи от кафето и си опари езика. — Просто си си отишъл.

Очите му за момент потъмняха, после Коуди сви рамене:

— Още имаш много лошо мнение за мен.

— Не е това. Помислих, че имаш работа.

— Аха. — Той се намести и вдигна крак на леглото. Не помнеше някога да бе прекарвал нощ с жена, която да го бе карала да се чувства толкова лекомислен. И непохватен. Без да бърза, отпи. — Да знаеш, кафето ти е изветряло.

— Никога нямам време да го направя сутринта. — Тя отново пийна. Лек разговор. Това изглеждаше най-добрият начин, и най-

безопасният. — Аз... Ъ-ъ-ъ... Бих ти предложила закуска, обаче...

— Знам. В кухнята няма нищо, освен един банан и кутия с царевичен чипс.

— Има и бисквити — смънка Абра.

— Аз ги помислих за камъни. — Коуди пъкна ръка под брадичката ѝ. — Искаш ли да ме погледнеш?

Погледна го, а свободната ѝ ръка неспокойно мачкаше чаршафите.

— Щях да взема някои неща, ако знаех, че се връщаш.

— Не мисля, че в момента става дума за бекон с яйца. Защо не ми кажеш какъв е проблемът, Червенокоске?

— Няма проблем. — Опитваше се да говори непринудено. Бе голям човек, напomini си тя. Като такава трябваше да може да се справи със следващата сутрин. Ала какво можеш да кажеш на пълна дневна светлина на един мъж, след като той те е отвел до най-тъмните дълбини на собствената ти страст? Едва ли можеше да му каже, че никой друг не ѝ бе давал толкова много... Или вземал толкова много.

— Предпочиташ ли да си отида?

— Не. — Каза го прекалено бързо и се изруга наум. Дотук беше с лекия разговор, помисли Абра, и с имитирането на изисканост. — Слушай, не знам какво би трябвало да направя сега, какво да кажа и как да се държа. Нямам голям опит в такива неща.

— Така ли? — Той замислено взе кафето от ръката ѝ и го остави настрана. — А колко си имала? — Това не бе въпрос, който знаеше, че ще зададе. Казваше си, че предишният ѝ живот си бе просто неин предишен живот. Но искаше да разбере дали бе имало някой, който и да било, който бе изпитал същото, каквото изпита той тази нощ.

— Това не е шега.

Сграбчи я за раменете, преди да бе успяла да се измъкне от леглото.

— Аз смея ли се? Имам чувството, че съдиш за това, което става тук, по нещо, което е ставало преди. Това не ми харесва.

— Извинявай — отвърна тя сковано.

— Не е достатъчно добре. — Продължаваше да я държи, така че Абра не можеше да се измъкне. — Този мъж, който си е играл със сърцето ти... Кажи ми за него.

Тя почервеня от гняв и се опита да го избута.

— Мисля, че това не е твоя работа.

— Не мислиш правилно. Нищо ново.

Абра се мъчеше с последни сили да се овладее.

— Аз не съм те питала нищо за жените, с които си имал нещо общо.

— Не си, ала би могла да ме питаш, ако мислиш, че е важно. Аз мисля, че е важно.

— Е, не си прав. Не е важно.

Но бе важно. Виждаше го в очите ѝ, чуваше го в гласа ѝ. И двете го изкушаваха да бъде нежен с нея. Ако отговорът бе да я утеши, щеше да ѝ предложи утеха. Ала понякога животът и любовта са груби.

— Ако това е вярно, защо тогава си разстроена?

— Не съм разстроена.

— Струва ми се, че си казахме да сме честни.

— Може и да сме си казали. И ти каза да не се ровим в минали връзки.

— Справедливо. — Коуди я изгледа спокойно. — Освен ако не се просмукват в тази. Ако ще бъда сравняван с някой, искам да знам защо.

— Искаш да чуеш за него? Добре. — Тя се отскубна, като издърпа със себе си чаршафа, за да се увие с него. — Той беше архитект. — Усмихна му се невесело.

— Това ли ти е базата за сравнение?

— Ти казваш, че сравнявам — възрази Абра. — Би могъл да кажеш, че имам навика да се търкалям в леглата на архитектите. Току-що бях завършила колежа и работех при Торнуей. Беше ми даден шанс като помощник-инженер на един малък строеж. Той току-що се беше преместил от Филадельфия. Много изискан, много умен. — Размърда рамене. — За разлика от мен.

Болеше я и Коуди откри, че не може да го понесе. Стана и пъкна ръце в джобовете на панталоните си.

— Добре, картината ми е ясна.

— Не. — Тя придърпа чаршафа по-плътно около себе си. — Искаше да чуеш и аз ще ти го кажа. Започнахме да се срещаме и аз бях на седмото небе. Като погледна назад, не мога да кажа, че ми е обещавал каквото и да било, но ме остави да вярвам каквото искам. Винаги съм искала да бъда първа за някого. Нали разбираш, човекът, за

когото някой мисли, преди да помисли за когото и да било друг или за каквото и да било друго.

— Да, разбирам. — Би отишъл при нея, ако се надяваше, че би го приела.

Абра почувства това по гласа му и се успокои малко.

— Бях много млада и още вярвах, че такива неща се случват, затова когато той ми каза колко ме желае, бях готова да го приема при всякакви условия. Когато си легнах с него, вече ми се причуваше Менделсон.

— А на него не.

— О, нещо повече. — Тя се засмя и отметна косите от лицето си. — Искане ми се да мисля, че ако проблемът беше само че искам повече, отколкото мога да имам, щях да преглътна и да продължа. Аз не съм жена, която хленчи.

— Не си. — Всичко друго, ала не и такава жена. — Какво стана?

— Приготвих си багажа да замина с него на пътешествие през почивните дни. Щеше да бъде много романтично, много интимно. Ски на север, сняг, бумтящ огън, дълги нощи. Бях сигурна, че ще ми направи предложение. Вече си представях семейно гнезденце. Тогава ми дойде една гостенка. Беше смешно. — Гласът ѝ затихна и Абра се загледа зад него към нещо, което само тя виждаше. — Почти бях излязла. Не ми се мисли какво щеше да стане, ако бях избързала. Гостенката се оказа съпругата му, съпруга, за която не си беше направил труда да ми каже, че съществува. — Пое дълбоко дъх и седна зад чертожната си дъска. — Най-лошото беше, че жената обичаше това копеле и беше дошла да ме моли да го оставя. Беше готова да му прости, само аз да се смиля над нея и да се отдръпна. — Сцената отново оживя и с нея срамът, тежкият, горчив срам. Абра притисна ръце към очите си. — Аз не съм такава, Коуди, не ходя с женени мъже. Отначало помислих, че ме лъже. Бях сигурна. Но тя не лъжеше. Това стана ужасно ясно. — Отпусна ръце. — Просто стоях там и я слушах как ми разказва за себе си и за тригодишното момченце, което имат, и колко иска да спаси брака си повече от всичко друго. Как са се преместили на запад, за да започнат нов живот, защото е имало и други такива случаи. Други жени. Чувствах се по-ужасно, отколкото някога бих искала отново да се чувствам. Не просто използвана, не просто

предадена, а противна, наистина противна и грозна. Жената плачеше и ми се молеше, а аз не можех да кажа нищо. Аз спях с мъжа ѝ.

Коуди се отпусна на леглото срещу нея. Искаше внимателно да подбере думите си.

— Щеше ли... Щеше ли да се хванеш с него, ако знаеше?

— Не. Много пъти съм се питала, след като всичко свърши. Не, нямаше... Не бих могла.

— Защо тогава се обвиняваш за нещо, което не е зависело от теб? Той те е мамел точно толкова, колкото е мамел и жена си.

— Не са просто обвинения. Това го надмогнах, или поне в по-голямата си част, както надмогнах и него. — Не бе лесно, ала Абра се насили да го погледне. — Никога не мога да забравя, че аз се разтворих за това, което се случваше с мен. Не му задавах никакви въпроси. Не задавах никакви въпроси и на себе си. Когато веднъж направиш толкова голяма грешка, трябва да внимаваш да не я повториш. Затова се съсредоточих върху кариерата си и оставих любовта на Джесика.

Тя не бе имала никой друг, осъзна Коуди с някакво тъпо изумление. Не бе имало никой друг в живота ѝ, а той нахлу в него като булдозер. Помисли за отминалата нощ. Бе прекрасно, вълнуващо, поразително, но Коуди не бе нежен, не бе внимателен. Не ѝ бе показал нищо от романтиката, без която бе решила да живее.

— Абра, страхуваш ли се, че правиш същата грешка с мен?

— Ти не си женен.

— Не съм и няма никоя друга. — Замълча, когато тя обърна глава да го погледне. — Ти за мен не си развлечение или удобство.

Абра никога не би могла да обясни как я накараха да се чувства тези думи. Откъде можеше да знае, че такава малка искрица надежда може да гори толкова ярко?

— Не те сравнявам с Джеймс... Или може би те сравнявах, малко. Проблемът е в мен, защото аз не знам как да се справям с такива неща. Майка ми...

— Какво майка ти?

Тя опря лакти на чертожната дъска и опря глава на ръцете си. След малко се изправи.

— Цял живот съм я гледала как прескача от мъж на мъж. За нея това винаги е толкова лесно, толкова естествено. Ала не и за мен.

Той се приближи, хвана я за ръката и нежно я вдигна на крака.

— Не искам от теб да се държиш по начин, който не ти подхожда, или да бъдеш това, което не си. — Докосна устни до челото ѝ. Знаеше, че ако сега я целуне, ще иска да я отведе в леглото. В момента Абра имаше нужда от нещо повече, независимо дали го разбираше, или не. — Нека просто тръгнем оттук, Червенокоске. Ден по ден. Аз държа на теб. Можеш да ми вярваш.

— Вярвам ти. — Тя се отдръпна. — Мисля, че ти вярвам.

Коуди я привлече отново в прегръдките си по такъв начин, че очите ѝ се разшириха от изненада. В жеста имаше нещо толкова сладко, толкова непринудено.

— Имаме пред нас цяла събота и неделя. Облечи се. Ще те черпя нещо за закуска.

Абра бе малко удивена колко лесно Коуди можеше да се превърне от ненаситен любовник в добър приятел. И винаги се изненадваше колко лесно бе за нея да направи същия преход с него. Оставяше ѝ пространство, реши тя, докато ядяха заедно в едно прашно ресторантче, което той бе изровил покрай магистралата.

Вече познаваше апетита му, за храна и за други удоволствия, затова само леко вдигна вежди, когато Коуди изгълта колкото двама дървари. Това, от което ѝ се зави свят, бе пазаруването, по негово настояване. Когато се върнаха в нейния апартамент, носеха храна, която би ѝ била достатъчна за цяла година.

— Какво ще правим с всичките тези неща? — Абра стовари две торби в кухнята и се отдръпна да направи път на Коуди, който носеше още две.

— Ще ги ядем. По различно време през деня. — Той започна да вади продуктите. — Това са основни неща, които трябва да има във всяка къща.

— Може би, ако къщата е общежитие. — Тя хвърли един изпълнен със съмнение поглед към растящата купчина. — Ти готвиш ли?

— Не. — Коуди ѝ подхвърли торбичка ябълки. — Затова купуваш неща, които нямат нужда от готвене. Или... — Той измъкна консерва китайска храна и една замразена пица. — Неща, които можеш да стоплиш и да ядеш. Ако имаш отварачка за консерви и микровълнова печка, живееш като цар.

Абра започна да пъха в хладилника кутията с мляко, ябълките и всичко друго, което ѝ попадна под ръка. Той я гледаше и мислеше, че тя има други, по-важни качества. Подаде ѝ кутия пуканки. Абра пъхна и нея в хладилника.

— По-лесно е да си вземеш готова храна за вкъщи — каза му тя.

— За това трябва да излезеш. — Коуди я завъртя в кръг и обсипа с целувки лицето ѝ. Един мъж трябва да обича жена, която слага пуканките в хладилника. — А ти до понеделник сутринта никъде няма да ходиш.

Абра се освободи и извади един хляб.

— Щях да си купя черно копринено боди.

— О, така ли? — засмя се той и подръпна развлечения ѝ пуловер.
— Заради мен?

— Късно е вече. — Тя го плесна през ръката, после хвърли хляба в едно чекмедже.

— Хайде да поговорим за това. — Коуди обви ръце около кръста ѝ и я привлече отново към себе си. — Харесва ми как изглеждаш в черна коприна. Сигурно затова у Торнуей се държах като ревнив маниак.

— Ревнив? — Абра се разсмя гръмогласно. Бе сигурна, че се шегува... Докато не се обърна и не видя лицето му. — Ревнуваше? От господин Барлоу?

— Не ми го натяквай.

— Аз мислех, че просто се държиш непоносимо и обидно.

Той трепна, после се наведе да я ухапе по шията.

— Забрави, че съм го казал.

— Нямам такова намерение — измърмори тя и се намести да му даде по-голям достъп. — От там, където стоях онази вечер, изглеждаше, че ти добре се забавляваше с Марси Торнуей.

— Имай ми малко доверие. — Коуди плъзна ръце под пуловера ѝ.
— Познавам акулите. Колкото и красиви да са им зъбите, накрая те разкъсват. Освен това... — Пръстите му се насочиха към гърдите ѝ. — Не обичам захарен памук.

Бе я притиснал до хладилника и я караше да трепери.

— За разлика от?

— Просто теб, Червенокоске. — Обърна глава и я целуна дълго и разтърсващо. — Просто теб. Кажи ми... — Ръцете му се спуснаха към

бедрата ѝ. — Някога правила ли си нещо градивно на тази маса? Да си рязала лук, да си варила сладко, да си правила любов?

— На масата? — Очите ѝ се разтвориха широко, после отново се затвориха, когато езикът му я погъделичка зад ухото. — Не. Не съм правила никое от тези неща.

Отново се движеше прекалено бързо. След миг вече нямаше да може да се спре и да ѝ даде времето и вниманието, които искаше да ѝ даде. С усилие отстъпи назад и само поднесе ръката ѝ към устните си.

— Ще трябва да го запомним. Купил съм ти още нещо.

— Още нещо? — Когато огледа кухнята, дишането ѝ бе почти равномерно. — Какво, двайсеткилограмова пуйка?

— Не. Всъщност, взех го от Сан Диего.

Абра се усмихна и извади картон яйца, с които, надяваше се, той нямаше да я кара да се занимава.

— Донесъл си ми нещо от Сан Диего? Сувенир?

— Не точно. Свършихме ли тук?

— Много се надявам.

— Ела тогава. Ще ти покажа.

Хвана я за ръката и я заведе в спалнята, където върху един стол стоеше отворената му пътна чанта. Бръкна в нея, извади една кутийка и ѝ я подаде.

— Подарък? — Тя погали с пръст капака на кутийката. Чувстваше се глупаво свенлива. — Много мило.

— Може да е пепелник, на който да пише „Сан Диего“.

— Пак щеше да е подарък. — Абра се протегна и докосна устни до неговите. — Благодаря ти.

— За пръв път го правиш — прошепна Коуди.

— Кое?

— За пръв път ме целуваш.

Тя се засмя и щеше да отдръпне ръката си, но той я задържа върху бузата си.

— Имаш къса памет.

— Не. — Коуди разтвори пръстите ѝ и я целуна по дланта. — Това е първият път, когато ме целуваш първа, преди да съм те притиснал в някой ъгъл. И дори не знаеш какво съм ти купил.

— Няма значение. Харесва ми да знам, че си мислил за мен.

— О, мислех за теб. — Той наведе глава и я целуна леко и мило. Устните ѝ се разтвориха от изненада. — Много мислех за теб. — Отново се спря, защото от всичко най-много искаше да я вземе в прегръдките си и да ѝ го покаже. А Абра имаше нужда от пространство и време, и от повече внимание, отколкото си бе направил труда да ѝ покаже. Затова се усмихна и приседна на облегалката на фотьойла. — Щях да ти го дам снощи, ала ти не можеше да си махнеш ръцете от мен.

Тя го погледна развеселено и седна до него.

— По-добре късно, отколкото никога. — После отвори капака и направо занемя.

Бе очаквала някакъв дребен подарък, някакъв смешен сувенир, какъвто може да донесе приятел след кратко пътуване. Скъпоценните камъни блестяха пред нея, светли като вода, гладки като кадифе. Абра, за разлика от много жени, не познаваше диамантите. Това, което видя, бяха прекрасни стъкълца, които улавяха късната следобедна светлина.

— Красиво е. — Погледна го с все още изписано на лицето изумление. — Наистина е красиво. За мен ли си го купил?

— Не, купих го за Чарли. — Коуди поклати глава, взе огърлицата и посегна да я закопчае около шията ѝ. — Мислиш ли, че ще му отива?

— Не знам какво да кажа. — Тя вдигна ръка към камъните. — Никой никога не ми е подарявал нещо толкова прекрасно.

— Май ще трябва да купя на Чарли нещо друго.

Абра със смях скочи да отиде до огледалото.

— О, колко са красиви! Те блестят! — Обърна се и се хвърли в прегръдките му. — Благодаря ти. — Целуна го. — Благодаря ти. — И отново: — Благодаря ти.

— Ако знаех, че трябва само шепа лъскави камъчета, щях да го уредя още преди седмици.

— Смей се колкото искаш. — Тя притисна буза до неговата. — Направо обичам тази огърлица.

А аз обичам теб, помисли той. Не след дълго Абра щеше да го научи.

— Искам да я видя на теб — прошепна Коуди и се изправи заедно с нея. Без да откъсва поглед от очите ѝ, свали ризата през главата ѝ. Видя как се промени лицето ѝ, видя поканата. Щеше да вземе онова, което тя му предлагаше, но този път щеше да го вземе

внимателно. — Красива си, Абра. — Сега видя нова промяна, искрената изненада, която предизвикаха думите му. Наруга се наум, задето бе такъв глупак. Никога ли не си бе правил труда да ѝ го каже, да я накара да го повярва? — Харесва ми как изглеждаш на слънчева светлина. Първият път, когато те видях, беше на слънце.

С леко дръпване развърза колана на кръста ѝ и панталоните се плъзнаха надолу по бедрата ѝ. Сега тя остана само с огърлицата, блестяща като вода около шията ѝ. Ала той не я докосваше, не по онзи горещ и гладен начин, както бе очаквала. Обхвана лицето ѝ в ръце, внимателно, сякаш бе от стъкло, и я целуна леко като сън.

Смутена, трогната до болка, Абра посегна към него.

— Ела в леглото.

— Има време. — Целуваше я отново и отново, докато тя се олюля. — Този път. — Свали си ризата, за да ѝ даде да почувства силната твърдост на гърдите му. Но страстта, която преди ѝ бе давала сила, сега я бе направила слаба. Краката ѝ се разтрепериха, после омекнаха като восък. Съзнанието ѝ, толкова ясно допреди миг, се замъгли.

Коуди само я целуваше, целуваше и целуваше.

— Аз не... — Целувката се задълбочи и главата ѝ падна назад. — Не мога...

— Ти няма нужда да правиш нищо. Нека ти покажа. — Грабна я на ръце и потуши замаяния ѝ протест с устни, докато я положи на леглото.

Нежността му я изпълваше, докато тя вече нямаше сили да се движи. Би се вкопчила в него, ала той вплете ръце в нейните и я галеше само с устни — меки, влажни, търпеливи. Съзнанието ѝ започна да се носи и да се издига от удоволствие, стигащо далеч отвъд физическото.

Никой никога не се бе отнасял с нея така, сякаш бе крехка, нежна или красива. Коуди сега правеше любов с нея по начин, който не бе предполагала, че съществува. По начин, който никога нямаше да забрави. Ако нощта бе блясък и огън и най-тъмна страст, това сега бе спокойно, прохладно и прекрасно леко. Абра потрепери, преминавайки през първия връх, после се понесе като перце.

Бе прелестна. Той бе виждал страстта и силата ѝ, бе ги усещал, но не бе виждал, не бе докосвал нейната крехкост и откритостта ѝ към

любовта. Каквото и да бе чувствал преди, в огъня на страстта, то бе нищо в сравнение с интимността на даването. Тялото ѝ течеше като поток под ръцете му, стопляше се като цвете под устните му. Когато тя промълви името му, звукът отекна в него и докосна нещо дълбоко скрито. Това бе единственият глас, който искаше някога да чува.

Прошепна ѝ. Абра го чу, отговори, ала не можа да разбере думите. Наслаждаха се възприятие върху възприятие, обвиваха я в пелени от удоволствие. Там бяха усещането за ръцете му, силата му, когато галеха кожата ѝ. Там бе вкусът на устните му, когато търсеха нейните, този топъл опияняващ вкус. През клепачите ѝ, прекалено натезали, за да ги отвори, се процеждаше слънчевата светлина, така че зрението ѝ, както и съзнанието ѝ, бяха една червена мъгла. Времето се въртеше, но това нямаше значение. За нея можеше да са минали и години, тя не би ги забелязала.

Усети докосването на косата му, долови аромата на кожата му. Ако на света имаше други неща, те бяха престанали да имат значение. Нямаше значение дали пада нощ или слънцето се издига, стига Коуди да бе с нея и да ѝ показваше каква може да бъде любовта.

Когато проникна в нея, Абра въздъхна от удоволствие. Ала той продължаваше да се движи бавно, бавно, издигаше я нежно на гребена на вълната. Уловена в света, който Коуди ѝ бе разкрил, тя се надигна да го посрещне, влезе в ритъма му и телата им се сляха.

Бяха дадени обещания, макар Абра да не го знаеше. Бе се създавала връзка, твърда и здрава.

Той се мъчеше да се владее. Бе мислил, че през нощта го бе побъркала. И бе вярно. Сега, отстъпвайки, го бе отвела дори отвъд това. Мускулите му потрепериха, после се напрегнаха от сладостна, тъмна болка. Пулсът биеше във врата му като удари на чук. Отново я вкуси. Дъхът ѝ прошепна в устните му и нейните устни се разтвориха в покана.

После тя отвори очи, ресниците ѝ се повдигнаха в едно дълго плавно движение. Макар че нямаше да го знае, в този момент бе красива, отколкото когато и да било. Макар Абра да не го знаеше, от този момент Коуди бе изцяло и безвъзвратно неин.

Произнесе името му и заедно изкачиха върха.

ОСМА ГЛАВА

Оказа се, че не бе толкова трудно човек да бъде влюбен, мислеше Абра, докато вкарваше колата си в паркинга на Торнуей. Не трябваше да се държи по различен начин, да живее по различен начин, да бъде различна. От нея се искаше не толкова да промени живота си, колкото да го разтвори. Може би не си бе представяла, че може да направи дори това, ала Коуди ѝ доказа, че не бе права. Заради това, дори само заради това винаги щеше да му бъде благодарна.

Ако можеше да го обича, без да променя същността си, не означаваше ли това, че когато дойдеше времето той да си замине, тя щеше да може да продължи както преди? Искеше да го повярва. Трябваше да го повярва.

Пресече с лека походка паркинга, като подрънкваше с ключовете в ръка. Слънцето не грееше наистина по-ярко тази сутрин. Абра знаеше това. Но в сърцето ѝ то светеше по-златно, по-красиво, отколкото когато и да било преди.

Всичко бе въпрос на перспектива, каза си, докато вървеше през фойето към асансьорите. Тя разбираше от перспективи, планиране и създаване на здрава конструкция.

Една любовна връзка можеше да бъде проектирана като всяко друго нещо. Те държаха един на друг, уважаваха се, беше им приятно заедно. Това бе солидна основа. И двамата обичаха строителството. Дори ако го обичаха от различен ъгъл, това бе вид основа. Оттук нататък бе въпрос на добавяне на стомана и подпори. След съботата и неделята, които бяха споделили, Абра бе уверена, че има напредък. Без да им пречи напрежението от работата, двамата бяха открили удоволствия в леглото и извън него.

Тя го харесваше. Може да бе елементарно, ала за нея бе откровение. Не ставаше дума само за желание, привличане, влюбване. Харесваше го като човек, харесваше го как мисли, как слуша. Не бе търсила от него приятелство, както не бе търсила и страст. За два дни бе открила, че можеше да има и двете.

Натисна копчето на асансьора и се усмихна, спомнила си как се бяха проснали на дивана и гледаха по телевизията фестивала на Кари Грант. Или как приготвяха заедно пица и курабийки с джинджифил. Или как се търкаляха в изпомачканото ѝ легло в неделя следобед, зарязали чиниите от закуската, а по радиото свиреше джаз.

Коуди я бе направил щастлива. Това само по себе си бе повече, отколкото някога бе очаквала от един мъж. Когато дойдеше времето да си отиде от всичко това, щеше да може да погледне назад и да си спомни нещо прекрасно, което се бе случило в живота ѝ.

Когато вратите на асансьора се отвориха, тя пристъпи напред и усети, че две ръце се обвиват около кръста ѝ.

— Нагоре ли се качваш?

Вратите се затвориха и Коуди я завъртя към себе си и улови устните ѝ със своите. Абра се държеше по начина, по който се бе надявал, че ще се държи. Отвърщаше на целувката по начина, по който бе имал нуждата да отвърне. Едва ли бе минал повече от час, откак я остави, за да отиде до хотела си да се преоблече за съвещанието, но му се струваше, че бяха минали дни.

Бе му влязла под кожата, мислеше той, докато притискаше гърба ѝ към стената на кабината. По всякакъв начин, по всички начини му бе влязла под кожата. Едва започваше да прави планове как да се справи с резултатите.

— Хубав вкус имаш, Червенокоске. — Задържа се за момент над устните ѝ и леко ги захапа, после се отдръпна да я погледне. — И лицето ти ми харесва.

— Благодаря. — Тя вдигна ръце да запази някакво осезаемо разстояние между тях. — Бързо дойде.

— Трябваше само да се преоблека. Можех да го направя и у вас, ако ми беше позволила да си донеса някои неща.

Абра не бе готова за това. Ако Коуди живееше там, ако наистина живееше там през следващите няколко седмици, апартаментът щеше да е прекалено празен, когато си заминеше. Тя се усмихна и вдигна очи да види докъде бе стигнал асансьорът. Още бяха на партера. Поклати глава и натисна копчето, за което и двамата бяха забравили.

— Не искам да се лишаваш от румсървиса и от този хубав малък басейн.

— Да. — Той знаеше, че Абра увърта. Независимо колко близки бяха станали, тя още не искаше да направи последната крачка. Изчака за момент да овладее недоволството си, после натисна бутона и спря асансьора между етажите.

— Какво правиш?

— Искам да те помоля нещо, преди да започнем работа. Лично е. — Плъзна пръст от шията до кръста ѝ. — Доколкото си спомням, едно от правилата беше да не смесваме работата с удоволствието.

— Точно така.

— Вечеряй с мен.

Абра с дълга въздишка посегна да подкара отново асансьора. Коуди хвана ръката ѝ, преди да бе успяла да стигне до бутона.

— Коуди, нямаше нужда да ме затваряш в асансьор, за да ме поканиш на вечеря.

— Значи ще дойдеш?

— Освен ако не съм заседнала между четвъртия и петия етаж.

— В моя хотел — добави той и поднесе ръката ѝ към устните си. Както винаги, реакцията ѝ му достави удоволствие. — И остани с мен тази нощ.

Фактът, че я бе помолил, вместо да го приеме за подразбиращо се, я накара да се усмихне.

— С удоволствие. В колко часа?

— Колкото по-скоро, толкова по-добре.

Тя се засмя и натисна копчето за етаж на Тим. Ала пулсът ѝ още известно време щеше да бумти.

— Тогава по-добре да се залавяме за работа.

Тим ги чакаше с поднос с кафе и бисквити, които Абра пренебрегна. Отне ѝ само минутка да усети напрежението му, макар че той бе приветлив и сърдечен както винаги. Тя бе принудена да потисне нетърпението си, докато отново се изброяваха и обсъждаха подробностите на плановете. Ако до десет не стигнеше на строежа, щеше да изпусне поредната проверка.

Когато Тим извади една схема с диаграма на последователните дейности и оценяваните дати за завършването им, Абра се предаде и се облегна назад. Щеше да е късмет да стигне на работа до обед.

— Както виждате — говореше Тим, — взривните работи и основите са завършени по график. Това, с което започваме да

закъсняваме, е покривът.

— Няма особен проблем. — Коуди запали цигара, докато гледаше схемата. — Вместваме се в разрешената отсрочка от двадесет процента. Всъщност, струва ми се, че закъснението е не повече от пет процента.

— Имаме още едно закъснение с водопроводната инсталация на здравния център.

— Не повече от един-два дни — вметна Абра. — Ще успеем да го наваксаме с бунгалата. С тази скорост курортът ще бъде построен и ще работи според нашия график.

Тим гледаше цифрите.

— Още не са минали и три месеца, откак строим, а вече сме натрупали почти десет процента закъснение. — Вдигна ръка, преди Абра да се бе обадила. — Към това се добавя и бюджетът. Ако не възприемем някакъв метод за икономии, ще го надхвърлим.

— Бюджетът не е по моята специалност. — Коуди си доля кафе, после напълни и чашата на Тим. Бе го видял да изпива три чаши през последния половин час. Рак става и от по-малко, помисли той. — Не е по специалността и на Абра. Но от моите сметки и като погледна списъка на нещата, които трябва да се правят, мога да ти кажа, че ще бъдеш колкото е възможно близко до бюджета.

— Коуди е прав. Нямаме особени спънки с този строеж. Работата върви по-гладко, отколкото по който и да било друг, по който съм работила досега. Ако сме надхвърлили някъде, например за покрива на басейна и за двойните прозорци в основната сграда, разликата е минимална. Мисля, че ти... — Замълча, защото телефонът иззвъня.

— Извинете ме. — Тим вдигна слушалката. — Джули, казах ти да не ме свързваш, докато... О... Да, разбира се. — Тим дръпна възела на вратовръзката си и посегна към кафето. — Да, Марси. Не още. Имам съвещание. — Пое дълбоко въздух, докато слушаше. — Не, нямаше време. Знам. — Глътна голяма глътка кафе. — Ще го направя. Днес следобед. Да, да, обещавам. Ти... — Замълча и разтри врата си. — Добре, това е добре. Ще ги погледна, като се върна вкъщи. Към шест. Не, няма да забравя. Дочуване. — Остави слушалката. Когато се обърна отново към тях, Абра помисли, че усмивката му бе малко насилена. — Извинете за прекъсването. Следващия месец планираме

едно малко пътуване и Марси много се вълнува. — Хвърли един разсеян поглед на диаграмата. — Какво казваше?

— Щях да кажа, че според мен ще си много доволен как върви работата. — Абра спря за момент. Не бе сигурен, че Тим я слуша.

— Сигурен съм, че си права. — Тим пое дълбоко въздух и се усмихна лъчезарно на двамата. — Искам да съм сигурен, че нещата са под контрол. — Заобиколи бюрото. — Знам, че ви отклонявам от работата ви, затова няма да ви задържам повече.

— Имаш ли някаква представа за какво беше всичко това? — попита Коуди, когато Тим затвори вратата зад тях.

— Не съм сигурна. — Абра замислено тръгна към асансьорите. — Сигурно има правото да е нервен. Това е първата голяма работа, с която се е заел сам. Всичко друго, което е правил, вече беше започнато, когато баща му почина.

— Торнуей има добра репутация — отбеляза той, когато влязоха в асансьора и поеха надолу. — Какво е мнението ти за Торнуей младши?

— Не искам да го кажа. — Тя се загледа в стената на кабината, притеснена от съвещанието. — Бях много близка с баща му. Наистина го обичах. Той познаваше строителния бизнес отвътре, от всеки ъгъл и беше... Чувствах го близък, ако разбираш какво имам предвид.

— Разбирам.

— Тим не е като баща си, ала сравнението е тежко.

Пресякоха фойето и тръгнаха заедно към паркинга.

— Колко мислиш, че е заложил на тази работа?

— Много. Може би прекалено много. — Абра присви очи срещу слънцето, обмисляйки проблема. — Ала не вярвам да е толкова безразсъден, че да рискува с нещо от този мащаб. Неустойките са страшни, това знам. — Намръщи се и бръкна за ключовете си. — Достатъчни, за да вземат страха на когото и да било. Но пък ако работата бъде свършена предсрочно, има награда.

— Значи той прекалено много разчита на наградата. — Коуди сви рамене и се облегна на колата на Абра. — Струва ми се, че тази негова жена му излиза доста скъпо.

Тя изсумтя презрително:

— Така ли се говори за нечия жена?

— Просто наблюдение. За малката огърличка, която носеше онази вечер, старият Тим трябва да се е изръсил с пет или шест хиляди.

— Хиляди? — Абра спря на вратата на колата си. — Сериозно?

— Ти си ужасно сладка — засмя се той.

Тя едва не се нахвърли върху него, ала любопитството надделя.

— Не, наистина ли?

— Жени като нея не носят евтини имитации.

— Предполагам — измърмори Абра. Но пет хиляди... — Това просто не можеше да си го представи. С толкова пари можеше да се купи почти цяла кола. Или някакви мебели. Или... Можеше да измисли поне десетина начина пет хиляди долара да се изхарчат по-разумно, отколкото за нещо, което една жена да носи около врата си.

— За какво мислиш?

— Че той трябва да е луд. — Тя нехайно размърда рамене: — Но пък човек има право да си харчи парите както му харесва.

— Може би го смята за вложение. — Като видя озадачения ѝ поглед Коуди си спомни за вечерта у Торнуей и за откровената и недвусмислена покана на Марси. — Може да се каже, че някои жени имат нужда от доста големи стимули, за да останат с един мъж.

Понеже това я накара да си помисли нещо неприятно и може би нечестно за Джеси, Абра реши да прекрати темата.

— Е, това си е негов проблем. Във всеки случай, нямаме време да стоим тук и да клюкарстваме за Тим и жена му.

— Просто предположения. — Ала той също спря. — Слушай, трябва да спра по пътя към службата. Можеш ли да караш след мен?

Тя погледна часовника си.

— Да, но защо...

— Искам нещо да взема. Ще те помоля да ми помогнеш. — Целуна я и седна зад кормилото.

Десет минути по-късно Абра спря зад него пред сервиза за автомобилни гуми.

— Какво ще вземеш оттук?

— Нов костюм. А ти какво си помисли? — Измъкна я от колата и я вкара през вратата.

— Сервизът бе море от гуми — камерни, безкамерни, радиални. Миришеше на гума и на грес. Зад изподрания щанд, затрупан с дебели

каталози, стоеше плешив мъж с очила за четене.

— Добро утро — надвика той съскането на помпи и крикове. — С какво мога да ви бъда полезен?

— Виждате ли това? — Коуди се обърна и посочи през прозореца към колата на Абра. — Гуми, всичките плюс резервна.

— Но аз... — Преди тя да бе успяла да довърши, продавачът вече прелистваше каталозите. Бе оценил колата ѝ с един поглед.

— Имаме някои модели на много добра цена.

— Искам най-доброто — заяви Коуди и очите на продавача светнаха зад прашните стъкла.

— Коуди, това е...

— Е, добре. — Продавачът, който явно вече виждаше как комисионната му се извисява до небето, започна да пише фактура. — Имам на склад нещо, което ще подхожда идеално.

Коуди хвърли един поглед към фактурата, прочете марката и кимна:

— Ще може ли да е готово до пет?

Продавачът погледна часовника си и графика за деня.

— Тъкмо.

— Добре. — Коуди взе ключовете от ръката на Абра и му ги подхвърли. — Ще дойдем.

Преди да бе успяла да завърши едно цяло изречение, Абра се озова навън.

— Какво правиш?

— Купувам ти подарък за рождения ден.

— Моят рожден ден е през октомври.

— Значи отсега съм се подготвил.

Тя успя — едва — да забие пети в земята.

— Слушай, Коуди, ти нямаш абсолютно никакво право да вземаш такива решения вместо мен. Не можеш просто... Просто да замъкнеш някого в сервиз за гуми, за Бога, и да поръчаш гуми.

— По-добре тук, отколкото в супермаркета. — Той опря ръце на колата от двете страни на главата ѝ. — И не съм замъкнал някого. Замъкнал съм някой, който е важен за мен, някой, когото не искам да гледам как кара на четири колела, които са загубили последните остатъци от гума преди шест месеца. Имаш ли нещо против това?

Абра само се намръщи.

— Не. Ала аз щях да ги оправя. Имах намерение да ги оправя.

— Кога?

Тя пристъпи от крак на крак.

— По някое време.

— Сега вече е направено. Честит рожден ден.

Абра се предаде. Наведе се напред и го целуна.

— Благодаря.

Тази вечер Абра се прибра вкъщи на бегом. Отново бе изпуснала инспектора, но основите на първата група бунгала бяха минали без никакви забележки. Чувстваше се виновна заради начина, по който описа Тим пред Коуди. За компенсация реши лично да се интересува от всички страни на строежа. Допълнителната работа бе удължила работния ѝ ден до шест. После бе загубила почти час, докато си вземе колата.

— Никога не са готови, когато са казали, че ще са готови — мърмореше си тя, докато тичаше нагоре по стълбите на блока. Когато стигна на своя етаж, видя, че пред вратата я чакаше още едно забавяне.

— Здравей, мамо. Не знаех, че ще идваш.

— О, Абра! — засмя се Джеси и пхна обратно в чантата си листа, който държеше. — Тъкмо щях да ти оставя бележка. Тичаш малко късно, а?

— Имам чувството, че цял ден съм тичала. — Абра отключи вратата и я отвори широко.

— В неподходящ момент ли идвам?

— Не... Да. След няколко минути излизам.

— Тогава няма да те бавя. — Джеси машинално въздъхна при вида на хола на Абра. — На работата ли те задържаха?

— Първо. — Абра се втурна направо в спалнята. Нямахше намерение да вечеря с Коуди с работни ботуши и прашни джинси. — После трябваше да си взема колата.

Джеси се влачеше след нея.

— Пак ли се счупи?

— Не, слагаха ми гуми. Ко... Един приятел ми купи нови гуми.

— Някой ти е купил гуми? За подарък?

— Аха. — Тя измъкна един светъл жълтозеленикав костюм. — Какво мислиш за това?

— За среща? Чудесно. Винаги си имала усет за цветовете. Да имаш някакви ярки обици?

— Може би. — Абра отвори едно чекмедже и започна да рови.

— Защо някой ще ти купува гуми?

— Защото моите бяха изтъркани — обясни Абра разсеяно, докато прехвърляше памучно бельо и чорапи. — И той се притесняваше да не катастрофирам.

Джеси наостри уши, спря да сгъва дрехите на Абра и се усмихна:

— Ами че това е най-романтичното нещо, което някога съм чувала.

Абра изсумтя и вдигна една сребърна обица с медно украшение.

— Гумите ли са романтични?

— Тревожил се е за теб и не е искал да пострадаш. Какво по-романтично от това?

Абра пусна обичката обратно в чекмеджето и сви устни.

— Не съм мислила за това по този начин.

— Защото не гледаш достатъчно на нещата откъм романтичната им страна. — Джеси вдигна ръка, предугадила отговора. — Знам, знам. Аз прекалено често ги гледам откъм тази страна. Такава съм, миличка. Ти повече приличаш на баща си, практична, разумна, пряма. Може би ако той не беше умрял толкова млад... — Джеси сви крехките си рамене и намести възглавниците на леглото. — Сега вече всичко е минало и аз не мога да не съм жена, която обича да има мъж в живота си.

— Обичаше ли го? — В момента, в който попита, Абра съжали. — Извинявай. Не исках да ти задам такъв въпрос.

— Защо да не ми го зададеш? — Джеси със замечтана въздишка сгъна една захвърлена блуза. — Обожавах го. Бяхме млади, бедни и абсолютно влюбени. Мисля, че никога не съм била по-щастлива и знам, че това е една част от живота ми, която никога няма да забравя и винаги ще бъда благодарна за нея. — После мечтателното изражение изчезна и тя остави блузата настрана. — Баща ти ме разглези, Абра. Той се грижеше за мен, ценеше ме по начин, по който всяка жена има нужда да бъде ценена. Предполагам, че съм го търсила във всеки мъж, с когото съм била. Когато той умря, ти беше бебе, ала когато те погледна, виждам него.

Абра бавно се обърна.

— Никога не съм предполагала, че си го обичала толкова.

— Защото толкова лесно започвах други връзки ли? — Джеси сръчно започна да оправя леглото. — Аз не обичам да бъда сама. Да съм част от двойка е за мен също толкова необходимо, колкото твоята независимост е необходима за теб. Флиртуването за мен е като дишането. Аз още съм хубава. — Тя се усмихна, понамести косата си и се наведе да хвърли един бърз поглед към огледалото. — Обичам да съм хубава. Обичам да знам, че мъжете ме мислят за хубава. Ако баща ти беше жив, нещата можеха да са по-различни. Това, че мога да бъда щастлива с някой друг, не значи, че не съм го обичала.

— Сигурно ти е прозвучало, сякаш те критикувам. Извинявай.

— Не. — Джеси оправя покривката на леглото. — Знам, че ти не ме разбираш. Истината е, че и аз не винаги те разбирам. Това не значи, че не те обичам.

— Аз също те обичам. Искам да бъдеш щастлива.

— О, работя за това — засмя се Джеси и заобиколи леглото да прибере маратонките на Абра в гардероба. — Винаги работя за това. Това е една от причините да мина. Искях да ти кажа, че заминавам за два дни.

— Така ли? Къде?

— Вегас. Уили ще ми покаже как се играе блекджек.

— Отиваш с господин Барлоу?

— Не ме гледай така. Уили е един от най-милите мъже, които някога съм срещала. Всъщност той е забавен, внимателен и истински джентълмен. Уредил е отделни апартаменти.

— Ами... — Абра с всички сили се опитваше да приеме новината. — Приятно прекарване.

— Благодаря. Знаеш ли, миличка, ако прибереш всички тези неща в гардероба си, ще можеш да ги намиращ, когато... Леле! — Очите ѝ безпогрешно попаднаха върху огърлицата. — Откъде я взе?

— Подарък ми е. — Абра се усмихна, когато майка ѝ започна да се върти пред огледалото, хванала огърлицата пред себе си. — Хубава е, нали?

— Тя е много повече от хубава.

— Наистина ми харесва.

— Не мисля, че трябва да я оставяш така да се търкаля.

— Тук някъде беше кутията ѝ. — Абра започна да рови. — Мисля да я сложа тази вечер.

— Ако беше моя, изобщо нямаше да я свалям. Каза, че е подарък. — Джеси се обърна от огледалото. — От кого?

— От един приятел.

— Хайде, Абра.

Увъртането само го правеше да изглежда като нещо, което не беше, напомни си Абра.

— Коуди ми го донесе от Сан Диего — отвърна тя безгрижно.

— Ами... — Джеси пусна огърлицата от едната си ръка в другата като поток от звезди. — Знаеш ли, миличка, такъв подарък един мъж дава на жена си. Или на любимата си.

Абра усети, че се изчервява, и се зае да разресва косите си.

— Просто подарък от приятел и колега.

— Колегите не подаряват на колежките си диамантени огърлици.

— Глупости, те не са истински.

Джеси мълча цели три удара на сърцето.

— Единствената ми дъщеря, и с такъв огромен пропуск в образованието.

Абра развеселено се огледа.

— Диамантите са бели, а тези не са. Все едно, глупаво е да се мисли, че той би ми подарил диаманти. Това е едно красиво герданче с лъскави цветни камъчета.

— Абра, ти си много добър инженер, но аз понякога се тревожа за теб. — Джеси взе чантата си и извади оттам пудриерата. — Стъкло — обяви тя и показа огледалото на капака. — Диаманти. — Драсна с камъка по огледалото и го подаде на Абра.

— Надраскано е — произнесе Абра бавно.

— Разбира се, че ще е надраскано. Диамантите драскат стъклото. А тези тук са около пет карата. Знаеш ли, не всички диаманти са бели.

— О, Боже мой!

— Не би трябвало да изглеждаш ужасена. — Абра бе замръзнала от ужас и майка ѝ закопча огърлицата около врата ѝ. — Би трябвало да изглеждаш доволна. Знаем, че аз съм доволна. Леле, страхотно ти стоят.

— Те са истински — прошепна Абра. — А аз мислех, че са само красиви.

— Тогава ми се струва, че е по-добре да се приготвиш, за да можеш да отидеш да му благодариш както трябва. — Джеси я целуна по бузата. — Повярвай ми, миличка, да приемеш нещо истинско е също толкова лесно като да приемеш имитация. Това поне го знам.

Започваше да се нервира, докато я чакаше. Не бе човек, който следи всяка минута, ала през последните десет минути отново и отново поглеждаше към часовника си. Минаваше осем. Както си представяше, Абра трябва да бе успяла да си стигне вкъщи, да хвърли някои неща в една чанта и да е пред вратата му в осем без петнадесет.

Къде тогава се губеше?

Полудяваш, каза си той, отпусна се в един фотьойл и си запали цигара. Може би това бе нормалното поведение на един влюбен мъж. Би искал да мисли така. По-добре, отколкото да се чуди дали не бе първият и последният, който излиза от нерви.

Правеше всичко точно по начина, по който тя искаше. На работа се държеше съвсем делово. Фактът, че на два пъти едва не се разкрецяха един на друг, би трябвало да го успокои. Поне не бе изгубил артистичното си виждане. Все още в момента, в който Абра нахлупеше каската си, я мислеше за противен досаден инженер.

Но сега бе извънработно време и Коуди мислеше само за нея.

Бе толкова красива, когато спеше. Мека, уязвима, спокойна. Гледа я в неделя сутринта, докато не се съдържа и я докосна. Дори бе очарован — Господ да му е на помощ — от хаоса в нейния апартамент. Харесваше му начина, по който тя вървеше, начина, по който седеше, начина, по който се изправяше лице в лице с него, когато започваше да вика.

С две думи, реши той, бе затънал. Затова когато се почука, стигна до вратата за три секунди.

Успокои се в секундата, в която я видя.

— Струваше си.

— Кое?

— Чакането. — Хвана я за ръката и я вмъкна вътре. Преди да наведе глава за целувка, забеляза израза в очите ѝ. — Нещо не е ли наред?

— Не съм сигурна. — Абра мина внимателно край него. Близо до вратата на терасата имаше подредена маса със свещи, които чакаха да

бъдат запалени, и вино, изстудено и готово да бъде отворено. — Много е хубаво.

— Можем да поръчаме когато поискаш. — Взе чантата ѝ и я остави настрана. — Какъв е проблемът, Червенокоске?

— Не знам дали има... Добре де, има, ала вероятно е само за мен. Ако имах някаква представа... Обаче аз не знам кой знае какво за тези неща и тогава не разбрах какво е това. Сега, когато разбирам, не знам какво да правя.

— Аха. — Коуди седна на дивана и ѝ направи знак да дойде при него. — Защо не ми го кажеш пак, като добавиш и подробностите?

Тя седна до него и здраво стисна ръце в скута си. Всяко начало е трудно и това не правеше изключение.

— Добре. За това. — Разплете ръце, колкото да докосне диамантите около шията си.

— Огърлицата? Мислех, че я харесваш.

— Харесвах я. Харесвам я. — Отново щеше да започне да говори несвързано. Абра пое дълбоко въздух. — Прекрасна е, обаче аз мислех, че е стъкло или... Не знам, някои от тези изкуствени камъни. Майка ми мина преди малко. Тя заминава за Лае Вегас с господин Барлоу.

Той разтърка слепоочията си, мъчейки се да следи нишката.

— И това ли е проблемът?

— Не, поне не този проблем. Майка ми каза, че това са диаманти, нищо че не са бели.

— И бижутерът така ми каза. Е, и какво?

— Какво ли? — Абра обърна глава и го погледна. — Коуди, ти не можеш да ми подаряваш диаманти.

— Добре, чакай малко. — Той се облегна назад, обмисляйки. Спомни си реакцията ѝ на подаръка, нейното удоволствие, вълнението ѝ. Това го накара да се усмихне, още повече сега, когато разбираше, че тогава го бе мислила само за стъклена дрънкулка. — Интересна жена си ти, Уилсън. Беше щастлива като птичка, когато мислеше, че е нещо евтино от супера.

— Не мислех точно това, просто помислих, че е... — Тя замълча и въздъхна измъчено. — Никога не съм имала диаманти.

— Харесва ми, че аз съм ти подарил първите. Гладна ли си?

— Коуди, ти не ме слушаш.

— Откак си дошла, не съм правил нищо друго, само те слушам. Бих предпочел да те захая за врата, но се въздържам.

— Опитвам се да ти кажа, че не знам дали е правилно да задържа това.

— Добре, ще си го взема обратно. — Посегна да разкопчае огърлицата.

— Ала аз си го искам — смотолеви Абра и се намръщи.

— Моля? — Трудно му бе да скрие усмивката в гласа си, но той успя. — Каза ли нещо?

— Казах, че си го искам. — Отвратена от себе си, тя скочи и закричи. — Знаем, че трябва да ти го върна. Мислех да ти го върна. Обаче искам да си го задържа. — Спря, колкото да му се намръщи. — Много гадно постъпи, да ме поставиш в такова положение.

— Права си, Червенокоске. Само един мухльо може да отиде да купи нещо такова и да очаква жената да се зарадва.

— Нямах това предвид и ти го знаеш. — Абра отново спря, този път за да му хвърли един убийствен поглед. — Караш ме да звуча глупаво.

— Няма нищо. Няма проблеми.

Тя едва успя да сподиви смеха си.

— Недей да бъдеш толкова самодоволен. Огърлицата още е у мен.

— Права си. Пак печелиш.

Усетила поражението си, Абра се обърна и обви ръце около врата му.

— Много е красива.

— Извинявай. — Той опря ръце на кръста ѝ. — Следващия път ще опитам да намеря нещо евтино и неугледно.

Тя наведе назад глава да се вгледа в лицето му. Бе развеселен, наистина. Трудно бе да не признае, че го заслужаваше.

— Предполагам, че трябва да ти благодаря и за гумите.

Приятно му бе как топлите ѝ устни се потъркаха в неговите.

— Вероятно би трябвало.

— Майка ми каза, че те са много романтичен подарък.

— Майка ти ми харесва. — Коуди плъзна длани нагоре и надолу по тялото ѝ, докато обрисуваше устните ѝ с език.

— Коуди...

— М-м-м? — Вдигна ръце да обхване лицето ѝ. В него започваше да се надига желание.

— Не ми купувай повече подаръци, а? Правят ме нервна.

— Няма проблеми. Ще ти купя нещо за вечеря.

Пръстите ѝ рошеха косата му, докато Абра го гледаше изпод спуснатите си мигли.

— Наистина ли си гладен?

Този път, когато го целуна, силата едва не го повали на колене.

— Зависи — едва успя да отвърне той.

— Хайде да ядем по-късно. — Тя се притисна по-силно към него.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Коуди, ще отвориш ли?

Абра седеше на края на леглото и навличаше работните си ботуши. Когато на вратата ѝ се почука, тя погледна намръщено към часовника. Не ѝ идваха често гости в седем сутринта, а и трябваше да побърза, ако искаше да стигне на строежа преди осем.

Коуди излезе от кухнята с чаша кафе в ръка. Косата му бе още мокра от душа, а ризата закопчана само до половината. Отвори вратата и се озова пред майката на Абра.

Настъпи неловка пауза, преди Джеси да му се усмихне.

— О, здрасти.

— Добро утро. — Той отстъпи да ѝ направи път. — Рано ставате.

— Да, исках да хвана Абра, преди да е излязла. После имам да правя сто неща. — Джеси се прокашля и започна да мачка дръжката на чантичката си. — Тя тук ли е?

— В другата стая. — Коуди не бе съвсем сигурен как трябва да се държи един мъж с майката на любовницата си в седем сутринта. — Малко кафе?

— Всъщност, аз... О, ето те и теб. — Тя насочи нервната си усмивка към Абра.

— Мамо... — За момент тримата стояха в сконфузен триъгълник. Абра откри, че не знае какво да прави с ръцете си, затова ги пъхна в джобовете. — Защо си станала толкова рано?

— Исках да те видя, преди да си излязла. — Тя отново се поколеба, после погледна към Коуди. — С удоволствие бих изпила чашка кафе.

— Разбира се. — Той остави своята чаша и тръгна към кухнята.

— Абра, можем ли да седнем за момент?

Без да каже дума, Абра седна на стола срещу дивана. Със сигурност майка ѝ нямаше да ѝ чете конско за това, че намира мъж в апартамента ѝ.

— Нещо случило ли се е?

— Не, не, всичко е наред. — Тя пое дълбоко въздух и взе кафето, което Коуди ѝ подаде.

— Защо да не ви оставя насаме?

— Не — възрази спокойно Джеси и успя да се усмихне. Сега, когато първоначалното неудобство бе преминало, се радваше, че в живота на дъщеря ѝ има някой. Някой, помисли тя, докато се вглеждаше в лицето му, който очевидно много държеше на нея. — Моля те, Коуди, седни. Извинете, че ви задържам, сигурна съм, че и двамата бързате за работа. Няма да отнеме много. — За втори път пое дълбоко въздух. — Току-що се връщам от пътуване с Уили.

Тъй като вече се бе примирила с това, Абра се усмихна:

— Да не си изгубила семейното богатство на зарове?

— Не. — Може би щеше да бъде по-лесно, отколкото бе мислила, каза си Джеси. — Омъжих се.

— Какво? — От изненада Абра се изправи на стола. — Във Вегас? За кого?

— Ами за Уили, разбира се.

Десет оглушителни секунди Абра мълча. Когато заговори, говореше бавно, разделяйки всяка дума.

— Ти си се омъжила за господин Барлоу в Лае Вегас?

— Преди два дни. — Джеси протегна ръка да покаже двата диамантени пръстена. — Когато решихме, че това е, което искаме, не виждахме причина да го отлагаме. В края на краищата, и двамата не сме деца.

Абра погледна към блестящите пръстени, после обратно към майка си.

— Ти... Ти почти не го познаваш.

— Опознах го много добре през последните две седмици. — Не, щеше да е трудно, разбра тя, докато гледаше лицето на Абра. Много трудно. — Той е чудесен човек, миличка, много силен и стабилен. Признавам, че не очаквах да ми направи предложение, но когато го стори, казах да. Бяхме там и имаше една смешна малка църква, така че се оженихме...

— Вече трябва да имаш опит.

Очите на Джеси блеснаха, ала гласът ѝ остана мек.

— Бих искала да си щастлива заради мен. Аз съм щастлива. Но ако не можеш, искам поне да го приемеш.

— Аз също би трябвало да имам опит.

Радостта изчезна от лицето на Джеси.

— Уили искаше тази сутрин да дойде с мен, ала аз помислих, че ще е най-добре да ти го кажа сама. Той много те харесва, говори с голямо уважение за теб като жена и като специалист. Надявам се, че няма да го направиш трудно за него.

— Аз харесвам господин Барлоу — отвърна Абра сковано. — И предполагам, че не би трябвало да съм изненадана. Пожелавам ти късмет.

Болка прониза сърцето на Джеси.

— Е, и това е нещо. — Тя стана и намести пръстените на пръста си. — Трябва да отида рано на работа, за да напиша молбата си за напускане.

— Ти напускаш работа?

— Да. Местя се в Далас. Домът на Уили е там.

— Разбирам. — Абра също стана. — Кога?

— Заминаваме днес следобед, за да мога да се запозная със сина му. След няколко дни ще се върнем да оправим подробностите. — Искаше ѝ се да пристъпи към дъщеря си, но реши, че е най-добре да ѝ даде малко време. — Ще ти се обадя, когато се върна.

— Добре. — В гласа на Абра нямаше обич, само грубо отхвърляне. — Приятно пътуване.

Коуди отиде да отвори вратата и докосна рамото на Джеси, преди да бе излязла.

— Най-добри пожелания, Джеси.

— Благодаря. — Джеси беше благодарна, че офисът ще е празен, когато отиде, за да се наплаче на воля. — Грижи се за нея, а? — прошепна тя и излезе.

Той затвори вратата, обърна се и видя, че Абра стои точно на същото място.

— Малко беше груба с нея, не мислиш ли?

— Ти не се бъркай. — Щеше да изфучи в спалнята, ала той я хвана за ръката.

— Не си и въобразявай. — Бе скована като лед и също толкова студена. Освен очите ѝ. Те кипяха от емоции. — Какъв е проблемът, Абра? Не ти ли минава през ума, че майка ти има правото да се омъжи за когото пожелае?

— Абсолютно. Тя винаги е имала това право. Искам да се приготвя за работа и да тръгнавам.

— Не. — Коуди продължаваше да я държи здраво. — Никъде няма да ходиш, нито на работа, нито където и да било другаде, докато не си го изкараш.

— Добре. Искаш да си го изкарам, така ли? Ще си го изкарам. — Той чу отчаянието под гнева и отпусна ръка. — Винаги е същото, отново и отново. Първо бил Джек, баща ми. Умрял, преди да навърши двадесет и пет години. — Освободи се от хватката му и грабна една снимка от масата. — Бил любовта на живота й, ако я слушаш какво говори.

— Минало е много време — отбеляза Коуди внимателно, опипвайки почвата. — Джеси има правото да продължи да живее.

— О, тя това и прави. На пълна скорост. Съпруг номер две. Боб. — Измъкна друга снимка. — Аз бях... Може би шестгодишна, когато мама реши, че е свободна да се омъжи за него. Това продължи две, може би три години. Трудно ми е да ги помня всичките. — Пусна двете снимки и взе друга. — После имаме Джим. Да не забравяме Джим, съпруг номер три. Сега, преди него имаше трима-четирима други, но с тях тя не стигна до женитба. Джим въртеше магазин. Запознали се над един кашон безалкохолни и шест месеца по-късно бяха вече женени. И горе-долу толкова останаха заедно. Джеси всъщност не брои Джим. Не си направи труда да задържи името му. После беше Бъд. Добрият стар Бъд Питърс. Май нямам негова снимка, ала това е Джеси в деня на сватбата им. — Абра измъкна снимката, като преобърна няколко други. — Бъд продаваше обувки и обичаше да се мотае вкъщи. Не би подпалил света, но аз го харесвах. Предполагам, че Джеси също го е харесвала, защото прекараха седем години заедно. Това е рекорд. — Тя остави снимката. — Добрият стар Бъд Питърс държи рекорда.

Коуди започна леко да масажира раменете й.

— Това си е нейният живот, Червенокоске.

— Това беше и моят живот — възрази Абра разгорещено. — По дяволите, беше и моят живот. Имаш ли представа какво е никога да не знаеш какво ще е последното име на майка ти или кой „чичко“ ще бъде следващият ти пастрок? В коя къща или апартамент ще живееш, в кое училище ще учиш...

— Не. — Той помисли за здравия и стабилен брак на родителите си, за сплотеното им семейство. — Не, не знам. Ала ти сега си голяма жена. Бракът на майка ти не би трябвало да те засяга.

— Всичко се повтаря, отново и отново. Не разбираш ли? Виждала съм я да се влюбва и разлюбва по-често от гимназистка. И всеки път, когато се жени или развежда, казва все едно и също. Че така ще е най-добре за всички нас. Но никога не беше най-добре, не и за мен. А сега идва тук да ми каже за това, след като вече е свършено. Винаги чувам за тези неща, след като жребият е хвърлен.

Коуди я стисна по-силно.

— Ако не е можела да преценява, това не значи, че не те обича.

— О, обича ме. — Жлъчта бе изляна и Абра се чувстваше празна. Гласът ѝ угасна, с него и съпротивата ѝ. — По свой си начин. Просто никога това не е бил начинът, който ми е бил нужен. Всичко е наред. — Тя се отдръпна. Сълзите, които заплашваха да избликнат, вече бяха овладени. Абра също. — Прав си. Аз реагирам прекалено остро. Когато се върнат, ще поговоря с нея, и с двамата. — Отметна назад косата си. — Извинявай, Коуди. Изкарах си го на теб.

— Не, просто го изкара навън.

— Сигурно това е глупаво. И егоистично.

— Не е. Просто е човешко. — Той я погали по бузата, като се чудеше колко ли силно я бяха наранили детските ѝ години и колко ли следи бяха оставили. — Ела тук. — Привлече я в прегръдките си и просто я задържа, докато тя се отпусна в ръцете му. — Луд съм по теб.

Не можа да види емоциите, които прелетяха през очите ѝ.

— Наистина ли?

— Абсолютно. Мислех си, че когато нещата тук се наредят, трябва да дойдеш на изток... За малко — добави Коуди, за да не я подплаши. — Можеш да погледнеш къщата, която строя, и да се заяждаш с мен за проекта. Да видиш океана.

Ако отидеше на изток с него, щеше ли някога да може да си тръгне? Не искаше да мисли за това, за раздели и сбогувания.

— Мисля, че това би ми харесало. — С въздишка отпусна глава на рамото му. — Искам да ми покажеш океана. А аз още не съм успяла да ти покажа пустинята.

— Бихме могли днес да се измъкнем.

Абра се усмихна във врата му и се отдръпна. Бе ѝ помогнал. С това, че бе до нея и можеше да се опре на него, ѝ бе помогнал да се изправи отново.

— Не мисля. Няма да е правилно да изоставя курорта на новия съпруг на майка ми.

Докато стигнаха до строежа, Абра бе в много по-добро разположение на духа. Без Коуди — без това, че просто бе до нея — тя знаеше, че можеше дни наред да ходи сърдита и потисната. Той ѝ действаше добре. Чудеше се как да му каже колко добре, без да насилва отношенията им.

Засега изглеждаше, че правилата, които бе определила, напълно го удовлетворяваха. Нямаше никакви обещания, никакви разговори за бъдещето, никакви преструвки за щастие до края на живота. Поканата да го посети на изток бе достатъчно приятелска, така че Абра чувстваше, че бе безопасно да я приеме.

Сега, както често се случваше на строежа, тя тръгна в една посока, Коуди в друга. По-късно щяха да споделят нощта.

Бе започнала да разчита на това, да зависи от това, мислеше Абра, докато вървеше към бунгалата. Това не беше разумно, не беше безопасно, но пък трябваше да има и известен риск.

— Добър ден, Тъни — кимна тя на бригадира на електротехниците, после опря ръце на кръста и огледа скелета на бунгалата. — Как върви?

— Много добре, госпожице Уилсън. — Той изтри уста с опакото на ръката си. Бе едър мъж, почти дебел, и се потеше обилно. Докато гледаше Абра, извади една носна кърпа и избърса лицето си. — Мислех, че още сте заета в здравния център.

— Искан да проверя нещата тук. — Тя се приближи. Тъни вървеше плътно до нея. — Мислите ли, че електрическата инсталация ще бъде завършена в срок? Торнуей е малко притеснен.

— Да, разбира се. Искате ли да погледнете тези блокове там? — Посочи към един участък от другата страна на бъдещия двор. — Дърводелците добре напредват.

— Аха. — Тъй като още не можеше да намери време да огледа един цял участък, Абра продължи напред. — Не съм проверила... По дяволите! — Удари крака си в парче навита жица. — Тук трябва да се

оправи. Инспекторът по безопасност на труда ще ни извива ръце заради това.

Щеше да посегне сама да вдигне жицата, ала Тъни я изпревари.

— Трябва да внимавате. — Хвърли жицата в кофата за боклук.

— Да. Тази доставка сега ли пристигна? — Абра посочи към трите макари тел. — Докато доставките ни изпреварват, сме добре. — Разсеяно се облегна на една от макарите.

Харесваше ѝ видът на строежа, харесваше ѝ пръстенът от хълмове и плата, създаден от времето и природата, наред който израстваше плодът на човешкото въображение и пот. Това за нея бе строителството. Това я бе привлякло. Когато човек може да застане под широкия купол на небето и да види напредъка, истинския напредък, това му носи надежда и удовлетворение.

Макар още да не му го бе казала, започваше да вижда и да разбира идеята на Коуди. Една малка магия, една малка фантазия тук, на едно от най-суровите и красиви места в страната. Все още по хълмовете имаше койоти, сред скалите змии, но мястото на човека бе тук. Когато бе завършен, курортът щеше просто да се слива с пустинята, да я възхвалява.

Това бе видял той. Това започваше да разбира тя.

— Хубаво място ще стане, а?

— Сигурно. — Тъни пристъпваше от крак на крак и я наблюдаваше.

— Ходили ли сте някога на почивка по някое от тези места, Тъни?

— Не. — Той отново изтри лицето си.

— Аз също — усмихна му се Абра. — Ние само ги строим.

— Сигурно.

Не бе от най-разговорчивите и тя усети нетърпението му.

— Задържам ви. — Опита се да се изправи, ала краят на жицата се закачи за джинсите ѝ. — Господи, днес съм с две леви ръце. — Наведе се да се откачи, преди Тъни да бе успял да посегне. Измъкна края на телта и намръщено я стисна. — Казахте, че това е пристигнало днес?

— Преди един час. Направо от камиона.

— По дяволите. Проверихте ли го?

Абра бе приклепнала да разгледа жицата и той погледна надолу.

— Не, както ви казах, току-що го разтовариха.

— Проверете го сега. — Изчака, докато Тъни се наведе до нея и хвана кабела в ръка.

— Това не е номер четиринайсет.

— Не е. Бих казала, дванайсет.

— Да, госпожо. — Той се изправи начумерено. — Дванайсет трябва да е.

Тя обиколи другите макари, като ругаеше.

— Тези всичките са дванайсет, Тъни.

Той измъкна папката си, дишайки през зъби.

— По заявка за четиринайсети номер, госпожице Уилсън. Някой май е обърнал доставката.

— Знаех си, че е прекалено хубаво, за да продължава все така. — Абра се изправи и изтри длани в джинсите си. — Не можем да използваме тези кабели, не отговарят на стандарта. Обадете се на доставчика и попитайте дали могат веднага да осигурят номер четиринайсет. Не искам да закъсняваме.

— Никой не иска. Но е лесно да се сбърка, номерата на артикулите са почти еднакви. — Тъни ѝ показа номерата във фактурата, после посочи към отпечатаните върху макарите. — От пръв поглед човек не може да различи дванайсет от четиринайсет.

— Добре че се усеща на пипане, иначе можеше да стане голяма бея. — Засенчи очите си с ръка и се вгледа в бунгалата. — Има ли опасност нещо такова да е минало, без да го усетите?

Той смачка кърпата на топка и я пхна обратно в джоба си.

— Осемнайсет години съм в този бизнес.

— Вярно. И все пак би могло... — Гласът ѝ пресекна, когато се чу трясък на стъкло и писък. — О, Боже мой! — Втурна се към здравния център, следвана от виковете на мъжете.

Дотича задъхана, проправи си път и видя Коуди, надвесен над окървавеното тяло на един от работниците. Сърцето ѝ заседна в гърлото.

— Колко е зле? — Стори ѝ се смътно познат. Бе млад, може би двадесетгодишен, с дълга черна коса и стегнато загоряло тяло.

— Не мога да кажа. — Гласът на Коуди бе напрегнат. Единственото, за което бе сигурен, беше, че момчето диша. — Повикахме линейка.

— Какво е станало? — Тя се приближи да коленичи до него и под ботушите ѝ изхрущяха парчета стъкло.

— Изглежда, че е бил на скелето отвътре, довършвал прекарването на някакъв кабел. Загубил равновесие, стъпил накриво. Не знам. Излетя направо през прозореца. — Той погледна нагоре и стисна устни от яд и безпомощност. — Паднал е поне от пет-шест метра.

Абра искаше да направи нещо, каквото и да било.

— Не може ли да го махнем от тези стъкла?

— Гръбнакът му може да е счупен, може би вратът. Не може да го помръднем.

Малко по-късно, когато се чу сирената на линейката, тя се пусна в действие.

— Коуди, свържи се с Тим. Кажи му какво се е случило. Вие се отдалечете, направете място. — Изтри лепкавата пот от челото си. — Как му е името?

— Дейв — извика някой. — Дейв Мендес.

Линейката спря и Абра махна на мъжете да се отдръпнат.

— Има ли семейство?

— Има жена. — Един от мъжете, които бяха видели падането, дръпна нервно от цигарата си. Това, което се бе случило с Мендес, можеше да се случи с всеки от тях. — Казва се Кармен.

— Аз ще имам грижата — обади се Коуди, докато гледаха как санитарите привързват Мендес към носилката.

— Благодаря. Аз ще карам след линейката. Някой трябва да остане тук. — Стомахът ѝ започна да се надига и тя притисна ръка към него. — Щом науча нещо, ще се обадя. — Размени две думи с един от санитарите и хукна към колата си.

Половин час по-късно бе в чакалнята и крачеше безсмислено.

— В стаята имаше и други хора. Една жена чакаше търпеливо, забила нос в книжка с тънки корици. Абра продължаваше да крачи и се чудеше как някой може да седи в болница, без бавно да се побърква.

Дори не познаваше Мендес и в същото време много добре го познаваше. През целия си професионален живот всеки ден работеше с хора като него. Точно хората като него превръщаха в реалност това, което Коуди и тя създаваха на хартия.

Не ѝ беше роднина и в същото време беше. Докато крачеше из чакалнята, Абра се молеше за него.

— Абра...

— Коуди! — Тя се обърна и почти изтича към него. — Не мислех, че ще те видя тук.

— Докарах жената на момчето. Сега подписва разни документи.

— Чувствам се толкова безполезна. Нищо не ми казват. — Абра прокара ръце през вече разрошената си коса. — Как е жена му?

— Ужасена. Объркана. Опитва се да се държи. Божичко, едва ли е на повече от осемнайсет години.

Абра кимна и отново закрачи.

— Ще остана с нея. Тя не трябва да чака сама. Обади ли се на Тим?

— Да. Много е разстроен. Каза да го държим в течение.

Абра отвори уста, после отново я затвори. Стариат Торнуей идваше лично, ако някой работник пострадаше лошо.

— Може би сега мога да говоря с лекаря. — Тръгна да излиза от чакалнята в момента, в който влезе една млада бременна жена.

— Сеньор Джонсън?

Коуди обви ръка около раменете ѝ и я поведе към стола. Тя трепереше.

— Абра, това е Кармен Мендес.

— Госпожо Мендес... — Тя хвана и двете ѝ ръце. Те бяха много малки, като на дете. И много студени. — Аз съм Абра Уилсън, инженерът на строежа. Ще остана с вас, ако искате. Има ли някой, на когото искате да се обадя?

— Ми мадре. — Докато говореше, по лицето ѝ потекоха сълзи. — Тя живее в Седона.

— Можете ли да ми дадете номера?

— Си. — Ала тя продължи да седи, като плачеше безмълвно.

Абра седна до нея, обви ръка около раменете ѝ и тихо заговори на испански. Кармен кимаше, мачкаше кърпичката си и отговаряше. След малко Абра я потупа по рамото и направи знак на Коуди.

— Женени са от по-малко от година — каза му тя полугласно, когато излязоха в коридора. — Бременна е в шестия месец. Много е разстроена и не е разбрала какво точно ѝ е казал докторът, но са вкарали Мендес в операционната.

— Искаш ли да се опитам да науча още нещо?

Абра го целуна по бузата.

— Благодаря... О, номерът на майка й. — Извади от джоба си един бележник и го надраска.

После се върна при Кармен. Седеше с нея, успокояваше я, доколкото можеше. Когато Коуди се върна, не донесе почти никаква нова информация. Прекараха следващите четири часа в очакване. От стената отзад се чуваше тихото бръмчене на телевизора. Коуди наливаше кафе от каната, която се топлеше на котлона в чакалнята, а Абра даваше на Кармен чай.

— Трябва да ядеш — каза тя и хвана ръката й, преди Кармен да бе успяла да възрази. — Заради бебето. Ще ти донеса нещо.

— След като дойдат. Защо не идват?

— Трудно е да се чака, знам. — Едва го бе казала, и видя лекаря, все още с хирургически ръкавици. Кармен също го видя и пръстите й стиснаха като менгеме ръката на Абра.

— Госпожа Мендес? — Той се приближи и седна на масата пред нея. — Съпругът ви излезе от операция.

В страха си Кармен забрави английския и отговори с порой от отчаян испански.

— Иска да знае как е той — преведе Абра. — Дали ще се оправи.

— Стабилизирахме го. Трябваше да му извадим далака, има и други вътрешни наранявания, ала е много млад и много силен. Още е в критично състояние и е изгубил значително количество кръв заради вътрешните кръвоизливи и разкъсвания. Гръбнакът му е счупен.

Кармен затвори очи. Тя не разбираше от далаци и разкъсвания, разбираше само, че нейният Дейвид е наранен.

— Пор фавор, ще умре ли?

— Ще направим за него всичко, което можем. Но нараняванията му са много сериозни. Още известно време ще остане тук. Ще го следим непрекъснато.

— Мога ли да го видя? — попита Кармен. — Мога ли да го видя сега?

— Скоро. Ще ви повикаме веднага щом излезе от реанимацията.

— Благодаря. — Тя изтри очи. — Много ви благодаря. Ще чакам.

Абра хвана доктора, преди да бе излязъл в коридора.

— Какви са шансовете му?

— Откровено казано, бяха много малки, когато го докараха. Съмнявах се дали ще преживее операцията. Но я преживя и, както казах, той е силен.

Абра трябваше да се задоволи с това.

— Ще може ли да ходи?

— Рано е да се каже, ала се надявам, че да. — Лекарят разкърши пръсти, които очевидно още бяха изтръпнали от операцията. — Ще е необходимо интензивно лечение.

— Искаме да се направи всичко, което е необходимо. Мисля, че госпожа Мендес не е наясно със застраховките. Торнуей осигурява отлично покритие на медицинските разноски.

— Тогава ще ви кажа честно, че те ще са много. Ала с време и грижи той ще се възстанови.

— Това искаме. Благодаря ви, докторе.

Абра се опря на рамката на вратата и се отпусна.

— Добре ли си?

Тя хвана ръката на Коуди.

— Вече съм добре. Бях много уплашена. Той е толкова млад.

— Беше чудесна с нея.

Абра погледна към дивана, където Кармен се мъчеше да се овладее.

— Тя просто имаше нужда от някой, който да ѝ държи ръката. Ако аз бях на нейно място, щях да се чувствам ужасно да чакам сама. Та те са още деца. — Уморено облегна глава на рамото на Коуди. — Разказваше ми колко се радвали за бебето, как събирали пари за мебели, колко било хубаво, че той има постоянна работа.

— Недей. — Коуди изтри една сълза от миглите ѝ. — Всичко ще бъде наред.

— Чувствах се толкова безпомощна. Мразя да съм безпомощна.

— Хайде да те заведе вкъщи.

Абра поклати глава, изненадана от внезапната умора.

— Не искам още да я оставям.

— Ще почакаме, докато дойде майка ѝ.

— Благодаря ти. Коуди?

— Да?

— Радвам се, че беше тук.

Той обви ръце около нея.

— Червенокоске, рано или късно ще разбереш, че не можеш да се отървеш от мен.

По-късно, когато слънцето залязваше, Коуди седеше на един стол в апартамента ѝ и я гледаше как спи, свита на дивана. Бе се изтощила. Не бе предполагал, че тя може да се изтощи. Не бе знаел доста неща за нея, добави той наум, запали цигара и се отпусна.

Избухването, на което бе станал свидетел след съобщението на майка ѝ тази сутрин, му показва много неща. Това, което я караше толкова да се страхува от връзки, бе не само един инцидент, само едно предателство. Бе целият ѝ живот.

Колко трудно би било да вярваш на себе си, да вярваш на друг, след като си живял в един разбит дом след друг? Почти невъзможно, както си го представяше Коуди. Но Абра бе с него. Може би още определяше граници, ала бе с него. Това значеше нещо.

Щеше да отнеме време, повече, отколкото бе смятал, но щеше да направи така, че тя да остане с него.

Стана, приближи се до нея и я вдигна на ръце. Абра стреснато отвори очи.

— Какво?

— Изморена си, Червенокоске. Дай да те занеса в леглото.

— Добре съм. — Тя сгуши глава в извивката на рамото му. — Имах нужда само малко да дремна.

— Можеш да довършиш дремването в леглото. — Когато я остави, Абра се сгуши в същата поза, в която бе лежала на дивана. Той седна на ръба на леглото и развърза обувките ѝ.

— Сънувах — прошепна тя.

— Какво? — Остави обувките на пода и разкопча джинсите ѝ.

— Не знам точно. Обаче беше хубаво. — Абра въздъхна, с надеждата отново да се унесе в сън. — Ти съблазняваш ли ме?

Коуди погледна дългата линия на бедрата ѝ, тесния ханш, прикрит само от малкото памучно триъгълниче.

— В момента не.

Приятно сънена, Абра потърка буза във възглавницата.

— Защо така?

— Най-вече защото обичам да те съблазнявам, когато си будна. — Зави я и се наведе да я целуне по върха на главата. Щеше да се

отдръпне, ала тя го хвана за ръката.

— Будна съм. — Очите ѝ бяха още затворени, но устните ѝ трепнаха. — Почти...

Той седна отново на леглото и се задоволи да я погали по косата.

— Това заповед ли е?

— Аха. Не искам да си тръгваш.

Коуди събу ботушите си и се пъкна в леглото при нея.

— Никъде няма да ходя.

Ръцете ѝ се обвиха около него и Абра намести тялото си до неговото. После вдигна устни.

— Ще ме обичаш ли?

— Аз те обичам — прошепна той, ала Абра вече се бе унесла в целувката.

Светлината избледня, стана по-мека, засия в златисто. Тя дойде при него с непринудеността и фамилиарността па дългогодишна съпруга. Пръстите ѝ го докосваха леко и го възбуждаха като докосването на нова любовница. Не говореха, нямаха нужда.

Устните ѝ бяха топли, меки от съня. Вкусът ѝ сега бе повече от познат, той бе част от него, нещо, което можеше да поеме като собствения си дъх. Задържа се там, захапа леко, после настойчиво, възбуждащо, после собственически, докато Абра се бореше с копчетата на ризата му.

Искаше ѝ се да го докосне, да усети силата му под дланта си. Странно, че се чувстваше сигурна тук, в прегръдките му, след като никога не бе осъзнавала, че има нужда от сигурност. Защитена, желана, искана. Коуди ѝ даваше всичко това, а тя дори нямаше нужда да го иска. Сърцето му биеше бързо и силно, пулсът му срещу нея бе като ехо на собствения ѝ пулс.

За това бе мечтала — не само удоволствие, не само вълнение, а простата сигурност от това, че бе с мъжа, когото обича.

Обхвана в длани лицето му и се опита да му покаже това, което се страхуваше да му каже.

Бе зашеметяваща. Макар че любенето беше бавно, почти лениво, Абра му отнемаше дъха. Изглеждаше, че щедростта ѝ няма граници. Тя се лееше от нея като мед, топла, плътна и сладка.

Никакво бързане. Никакво припиране. Сенките къпеха стаята, докато златистото избледня до меко светлосиво. Не чуваше друг звук,

освен въздишките на своята любима и движението на тялото ѝ върху чаршафите. Той я гледаше, докато вечерта припаднаше и светлината угасваше. Очите ѝ, вече разсънени, бяха като сенките — ставаха все по-тъмни и по-дълбоки.

Много бавно, сякаш подсъзнателно знаеше, че ще трябва да запази в паметта си този момент за някой студен самотен ден, Коуди разреса с пръсти косите ѝ и ги опъна назад. После просто я гледаше, гледаше я, докато дъхът ѝ затрептя между полуотворените ѝ устни. Бавно, почти мъчително, наведе глава, без да откъсва поглед от очите ѝ, гледаше я, гледаше я, докато устните им се разделиха и отново бяха привлечени едни към други.

Абра простена безпомощно и го привлече към себе си, почти уплашена от това, което нежността му правеше с нея. Но нямаше настойчивост, само даване. В очите ѝ сега имаше сълзи, в гърлото ѝ болка. Бе останала без сили от толкова красота. Отново заговори, ала произнесе само името му и чувствата, които я изпълваха, избликнаха.

В следващия момент се вкопчиха един в друг, като оцелели от буря. Сякаш не можеха да се наситят да се докосват, да се поемат. Здравно прегърнати се търкаляха по леглото, а устните им се търсеха. Чаршафите се оплетоха и бяха изритани настрани. Нежността им се смени с глад, който бе също толкова опустошителен.

Вплела пръсти в неговите, тя се издигна над него и се плъзна надолу да го поеме. Когато я изпълни, Абра се изви назад и извика. Не от безпомощност, а от тържество.

Уловени в последната светлина на деня, се понесоха към залеза и към гостоприемно посрещащата ги нощ.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Благодаря, че дойде с мен.

Коуди хвърли на Абра един бърз поглед и спря колата пред хотела, в който бяха отседнали Уилям Уолтън Барлоу и новата му съпруга.

— Глупости.

— Не, сериозно. — Тя нервно намести огърлицата си, докато пиколото отваряше вратата на колата. — Това е мой проблем. Семейен проблем. — Излезе на тротоара, пое дълбоко въздух и изчака Коуди да дойде при нея. — Но щеше да ми е много неприятно да дойда сама на тази вечеря.

Продължаваше да го изненадва, когато откриеше в нея тези следи от несигурност. Същата жена, която се страхуваше да сподели една спокойна вечеря с майка си, веднъж се бе изпречила безстрашно между двама сърдити строителни работници с юмруци като чукове. Той поклати глава, прибра в джоба разписката от паркинга и я хвана за ръка да я въведе във фоайето.

— Не си сама. И все пак няма смисъл да отиваме с мисълта, че това ще е мъчение като да те пекат на бавен огън.

— Защо тогава вече усещам жегата? — измърмори Абра, докато прекосяваха фоайето.

— Няма да те разпитват в Държавния департамент, Уилсън. Ще вечеряш с майка си и с новия ѝ съпруг.

Тя не се сдържа и се изсмя.

— А в това имам огромен опит. — Спря пред входа на ресторанта. — Извинявай. Никакви зловни забележки, никакъв сарказъм, никакво цупене.

Коуди улови в длани лицето ѝ, развеселен от начина, по който бе изпълнала рамене и вирнала брадичка.

— Добре. Ала аз имах намерение да се цупя поне по време на предястията.

Тя отново се засмя и този път от сърце.

— Добре ми е с теб.

Пръстите му се стегнаха и той неочаквано се наведе да я целуне силно.

— Червенокоске, с мен ти е най-добре.

— Добър вечер. — Оберкелнерът се разливаше в усмивки. Очевидно имаше слабост към романтиката. — Маса за двама?

— Не. — Коуди спусна ръка надолу и хвана ръката на Абра. — Ще вечеряме със семейство Барлоу.

— Разбира се, разбира се. — Това изглежда го въодушеви още повече. — Те току-що се настаниха. Бихте ли ме последвали?

Бе рано за вечеря, така че ресторантът бе почти празен. Розовите покривки и яркосините салфетки чакаха клиентите, които щяха да започнат да се стичат през следващите два часа. В центъра се издигаше миниатюрен фонтан, засенчен от палми. Свещите по масите не бяха запалени, защото слънцето още се процеждаше през прозорците.

Както бе казал оберкелнерът, младоженците вече се бяха настанили. Държаха се за ръце. Барлоу ги забеляза и скочи от стола си. Абра не беше сигурна, но й се стори, че усмивката му бе малко смутена.

— Съвсем навреме. — Той стисна ръката на Коуди и от сърце я раздруса. — Радвам се, че успяхте. — Поколеба се за момент и се обърна към Абра. Бе облечен в очевидно скъп италиански костюм, ала приличаше на нечий любим чичо. — Позволено ли ми е да целуна новата си доведена дъщеря?

— Разбира се. — Като се постара да не трепне от израза, тя подложи буза, но се озова грабната в силна мечешка прегръдка. Отвърна, отначало инстинктивно, а после с повече чувство, отколкото бе очаквала.

— Винаги съм искал дъщеря — изломоти той и театрално й подаде стола. — Не съм очаквал, че на моята възраст ще се сдобия.

Абра не бе сигурна какво трябва да направи по-нататък. Наведе се и целуна майка си по бузата.

— Изглеждаш чудесно. Добре ли беше пътуването?

— Да. — Джеси мачкаше салфетката в скута си. — На път съм да се влюбя в Далас колкото Уили. Надявам се... Надяваме се, че ще намериш време да ни гостуваш там.

— Там за теб винаги ще има една стая. — Барлоу подръпна вратовръзката си и развали стегнатия възел. — Чувствай се у дома си винаги, когато поискаш.

Абра закопчаваше и разкопчаваше чантичката си.

— Много мило от ваша страна.

— Не е мило. — Барлоу се отказа от вратовръзката и приглади каквото бе останало от косата му. — Просто сме едно семейство.

— Ще желаете ли нещо за пиене, преди да поръчате? — Сервитьорът кръжеше около тях, очевидно доволен, че на неговата маса бе седнал един от най-богатите мъже в страната.

— Шампанско. Дом Периньон, реколта седемдесет и първа. — Барлоу хвана ръката на Джеси. — Ние празнуваме.

— Отлично, сър.

Моментално се възцари неловка тишина. Коуди за миг си спомни вечерите в своето семейство, където всеки се опитваше да надприказва другите. Когато ръката на Абра намери неговата под масата, той реши малко да им помогне.

— Надявам се, че ще успеете да дойдете да видите как върви строежът, преди да се върнете в Далас.

— Ами да, разбира се. — Барлоу с благодарност се вкопчи в спасителната сламка. — Имам такива планове.

Коуди се облегна назад и поведе разговора към безопасни води.

Ами че и те са нервни, осъзна Абра, докато тримата се мъчеха да поддържат нужния тон, да намират нужните думи. Всички стъпваха на пръсти. Само Коуди бе спокоен — праметнал ръка през облегалката на стола си, той бе поел водачеството, от което останалите с готовност се бяха отказали. Джеси продължаваше да мачка салфетката, макар че от време на време успяваше да се усмихне измъчено. Барлоу непрекъснато пъхаше пръст под яката си, прокашляше се и току посягаше да докосне Джеси по ръката или по рамото.

Дават си кураж, помисли Абра. Заради нея. Това я накара да се почувства малка, егоистична и злобна. Каквото и да се случеше между майка ѝ и Барлоу, сега те държаха един на друг. Това, че тя не одобряваше и не приемаше, не помагаше на никого и нараняваше всички. Включително самата нея.

Когато сервираха виното, сякаш се разнесе групова въздишка на облекчение. Представлението започна с показване на етикета. Тапата

бе извадена почти без звук, после предложиха на Барлоу да дегустира. След като той одобри, наляха вино във всички чаши.

— Е, сега... — Барлоу се усмихна нервно.

— Искам да предложи тост — започна Коуди.

— Не, моля те — спря го Абра и сложи ръка на рамото му. По време на напрегнатата тишина Джеси вплете пръсти в Барлоу. — Нека аз. — Не можеше да се сети за нищо умно. Винаги се бе справяла по-добре с цифрите, отколкото с думите. — За вашето щастие — каза накрая и съжали, че не можа да измисли нищо по-добро. Чукна се с майка си, после с Барлоу. — Надявам се, че ще обичаш майка ми толкова, колкото я обичам аз. Радвам се, че сте се намерили.

— Благодаря ти. — Джеси отпи, като се мъчеше да се овладее, после се предаде. — Трябва да отида да си напудря носа. Извинете ме за минутка. — Бързо излезе.

Барлоу се усмихна широко и започна да примигва.

— Това беше добре. Наистина добре. — Той хвана ръката на Абра и силно я стисна. — Ще се грижа добре за нея. Мъж на моята възраст рядко има шанса да започне отначало. Ще го направя както трябва.

Абра стана и го прегърна.

— Постарай се. Идвам след минутка.

Барлоу я проследи с поглед.

— Мисля, че ако се чувствах още малко по-горд, щях да се пръсна. — Вдигна чаша и отпи една дълга глътка. — Страхотна двойка са, а?

— Може да се каже. — Коуди също се чувстваше невероятно горд.

— Ъ-ъ-ъ... Сега, като имаме една минута насаме... Джеси ми каза, че вие с Абра сте... близки.

Коуди вдигна вежди:

— На татенце ли ще се правиш, Уилям Уолтън?

Барлоу смутено се размърда на стола си.

— Както казах, никога досега не съм имал дъщеря. Дъщерята кара мъжа да се старее да я защитава. Знам, че Джеси иска това момиче да е щастливо. Тя мисли, че чувствата на Абра може да са сериозни. Ако твоите не са...

— Аз я обичам. — Ето. Каза го на глас и се почувства прекрасно. Той за момент се наслади на вкуса му и откри, че бе плътен и вълнуващ като виното. Не бе очаквал, че ще му е толкова добре, не бе очаквал думите да излязат толкова лесно от устата му. Сякаш за да опита, повтори: — Обичам я. Искам да се ожения за нея. — Втората част за него бе изненада. Не че не бе мислил за бъдещето, за нея като част от това бъдеще. Не че не бе мислил, че иска да преживеят живота си заедно. Ала бракът, с неговата солидност и абсолютност, му дойде като изненада. Откри, че изненадата бе приятна.

— Ами... — Двойно по-доволен, Барлоу отново вдигна чашата си. — Предложил ли си й?

— Не, аз... Когато моментът е подходящ.

Барлоу избухна в смях и го тупна по гърба.

— Няма нищо по-глупаво от млад влюбен мъж. Освен стар влюбен мъж. Да ти кажа нещо, момче. Ако се опитваш да планираш тези неща, подходящия момент, подходящото място, подходящото настроение, никога няма да се случат. Може би си прекалено млад, за да мислиш колко е скъпоценно времето, но повярвай ми, няма нищо по-лошо, отколкото да се обърнеш назад и да видиш колко много си пропуснал. Това момиче... Моята дъщеря — изпъчи гърди той, — е едно съкровище. Грабвай го, преди да ти се е изплъзнало. Пийни още едно. — Напълни му чашата. — Предложенията за женитба са полесни, ако си отпуснат. Аз и двата пъти трябваше почти да се напия.

Коуди кимна разсеяно, вдигна чаша и започна да се чуди.

Абра намери Джеси в дамската тоалетна. Тя седеше на бял тапициран стол и подсмърчаше в носната си кърпичка. Абра се огледа безпомощно и седна до нея.

— Нещо лошо ли казах?

Джеси поклати глава и изтри очите си.

— Не. Каза всичко толкова хубаво и ме направи щастлива. — Изхлипа, обърна се към Абра и обви ръце около нея. — Толкова се притеснявах за тази вечер, толкова се страхувах, че ще седиш и ще ме мразиш.

— Никога не съм те мразила. Не бих могла. — Абра усети, че и нейните очи се пълнят със сълзи. — Извинявай. Извинявай, че преди се държах толкова лошо.

— Не си. Никога не си се държала лошо. Ти винаги си била единственото нещо в живота ми, на което съм можела да разчитам. Винаги съм искала прекалено много от теб. Така е — настоя тя, когато Абра поклати глава. — Знам, че съм те изоставяла, отново и отново, и съжалявам за това. Ала не мога да се върна назад и да го променя. — Отдръпна се. Гладките ѝ бузи бяха мокри от сълзи. — Честно казано, не знам дали бих го променила, ако можех. Правила съм грешки, миличка, и ти трябваше да плащаш за тях. — Избърса лицето на Абра с мократа си кърпичка. — Никога не съм мислила първо за теб и ти имаш право да ме мразиш заради това.

Понякога я бе мразила и понякога бе стигала до отчаяние. Тази вечер не бе моментът да мисли за това. Усмихна се.

— Помниш ли, когато бях на десет или единадесет години, едно момче от нашата улица, Боб Харди, ме бутна от колелото. Върнах се вкъщи с разкъравени колене и скъсана риза.

— Този малък хулиган. — Джеси стисна красивите си устни. — Искаше ми се да му тегля един хубав бой.

От мисълта как Джеси бие някого, дори един мърляв побойник, Абра се усмихна още по-широко.

— Ти ме почисти, целуна ме по всички драскотини и ми обеща нова риза. После отиде направо при госпожа Харди.

— Вярно е. Когато... А ти откъде знаеш? Нали си беше в стаята?

— Проследих те — засмя се Абра, спомнила си с удоволствие. — Скрих се в храстите пред къщата и подслушвах.

Джеси се изчерви и с подчертано старание прибра кърпичката си в чантата.

— И си чула какво ѝ казах? Всичко?

— И бях във възторг. — Абра със смях хвана ръката на майка си. — Не предполагам, че дори си чувала такива думи, какво остава да ги използваш толкова на място...

— Тя беше една дебела стара вещица — изсумтя Джеси. — Нямах намерение да оставя да ѝ се размине, че противното ѝ гадно хлапе бута моето момиченце.

— Докато свърши с нея, тя вече беше готова да яде от ръката ти. Вечерта доведе противното гадно хлапе за ухото и го накара да ми се извини. Почувствах се много важна.

— Сега те обичам също толкова. Всъщност, дори повече. — Джеси нежно отметна косата на Абра от челото ѝ. — Никога не съм знаела как точно да се държа с едно дете. Много по-лесно ми е да говоря с жена.

Понеже започваше да разбира, Абра я целуна по бузата.

— Гримът ти се е размазал.

— О, не. — Джеси хвърли един поглед към огледалото и потрепери. — Какъв ужас. Уили само ще ме погледне и ще хукне да се крие.

— Съмнявам се, но по-добре го оправи, преди да е свършило шампанското. — Абра се облегна удобно да я изчака.

— Не беше толкова лошо. — Коуди си смъкна вратовръзката в момента, в който влязоха в апартамента на Абра.

— Вярно е. — Тя изрита обувките си. Чувстваше се добре, наистина добре. Може би този брак на майка ѝ щеше да е като другите. Може би не. Ала тази вечер преминаха през един мост. — Всъщност, беше хубаво. Шампанско, хайвер, още шампанско. Може да свикна. — Той отиде до прозореца и Абра се намръщи към гърба му: — Изглеждаш ми нещо разстроен. Коуди?

— Моля? — Обърна се и я погледна. Бе облечена с бяла лятна рокля, пристегнатата в кръста с яркозелен шал. Вземаше му ума, когато бе облечена с нещо толкова красиво и женствено... Кого лъжеше? Вземаше му ума и когато бе с мръсен работен гащеризон.

Тя се опита да се усмихне, малко объркана от начина, по който я гледаше:

— Знам, че тази вечер бях много погълната от себе си, но все пак забелязах как по едно време се умълча. Какво има?

— Нищо. Аз... Просто се бях замислил за нещо.

— За строежа ли? Някакъв проблем ли има?

— Не за строежа. — Той пъкна ръце в джобовете си и се приближи към нея. — И не знам дали има проблем.

Абра усети как дланите ѝ изстиват. Очите му бяха много тъмни, много настойчиви, много сериозни. Сега щеше да сложи край, помисли си и сърцето ѝ изтръпна. Щеше да сложи край и да си замине на изток. Тя облиза устни и се приготви. Бе си обещала, че ще бъде

силна, когато този момент дойде, че няма да развали онова, което бяха имали, като се вкопчи в него, след като бе свършило. Искаше да умре.

— Искаш ли да поговорим за това?

Коуди се огледа. Бе, както винаги, хаос. Нямахше свещи, нямахше романтична музика. Но пък и той не бе мъж, който би направил предложение, коленичейки с ръка на сърцето.

— Да. Мисля, че би трябвало да...

Телефонът го прекъсна. Коуди изруга, а Абра подскочи стреснато. Като насън отиде да го вдигне.

— Ало? Аз... О, да. Да, тук е. — С безизразно лице му подаде слушалката. — Майка ти.

Той я пое с внезапно обзел го страх.

— Мамо? Не, няма проблем. Всичко наред ли е?

Абра се извърна. Чуваше откъслечни фрази от разговора, ала те минаваха покрай ушите ѝ. Ако Коуди щеше да скъса, тя трябваше да бъде силна и да го приеме. Както него само преди няколко минути, Абра отиде до прозореца и се загледа навън.

Не, това не бе правилно. Цялата идея бе неправилна, още от самото начало. Тя го обичаше. Защо, по дяволите, трябваше да приеме, че това ще свърши? И защо машинално приемаше, че той ще си тръгне? Бе ужасно, помисли Абра и затвори очи. Ужасно да бъде толкова несигурна за единственото нещо, за единствения човек, който наистина имаше значение.

— Абра?

— Да? — Тя бързо се обърна.

— Всичко е наред. Бях дал на нашите този номер, освен номера в хотела.

— Добре. — Усмивката ѝ бе малко напрегната.

— Баща ми имаше някои проблеми... Със сърцето, преди два месеца. Не се знаеше дали ще прескочи трапа.

Моментално я обзе съчувствие и Абра забрави всичките си нерви.

— О, съжалявам. Сега добре ли е?

— Така изглежда. — Коуди извади цигара, като се мъчеше да балансира между облекчението за баща си и нервността заради Абра. — Днес е отишъл на допълнителни изследвания и всичките са добри. Майка ми просто искаше да ми го съобщи.

— Толкова се радвам. Трябва да е било ужасно... — Тя замълча, защото я озари друга мисъл. — Преди два месеца? Когато провеждахме предварителните съвещания ли?

— Да.

Абра пое дълбоко въздух и затвори очи. Видя себе си, как стоеше във фургона през онзи първи ден и го мразеше, задето бе толкова разглезен и го мързеше да напусне портокаловата си градина.

— Трябваше да излееш онази бира върху моята глава.

Усмивката наистина помогна. Той се приближи и дръпна косата ѝ.

— Помислих си го.

— Трябваше да ми кажеш — промълви тя.

— Не те засягаше... Тогава. — Хвана ръката ѝ и я поднесе към устните си. — Времената се менят. Абра... — Този път телефонният звън го накара да изръмжи. — Защо не изтръгнеш това проклето нещо от стената?

Тя се засмя и отиде да вдигне слушалката.

— Ало? Да, Абра Уилсън е. Госпожо Мендес? Да, как е съпругът ви? Това е добре. Не, не беше никакъв проблем. Ние с господин Джонсън го направихме с удоволствие. — Коуди дойде да я захапне за врата и Абра премести слушалката в другата си ръка. — Тази вечер? Всъщност, аз... Не. Не, разбира се, че не, след като е важно. Можем да сме там след около двадесет минути. Добре. Дочуване. — Озадачено затвори телефона. — Беше Кармен Мендес.

— Дотук разбрах. Къде можем да сме след двадесет минути?

— В болницата. — Тя се огледа за чантичката, която бе захвърлила, когато дойдоха. — Говореше много странно, много нервно, макар да каза, че Мендес е излязъл от реанимация и се оправя. Каза, че той иска веднага да говори с нас.

Тъй като Абра си обуваше обувките, той разбра, че вече бе решила.

— При едно условие.

— Какво е то?

— Когато се върнем, няма да вдигаме телефона.

Намериха Мендес в една двойна стая, разделена със завеса. Жена му седеше до него и го държеше за ръката.

— Благодаря, че дойдохте.

Коуди забеляза, че кокалчетата на пръстите му бяха побелели. Завесата между леглата бе спусната. Телевизорът при другия пациент бе включен и се чуваха виещите звуци от преследване с коли.

— Радвам се, че сте по-добре. — Абра сложи ръка на рамото на Кармен и леко го стисна, докато се вглеждаше в мъжа в леглото. Бе млад, прекалено млад за изписаните около очите му болка и тревога. — Има ли нещо, което да ви трябва? Нещо, което можем да направим за вас, каквото и да е? — Тя замълча, забелязала с изненада и смущение сълзите в очите му.

— Не, грасиас. Кармен ми каза колко сте били добри, как сте стояли с нея и сте се оправяли с всичките документи и въпроси.

Кармен се наклони над него и заговори на испански, но твърде тихо и Абра не различаваше думите.

— Си. — Той облиза устни и макар че бе в гипсово корито, което не му позволяваше никакво движение, на Абра ѝ се стори, че бе изпънат като готов за стрелба лък. — Мислех, че ще умра, а не мога да умра с грях на душата си.

— Казах всичко на Кармен. Ние говорихме. — Отмести поглед към жена си и видя одобрителното ѝ кимване. — Решихме да ви кажем. — Той преглътна и за момент затвори очи. — Не изглеждаше толкова лошо, а и както бебето е на път, тези пари ни трябваха. Когато господин Тъни поиска това от мен, аз в сърцето си знаех, че не е правилно, ала исках хубави неща за Кармен и за бебето. И за мен.

Абра неспокойно пристъпи по-близо до леглото. Двамата с Коуди се спогледаха над изпънатото тяло на Мендес.

— Какво поиска Тъни? — попита Коуди спокойно.

— Само да гледам на другата страна, да се правя, че не забелязвам. Повечето от кабелите, които използваме на строежа, не са според стандарта.

Абра усети как сърцето ѝ се свива и кръвта ѝ изстива.

— Тъни ви е предложил да ви плаща, за да монтирате кабели, които не отговарят на стандарта?

— Си. Не всичките, не навсякъде. Не на всички работници може да се вярва. Когато пристигаше доставка, той назначаваше няколко от нас да работим с кабели номер дванайсет. Плащаха ни на ръка всяка

седмица. Аз знам, че мога да отида в затвора... Ние знаем. Но решихме да направим каквото е правилно.

— Дейвид, това е много сериозно обвинение. — Ала Абра си спомни макарите с кабели, които самата тя бе проверила. — Тези кабели се проверяваха.

— Си. Беше уредено инспекторът да е един и същ. И на него му плащаха. Когато той идва, вие и господин Джонсън трябва да сте заети някъде другаде, за да не забележите нещо.

— Как е могъл Тъни да уреди... — Абра затвори очи. — Дейвид, Тъни заповеди ли изпълняваше?

Мендес отново стисна ръката на жена си. От това се бе страхувал най-много.

— Си, той имаше заповеди. От господин Торнуей. — Кармен зашепна нещо и поднесе чаша към пресъхналите му устни. — Не са само кабелите. Чувам разни неща. Част от бетона, част от стоманата, част от нитовете. Една част — обясни той. — Не всичките, нали разбирате? Ако ме питате, мисля, че господин Торнуей е голям строител. Той е силен, важен, значи може би това е начинът. Но когато казвам на Кармен, тя се срамува от мен и казва, че това не е нашият начин.

— Ние ще върнем парите — обади се за пръв път Кармен. Очите ѝ бяха като в деня на инцидента, много млади и много уплашени. Но гласът ѝ бе твърд.

— Не искам да се безпокоите за това сега. — Абра разтри слепоочията си. — И за нищо друго. Вие постъпихте правилно. Ние с господин Джонсън ще имаме грижата за това. Може да се наложи отново да говорим с вас, а вие ще трябва да отидете в полицията.

Кармен постави треперещата си ръка върху закръгления си корем.

— Ще направим каквото казвате. Пор фавор, сеньорита Уилсън, моят Дейвид не е лош човек.

— Знаем. Не се безпокойте.

Абра излезе от стаята с чувството, че бе паднала отвисоко и гадно.

— Какво ще правим?

— Ще се видим с Тим. — Коуди сложи ръце на раменете ѝ. — Аз ще се обадя на Нейтън. Той трябва да знае за това.

Тя кимна и се отдалечи, докато Коуди се насочи към една редица телефони.

По пътя към къщата на Торнуей не разговаряха. Абра можеше да мисли само за фирмата, която старият Торнуей бе изградил, тухла по тухла, за репутацията, която си бе спечелил, за гордостта, която бе изпитвал и ѝ бе дал шанс да я почувства и тя. За един миг синът, на когото бе предал всичко това, го бе разсипал.

— Трябваше да се сетя — промълви тя накрая.

— Как? — Коуди водеше своята собствена вътрешна битка и се справяше със собствените си разбити мечти.

— Денят, в който Мендес пострада. Аз бях при Тъни. Току-що беше пристигнала доставка и аз случайно бях там и я проверих. Кабелите бяха номер дванадесет. — Абра обърна глава към него и го погледна. — Той ме залъга с някаква история как някой бил обърнал номерата на фактурите. Точно говорехме, когато се случи инцидентът и аз повече не се върнах към това. По дяволите, Коуди, дори не се сетих повече за него!

— Не си имала никаква причина да го подозираш. Нито него, нито Торнуей. — Той спря пред къщата на Тим. — Защо не ме оставиш аз да се оправя с това? Можеш за ме чакаш тук.

— Не. — Тя отвори вратата на колата. — Аз трябва да съм там.

Малко по-късно двамата чакаха в просторното фоайе. Тим слезе по стълбите, елегантен във вечерния си костюм.

— Абра, Коуди, здравейте. Каква изненада. Боя се, че ме хващате на вратата. Ние с Марси тъкмо излизаме. Тя още се облича.

— Ще трябва да закъснееш — отсече Коуди. — Това не може да чака.

— Звучи сериозно. — Тим погледна часовника си и посочи към библиотеката. — Винаги мога да намеря няколко минути. Марси и без това винаги закъснява. — Той се приближи към малкия махагонов бар. — Какво мога да ви предложа?

— Обяснение. — Абра пристъпи към него. Имаше нужда да вижда очите му. — Например защо използваш нестандартно оборудване на строежа на Барлоу.

Ръката му трепна и уискито се разплиска. После Тим се овладя и наля. Това бе всичко, което ѝ бе необходимо, за да е сигурна в истината.

— За какво говориш, за Бога?

— Говоря за материали, които не отговарят на стандарта. Говоря за плащане, за подкупи. — Сграбчи го за ръката, когато той се опита да вдигне чашата си, и заби пръсти. — Говоря за съсипване на репутация, която баща ти е изграждал цял живот.

Тим се обърна с уискито в ръка. Макар че в стаята бе хладно, над горната му устна блестяха капчици пот.

— Представа нямам за какво е всичко това, ала не приемам да бъда обвиняван в незаконни действия. — Гаврътна уискито си, после си наля ново. — Знам, че баща ми имаше слабост към теб, Абра, и че ти чувстваш известен личен интерес към моята компания. Но това не те извинява.

— Внимавай. — Гласът на Коуди бе много тих и много спокоен. — Много внимавай какво й говориш, иначе мога да се поддам на инстинктите си и да ти строша ръцете.

Сега потта се стичаше по гърба му, гъста и лепкава.

— Не съм длъжен да стоя в собствената си къща и да понасям да бъда заплашван.

Коуди просто направи една крачка и застана пред вратата, преди Тим да бе успял да излети навън.

— Ти ще стоиш тук и ще понасяш много повече, отколкото само да бъдеш заплашван. Играта свърши. Ние знаем за материалите, за инспекторите, които си подкупвал, за работниците, на които им е било плащано да монтират и да си държат устите затворени. Странно, Тим, оказва се, че някои от тях имат съвест.

— Това е пълна глупост. Ако някой не е внимавал какви доставки пристигат, аз имам намерение да разнищя тази история. Ще предизвикам разследване.

— Прекрасно. — Абра сложи ръка на рамото му и го погледна в очите. — Обади се на главния строителен инспектор.

— Точно това имам намерение да направя.

— Направи го сега. — Той се опита да се изскубне и тя го стисна по-силно. — Сигурно имаш домашния му телефон. Можем тази вечер да проведем едно малко съвещание направо тук.

Тим отново посегна към чашата си.

— Нямам никакво намерение да безпокоя главния строителен инспектор у дома му в събота вечер.

— Мисля, че на него ще му бъде много интересно. — Абра видя страха в очите му и нанесе още един удар. — Като става дума за това, защо не се обадиш и на Тъни? Главният строителен инспектор ще иска да говори и с него. Кой знае защо, мисля си, че Тъни не е човек, който ще иска сам да опере пешкира.

Тим мълчаливо грохна в един фотьойл. Пи отново, този път на малки глътки, докато чашата се изпразни.

— Можем да измислим нещо. — Наведе се напред, опрял ръце на коленете си. — Това е бизнес, нали разбирате. Направих някои икономии. Нищо, което би трябвало да има значение.

— Защо? — Бе имала нуждата да го чуе как го казва. Сега, след като го бе казал, гневът ѝ угасна. — Защо би рискувал всичко заради няколко долара отгоре?

— Няколко? — изсмя се той, грабна бутилката и си наля още уиски. Бе пил прекалено много и прекалено бързо, ала ужасно му трябваше още. — Хиляди. Показаха се хиляди. Затваряш си очите тук, отрязваш малко оттам, и преди да се усетиш, вече са хиляди. Трябваша ми. — Докато пиеше, от алкохола ръката му престана да трепери. — Ти не знаеш какво е да си синът, да се очаква от теб да правиш нещата по същия начин, както са били правени винаги досега. После Марси. — Тим погледна нагоре, сякаш можеше да я види в стаята над главата си. — Тя е красива, ненаситна и иска. Колкото повече давам, толкова повече иска. Не мога да си позволя да я изгубя. — Отпусна лице в дланите си. — Обявих много ниска цена, за да спечеля този строеж, прекалено ниска цена. Мислех, че ще успея отнякъде да избия. Трябваше да успея. Имам дългове, дългове към не когото трябва. Откак аз поех работата, нещата тръгнаха на зло. Изгубих петдесет хиляди по строежа на Литърман. — Абра не каза нищо и той вдигна поглед. — Това не беше първият път. През последните девет месеца бизнесът е непрекъснато на червено. Трябваше да избия. Това изглеждаше най-добрият начин. Тук кльцнеш малко, там спестиш нещо. Ако успееш да го завършиш предсрочно и с икономии, щях да изплувам.

— Ами ако стане късо съединение? — прекъсна го Коуди. — Или колоните не издържат? Тогава какво?

— Нямаше да стане така. Трябваше да поема риска. Трябваше. Марси очаква да живее по определен начин. Трябва ли да ѝ кажа, че не можем да заминем за Европа, защото имам проблеми с бизнеса?

Абра го погледна и изпита само съжаление.

— Да. Ще трябва да й кажеш много повече неща.

— Работата няма да започне отново в понеделник, Тим. — Коуди го изчака отново да вдигне глава. — Тя изобщо няма да започне, преди да се направи пълно разследване. Ти си надробил тази каша, сега ще трябва да я изсърбаш. Ако ти не се обадиш на главния строителен инспектор, ще се обадим ние.

Тим започваше да се напива. Това по някакъв начин помагаше.

— Казали ли сте на някого?

— Не още — отговори Абра. — Прав си, че се чувствах близка с баща ти и усещам някаква отговорност към фирмата. Искан да ти дадем шанса ти да се справиш с това.

Да се оправи, помисли Тим отчаяно. Как, за Бога, можеше да се оправи? Една официална проверка, и край на всичко.

— Искан първо да говоря с Марси. Да я подготвя. Дайте ми двадесет и четири часа.

Коуди понечи да възрази, но Абра докосна рамото му. Колелото вече се бе завъртяло, мислеше тя. Един ден повече или по-малко нямаше да го спре. Можеше да му даде един ден, защото бе обичала баща му.

— Ще насрочиш ли съвещание в твоя кабинет? За всички нас?

— Какъв избор имам? — Думите му бяха завалени от алкохола и от самосъжалението. — Ще загубя всичко, нали?

— Може би ще си върнеш самоуважението. — Коуди хвана Абра за ръката. — Ако не те чуя утре до девет вечерта, аз ще се обадя.

Когато излязоха навън, Абра притисна пръсти към очите си.

— Господи, ужасно е.

— И по-добро няма да стане.

— Няма. — Тя се изправи и погледна към къщата. Лампата в библиотеката още светеше. — Това щеше да е последната ми работа с тях. Никога не съм очаквала да свърши така.

— Да вървим.

Тим чу как колата им потегли и слуша, докато шумът от мотора отмря в нощта. Жена му, неговата красива егоистична жена, се гласеше на горния етаж. В пристъп на ярост той захвърли чашата към отсрещната стена. Мразеше я. Обожаваше я. Всичко, което бе сторил, бе за да я направи щастлива. За да я задържи. И ако тя го изоставеше...

Не, не можеше да понесе да си го помисли. Не можеше да понесе да си представи скандала и обвиненията. Щяха да го разпънат на кръст, щеше да изгуби бизнеса си, дома си, положението си. Жена си.

Може би все още имаше някакъв шанс. Винаги имаше още някакъв шанс. Препъвайки се, Тим отиде до телефона и набра един номер.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Може би заради напрежението от вечерта или пък заради неловкото положение да си свидетел на чуждото отчаяние и унижение, ала те имаха нужда един от друг. Стовариха се в леглото като в треска, без да говорят, и потърсиха това, което можеха да си дадат един на друг, за да забравят за гнева и разбитите илюзии.

Заедно бяха изградили нещо здраво — или поне мислеха така. Сега бяха научили, че то бе изградено върху лъжи и измами. И ако се вплитаха един в друг, то бе за да убедят себе си, че поне това, което бяха изградили в личен план, не бе лъжа.

Това бе истинско, солидно, честно. Тя го чувстваше, когато устните му се затваряха гладно върху нейните, когато езиците им се срещаха, когато телата им се сливаха. Ако той имаше нуждата да забрави какво има извън тази стая, извън това легло, само за една нощ, Абра щеше да го разбере. Тя също имаше нужда от това и затова се отдаде докрай.

Коуди искаше да я успокои. Абра изглеждаше толкова потресена, когато Тим се срина и започна да си признава. За нея това бе нещо лично и той знаеше, макар да не бе казала нищо, че тя приемаше част от провала като свой личен. Не би го позволил. Но времето за сериозен разговор щеше да дойде сутринта, когато чувствата нямаше да бъдат толкова болезнени. Сега, през следващите няколко часа, щеше да ѝ даде бягство в страстта.

Нейният аромат. Спомни си как я гледаше да се пръска преди вечерята. Парфюмът след толкова часа бе изветрял и сега се усещаше само като полъх върху кожата и, и от това бе още по-интимен. Коуди го вдъхна и пусна на воля устните си да се спуснат по шията ѝ и по-надолу, където кожата ѝ ставаше невъзможно мека, невъзможно нежна.

Косите ѝ. Бе прекарала през тях една четка, бързо и нетърпеливо. Никога не бе съвсем доволна от начина, по който изглеждаха. Той мислеше, че са великолепни. Сега, докато прокараваше пръсти през тях, се наслаждаваше на буйната им сила. Когато Абра се претърколи и

изпъна тяло под неговото, сякаш не можеше да поеме достатъчно от него, косите ѝ се спуснаха над раменете ѝ и го покриха.

Устните ѝ. Бе им сложила червило, бе го сдъвкала и отново ги бе начервила. Сега отново бяха чисти, гладки като кадифе, меки като дъжд. Бе достатъчно само да ги докосне, и те се разтваряха гостоприемно. Ако Коуди поискаше повече, тя му го даваше.

Сега, когато той бе уловен под преплетените ѝ коси и гъвкавото ѝ тяло, Абра протегна устни към неговите, за да му даде удоволствие, да потърси удоволствие. Има едно особено вълнение в това да откриваш мъжа, когото обичаш. Да го докосваш и да го усещаш как потреперва. Да го вкусваш и да го чуваш как въздиша.

Лампата в коридора още светеше, така че тя го виждаше, стройната му фигура, твърдите му мускули. И очите му. Виждаше очите му, докато отново протягаше устни към неговите. Бяха толкова тъмни, толкова изцяло насочени към нейните.

Чувстваше нещо различно, ала не можеше да го разбере. В един момент Коуди бе нетърпелив, почти груб. В следващия момент я прегръщаше и целуваше, сякаш бе нещо скъпоценно и чупливо. Както и да я вземаха ръцете му, колкото и настойчиви да бяха устните му, Абра бе негова. Страстта се преплиташе толкова тясно с чувствата, че тя не можеше да отдели желанието от любовта. Нямахме и нужда.

Когато той я изпълни, Абра намери и двете.

По-късно, много по-късно, тя се събуди, смутена от някакъв звук или от някакъв сън. Прошепна, протегна ръка... И откри, че го няма.

— Коуди?

— Тук съм.

Сега го видя, застанал до прозореца. Червеното пламъче на цигарата му светеше в тъмното.

— Какво има?

— Нищо. Не мога да заспя.

Абра седна в леглото и отметна косите от лицето си. Завивките се смъкнаха до кръста ѝ.

— Можеш да се върнеш в леглото. Няма нужда да спим.

Коуди се засмя и загаси цигарата си.

— Никога не съм предполагал, че ще намеря жена, която да ме издържи.

Тя хвърли по него една възглавница.

— Това комплимент ли трябваше да бъде?

— Просто наблюдение. — Той дойде и приседна на ръба на леглото. — Ти си най-добрата, Червенокоске. — Не говореше за секс. Абра го разбра и се опита да намери какво да каже.

— Радвам се, че мислиш така. — Очите ѝ се приспособиха към тъмнината и тя се намръщи: — Ти си облечен.

— Гласях се да отида да се поразходя с колата. Не знаех дали да те събудя, или не.

— Разбира се, че трябваше да ме събудиш. Къде щеше да ходиш? Коуди поклати глава — внимателно, сякаш сега преценяваше.

— Трябва да го видя, Абра. След това може би ще успея за няколко часа да го изхвърля от главата си.

Пръстите ѝ се вплетоха в неговите.

— Ще дойда с теб.

— Не е нужно. Късно е... По-скоро рано.

— Искам да дойда. Ще ме изчакаш ли?

— Разбира се.

Той поднесе ръката ѝ към устните си. — Благодаря.

Въздухът бе чист и толкова прозрачен, че спираше дъха. Небето над главите им бе като тъмно, спокойно море, пронизано от звезди. Нямаше движение, само дългата лента на шосето, обградена отначало от къщи и магазини, а после от нищо, освен километри пустиня. Прозорците бяха спуснати, моторът тихо бръмчеше и Абра чуваше самотния вик на койота.

— Никога не съм карала тук по това време на нощта. — Тя се обърна да погледне през прозореца към далечните хълмове, които се виждаха само като тъмни сенки. — Толкова е спокойно. Кара те да си мислиш.

— Какво да си мислиш?

— Че е било толкова спокойно, просто толкова спокойно векове наред. Мисля, че ако го направим както трябва, още векове ще бъде толкова спокойно.

— Хората в нашата професия би трябвало да виждат един неразработен терен и веднага да си представят как може да бъде използван.

Абра се понамръщи и се разрови в чантата си, за да намери панделка или ластик, с който да завърже косата си.

— Ти виждаш ли го?

Коуди за момент не отговори, наслаждавайки се на карането, на тишината, на компанията.

— Има места по междущатския канал, който свързва двата бряга, където храстите са толкова гъсти, че не можеш да видиш на повече от две педи. Не е тихо, защото е пълно с живот, както е пълно с листа. Плавателният канал е приносът на човека, но някои неща ще останат такива, каквито са били винаги.

Тя отново се усмихна и прибра косата си в конска опашка.

— Харесвам те, Джонсън.

— Благодаря, Уилсън. И аз те харесвам. — Той опря ръка на облегалката на седалката, за да си поиграе с краищата на косата ѝ. — Преди време каза нещо в смисъл, че строежът на Барлоу ще е последният ти с Торнуей.

— Да. Отдавна мисля за това. След като Тим пое нещата, реших, че е време не само да мисля, а и да направя нещо. Искане ми се... — Ала нямаше полза да ѝ се иска вече да бе прекратила връзките си с фирмата.

Тъй като я разбираше, Коуди разтри врата ѝ, за да облекчи напрежението.

— Имаш ли друго предложение?

— Не. Всъщност не съм обявила, че напускам, но и не търся други предложения. — Страхуваше се, че той ще я помисли за глупава, затова започна да се мъчи с настройката на радиото. Разнесе се музика, ясна и чиста като въздуха. — Ще работя на свободна практика, може би ще започна свой собствен частен бизнес. Малък. — Спря радиото и му хвърли един поглед. — От известно време спестявам, за да имам за първоначалния труден период.

— Искаш да работиш самостоятелно, или просто искаш промяна?

Абра за момент се замисли, после тръсна глава:

— Предполагам, и двете. Задължена съм на Торнуей. Торнуей старши — уточни тя. — Той ми даде шанс, позволи ми да се докажа. През последната година нещата се промениха. Не знаех... Никога не съм предполагала, че Тим се е забъркал в нещо такова, ала никога не

ми е харесвало как движи той нещата. — Очите ѝ се насочиха към изток, където небето точно започваше да просветлява. — Той винаги е гледал повече счетоводните книги, отколкото цялостния проект, повече платежните ведомости, отколкото хората, които заработват заплатите си. Никой не се заема с бизнес, ако няма намерение да прави пари, но когато това е единствената ти цел...

— Когато това е единствената ти цел, накрая се озоваваш в ситуация като тази, в която сме сега.

Още не мога да го повярвам. Мислех, че го познавам, ала това... Коуди, как може човек да рискува всичко, всичко, което е получил, за да достави удоволствие на една жена?

— Бих казал, че той я обича, очевидно повече, отколкото би трябвало.

— Може би и тя го обича. Може би всичките бижута, коли и пътешествия нямат значение.

Коуди прокара пръст по врата ѝ.

— Имат значение, Червенокоске. При жена като нея те винаги имат значение. Мога да се обзаложа, че когато цялата тази буря се разрази, Марси Торнуей ще се спаси с бягство.

— Това е жестоко. Все пак тя му е съпруга.

— Помниш ли вечерта на приема? Тя и тогава му беше съпруга, обаче ме покани да... Да кажем, покани ме да прекарам един следобед с нея.

— О... — Каквото и съчувствие да бе изпитвала към Марси Торнуей, то се стопи. — Ти отказа ли ѝ?

— Не беше трудно да ѝ откажа. Освен това си имах други проблеми. Във всеки случай, не мисля, че можем да стоварим цялата каша върху главата на Марси. Може би самият Тим през цялото време е получавал прекалено много. Изглежда, че е преследвал успеха не по най-подходящия начин.

— Той спомена нещо, че дължи пари не на когото трябва — спомни си Абра.

— Няма да е първият бизнесмен, който има връзка с организираната престъпност. Няма да е и първият, който ще изгуби заради тази причина. Какво е това? — Когато се приближиха към отбивката за строежа, Коуди забеляза още една кола. Поколеба се на кръстопътя, после зави надясно и ускори.

— Не знам. — Тя се намръщи към отдалечаващите се габарити.
— Вероятно деца. Често строежите се превръщат в място за любов.

— Може би, ала е малко късно за хлапета да се натискат извън града. — Коуди забави, за да вземе завоя.

— Е, и без това сме дошли да огледаме. Ако са вандали, скоро ще открием.

Той паркира до един камион. Двата мълчаливо излязоха от двете страни на колата и спряха. Основната сграда, със своите куполи и спирали, бе скрита в предутринната сянка. Като скулптура тя се извисяваше от скалата. Вътрешността още бе недовършена, но Абра сега я видя, както я бе видял Коуди.

В тази много неясна светлина изглеждаше по-въображаема и в същото време по-солидна, отколкото по-рано. Не се сливаше със скалите и пясъка, не им и хармонизираше. По-скоро им противостоеше, като символ на човешката изобретателност.

Отстрани, още несвързан с очертаните с цветни лехи алеи, бе здравният център. Като замък, той се издигаше от алчната гладна почва и арките и извивките му добавяха красота и предизвикателство към непреклонната сила на пейзажа. Ранната утринна светлина позлатяваше източните стени.

Те стояха, хванати за ръце, и гледаха това, което заедно бяха създали.

— Това ще трябва да се събори — промълви Коуди. — Цялото или поне по-голямата част от него.

— Това не означава, че не може да бъде построено отново. Ние можем отново да го построим.

— Може би. — Той обви ръка около раменете ѝ. Слънцето още не бе изгряло и във въздуха се долавяше ясната студенина на пустинната нощ. — Няма да бъде бързо и няма да бъде лесно.

— Няма нужда да бъде. — Тя сега разбираше, както никога преди, колко много от себе си бе вложил Коуди.

Това не бяха просто стени, просто колони и подпори. Това бе неговото въображение, неговият принос и, макар че само човек, който строеше, можеше да го разбере, неговото сърце. Обърна се и обви ръце около него. — Мисля, че е време да ти кажа истината.

Той целуна косите ѝ и ароматът им бе топъл, слънчев, макар че въздухът бе натезал от студена роса.

— За кое?

— За това място. — Абра наклони глава, ала не се усмихна. Коуди видя, че очите ѝ бяха сиви, като светлината на изток. — Ти беше прав, а аз не бях.

Той я целуна, без да бърза.

— Това не е нищо ново, Червенокоске.

— Продължавай по този начин, и няма да ти кажа какво всъщност мисля.

— Няма начин. Ти винаги ми казваш какво мислиш, независимо дали искам да го чуя, или не.

— Този път ще искаш. Може дори да заподскачаш от радост.

— Търпение нямам.

Тя се отдръпна, пъхна ръце в джобовете си и направи бавен кръг.

— Чудесно е.

— Моля? — С едва забележима усмивка Коуди я хвана за рамото. — Трябва да е от безсънието, Уилсън. Ти си се побъркала.

— Не се шегувам. — Абра се отскубна от ръката му и отново се обърна към него. — Не ти го казвам, за да те накарам да се чувстваш по-добре... Нито по-зле, ако така ще си говорим. Казвам ти го, защото беше време да ти го кажа. През последните няколко седмици успях да видя какво си си представял тук, какво си искал да кажеш, как си искал да го кажеш. Красиво е, Коуди, и може да звучи прекалено помпозно, обаче е величествено. Когато бъде завършено, а то един ден ще бъде завършено, това ще бъде произведение на изкуството, каквито са само най-красивите постройките.

Той я гледаше, докато слънцето надзърташе иззад билото на планината и започваше постепенно да се развиделява.

— Знам, че би трябвало да заподскачам от радост, но ми се струва, че просто не мога.

— Можеш да се гордееш с това. — Тя опря ръце на раменете му. — Аз се гордея с него. И с теб.

— Абра... — Коуди я погали леко по бузата. — Думи нямам.

— Искан ми се да мисля, че когато дойде време отново да се строи, аз ще участвам в това. — Тя наклони глава и се усмихна. — Не че не би трябвало да се направят някои промени.

Той се разсмя и я привлече към себе си. Бе имал нужда от това.

— Така си и знаех.

— Дребни промени — продължи Абра. — Разумни.

— Естествено.

— Ще ги обсъдим. — Захапа го за ухото. — Професионално.

— Непременно. Обаче аз няма да променя нищо.

— Коуди...

— Не съм ти казвал, че ти си една от най-добрите. — Сега бе неин ред да се изненада. — Доколкото може да бъде добър един инженер.

— Много благодаря. — Тя се отдръпна. — Вече се чувствам по-добре. А ти?

— Да, и аз се чувствам по-добре. — Той прокара пръст по бузата ѝ. — Благодаря.

— Тогава да поогледаме. Нали за това сме дошли.

Ръка за ръка тръгнаха към основната сграда.

— Разследването ще бъде тежко — започна Коуди. Сега му бе по-лесно да говори за това. — Може да обърка плановете ти да започнеш собствен бизнес. Поне за известно време.

— Знам. Предполагам, че се опитвам да не мисля за това. Не още.

— Сега зад теб е Барлоу. И „Пауъл и Джонсън“.

Абра се усмихна и мина през вратата, която той отвори.

— Знам. Така и не те попитах какво каза Нейтън.

— Каза, че пристига с първия възможен самолет. — Коуди спря на прага и се огледа.

Стените бяха издигнати, измазани и шпакловани. Имаше преобърнати празни кофи, върху някои от тях подпрени дъски, за да се направят импровизирани пейки. Асансьорите, които бяха създавали толкова неприятности на Абра, бяха на партерния етаж. Скелетата за извитите стълби бяха на местата си, прозорците обезопасени. Нямахме бръмчене и вой на инструменти, само тишина, отекваща от изровения под до ярко оцветения купол.

Докато стояха там, Абра знаеше как се чувства той, дори какво мисли, защото самата тя изпитваше все по-силно чувство на гняв и безсилие.

— Боли, нали?

— Да. — Ала Коуди бе дошъл да го преодолее. Минута след минута ставаше все по-леко. — Ще мине, но трябва да ти кажа, че не

искам да гледам как го разрушават.

— Аз също. — Абра направи няколко крачки и остави чантата си върху едно магаре за рязане на дърва. Наистина болеше. Може би щеше да им помогне, ако погледнеха отвъд непосредственото бъдеще към по-далечното. — Знаеш ли, винаги съм искала да дойда на такова място като клиент. — Обърна се с усмивка, защото знаеше, че и двамата имат нужда от нея. — Ще ти направя едно предложение, Джонсън. Когато е завършено и проклетите ти водопади потекат, ще те черпя една събота и неделя.

— Има един курорт, който проектирах в Тампа. Той вече е отворен.

Тя вдигна вежди:

— Има ли водопади?

— Лагуна, в средата на фоайето.

— Представям си. Тук е много тъмно, почти нищо не се вижда.

— В колата имам фенерче. — Коуди се залюля на пети. — Искам да погледна по-добре, да се уверя, че който и да е идвал тук, не си е пъхал носа не където трябва.

— Добре. — Абра се прозя широко. — Мога да спя утре.

— Веднага се връщам.

Той излезе и тя се обърна навътре. Бе загуба, ужасна загуба, мислеше си, ала не бе за нищо. Без този строеж можеше никога да не го срещне. Казват, че не ти липсва това, което никога не си имал, но когато помислеше за Коуди, бе сигурна, че това не е вярно. В живота ѝ винаги щеше да има една празнина. Можеше и да не знае защо, ала щеше да я чувства.

Строителството ги бе събрало, то щеше отново да ги събере. Може би беше време да престане да седи пред чертожната си дъска и да планира личния си живот. С Коуди бе възможно просто да взема, просто да действа. С Коуди може би щеше да бъде възможно да признае чувствата си.

Страшничко, помисли Абра и с нервен смях закрочи. Трябваше доста да помисли върху това.

Той държеше на нея. Може би държеше достатъчно, за да е доволен, ако му кажеше, че ще се премести във Флорида. Можеха да

продължат там така, както я бяха карали тук. Докато... Не можеше да стигне след това „докато“.

Нямаше значение. Когато стигнеш там, щеше да се оправи и с това. Единственото, в което бе сигурна, бе че нямаше да го остави да си отиде.

Сви рамене и погледна нагоре към купола. Светлината се процеждаше, бледа, но красиво оцветена от стъклото. Тя доволно се завъртя. Прекрасно бе как лъчите падаха върху пода, осветяваха ъглите. Почти си представяше ромона на водопада, дълбоките уютни столове, разположени в кръг около бистрото езерце.

Щяха да се върнат един ден, когато фойето щеше да бъде пълно с хора и светлина. И тогава щяха да си спомнят как бе започнало всичко. Неговата представа и нейната.

Замечтано тръгна към тръбите, които вървяха покрай стените. Чудато, наистина, ала със сигурност не глупаво. Всъщност, би могла... Погледна надолу и мисълта ѝ прекъсна.

Отначало се учуди как зидарите може да са били толкова небрежни, че да разсипят цяла мистрия хоросан. И после да не го изчистят, добави наум и клекна да го огледа. Лъч светлина падна върху него и Абра посегна да го пипне.

В момента, в който го стори, сърцето ѝ се смръзна. Тя скочи на крака и се втурна навън, като викаше Коуди.

Той намери фенерчето в жабката на колата и по навик го провери. Вероятно нямаше смисъл да оглежда. Вероятно нямаше смисъл и да му се иска да остърже тук-там хоросана и да види лично.

Какво значение имаше, ако в този момент строежът е бил нападнат от вандали? Щеше да е достатъчно трудно и бавно да се сменят кабелите, но ако бетонът и стоманата не отговаряха на стандарта, всичко това трябваше да се събори и да се започне отначало.

Гневът отново се надигна в него и Коуди едва не хвърли фенерчето обратно в колата. Бе стигнал чак дотук, напомни си. И Абра с него. Щяха да видят и след това да си отидат. Вдругиден всичко, което някога е било негово, вече нямаше да е в неговите ръце.

Когато тръгна, мислите му се движеха в същата посока като на Абра. Без строежа — каквото и да бе сторил Тим, за да го саботира —

никога нямаше да я срещне. Каквото и да се случеше тук, в момента, в който кашата стигнеше до съответните власти, той щеше да й каже точно какво иска. От какво има нужда.

По дяволите, реши Коуди и забърза крачка. Щеше да й го каже сега, още сега, на мястото, където започна всичко. Може би щеше да е подходящо да я помоли да се омъжи за него вътре в полузавършената сграда, която ги бе събрала. При тази мисъл се засмя. Какво би било по-подходящо?

Когато чу първия й вик, вдигна рязко глава. Сърцето му спря, ала когато тя отново извика, той вече тичаше. Когато взривът избухна, бе достатъчно близо, така че вълната горещ въздух го удари като юмрук и го хвърли сред дъжд от стъкло, камъни и разкъсан метал.

Падането го замая — за пет, за десет секунди. После скочи и отново хукна. Не усещаше раната на главата си, където нещо остро и наръбено бе прелетяло достатъчно близо, за да разкъса кожата. Не осъзнаваше, че падането и тези няколко секунди безпаметство бяха спасили живота му.

Всичко, което виждаше, бяха алчните пламъци, изригващи от прозорците, които експлозията бе избила. Докато стигна до мястото, където някога имаше врата, се разнесоха и други експлозии, една след друга, и утрото закънтя като бойно поле.

Коуди крещеше името й, толкова обезумял от страх, че не чуваше собствения си глас, не усещаше сърцето си, което щеше да изхвъркне от паника. Още нещо избухна и едно огромно парче прелетя само на сантиметри от него. Горещата вълна отново го отхвърли и опърли кожата му. Като кашляше и се давеше, той падна на колене и запълзя навътре.

Там имаше не само огън. През дебелината завеса на дима се виждаше къде се бяха напукали стените, къде бяха паднали огромни парчета от покрива. Докато си проправяше път, чуваше ужасяващия звук на разкъсваща се стомана.

Невиждащо разбута камънаците и си раздра ръката диагонално от едната до другата страна на дланта. Кръвта плисна в очите му, вече мокри от парещия дим и от страх.

После видя ръката й, само ръката й, почти затрупана под купчина камъни. Със сила, породена от отчаянието, започва да ги разчиства, докато огънят бушуваше около него, ревеше, бълваше и

поглъщаше всичко. Отново и отново викаше името ѝ. Вече не знаеше къде се намира, знаеше само, че трябва да стигне до нея.

Абра бе в кръв. През водовъртежа в съзнанието си дори не можа да оформи молитва да е жива. Когато я вдигна на ръце, тялото ѝ му се стори безтегловно. За момент, само за момент дотолкова изгуби самообладание, че седна и я залюля. Бавно, разяждан от ужас, започна да я тегли навън.

Зад тях бе ад от непоносима горещина и неописуема стихия. Бе въпрос на минути, може би само на секунди, преди това, което още се крепеше, да се стовари и да ги погребат и двамата. Затова Коуди се молеше, отчаяно и несвързано, докато ризата му започна да дими.

Бе на десет крачки от сградата, когато осъзна, че вече бяха навън. Земята около тях бе покрита със стомана, стъкло и още тлеещи дърва. Всяко вдишване изгаряше дробовете му, но той с мъка се изправи на крака, понесъл Абра, и успя да направи още пет крачки, преди да падне заедно с нея.

Смътно, като през дълъг тесен тунел, чу първите сирени.

Имаше толкова много кръв. Косите ѝ бяха сплътсени от кръв, а единият ръкав на ризата ѝ бе просмукан. Продължаваше да я вика, докато изтриваше от лицето ѝ саждите и кръвта.

Когато посегна да напипа пулса на гърлото ѝ, ръката му трепереше. Така и не чу последните разрушителни гърмежи. Ала усети слабото прекъсващо биене на сърцето ѝ.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Трябва да се погрижа за вас, господин Джонсън.

— Това може да почака. — Паниката се бе превърнала в разяждащ смъртен страх. — Кажете ми за Абра. Къде я отнесохте?

— Госпожица Уилсън е в най-добри ръце. — Лекарят бе млад, с очила с телени рамки и рошава тъмна коса. От една седмица бе нощна смяна в бързата помощ и копнееше за осемчасов сън. — Ако изгубите още кръв, ще загубите съзнание и ще ни спестите много неприятности.

Коуди го вдигна за реверите на сакото и го блъсна в стената.

— Кажете ми къде е.

— Господин Джонсън?

Той чу гласа зад себе си и не му обърна внимание, защото гледаше лекаря право в очите.

— Кажете ми къде е или ще ви пусна кръв.

Лекарят помисли дали да не извика охраната, после се отказа.

— Подготвят я за операция. Не знам подробности за състоянието й, но доктор Бост води хирургическия екип, а той е най-добрият.

Коуди бавно го пусна на пода, ала продължи да стиска реверите му.

— Искам да я видя.

— Можете отново да ме блъснете в стената — заяви младият лекар, макар искрено да се надяваше да не се стигне дотам, — но няма да можете да я видите. Трябва да й се направи операция. И двамата имате късмет, че сте живи. Ние само се опитваме да направим така, че това да не се промени.

— Тя е жива. — Страхът изгаряше гърлото му повече от дима.

— Жива е. — Лекарят предпазливо посегна да махне ръцете му.

— Дайте да се погрижа за вас. Щом я изкарат от операционната, ще ви се обадя.

Коуди погледна към ръцете си. Кръвта вече се просмукваше през превръзката, която му бе направил лекарят от линейката.

— Извинявайте.

— Да не говорим за това. Доколкото разбрах от колегите, доста сте преживели. Имате дупка на главата си, господин Джонсън. — Лекарят се усмихна, надявайки се на чара си. — Ще ви я зашия.

— Извинете ме. — Мъжът, който се бе обадил преди малко, пристъпи напред и показа полицейската си значка. — Лейтенант Асаро. Бих искал да говоря с вас, господин Джонсън.

— Сега ли искате да говорите с него, докато още губи кръв? — Лекарят, който бе възвърнал самообладанието си, дръпна една завеса и посочи към превързочната. — Или бихте желали да изчакате, докато го закърпя?

Асаро забеляза един стол до кушетката.

— Имате ли нещо против?

— Не. — Коуди седна на кушетката и смъкна каквото бе останало от ризата му. И гърдите, и гърбът му бяха обгорели и изподрани. Асаро трепна.

— Бих казал, че едва ви се е разминало.

Коуди не отговори. Лекарят започна да почиства раната на главата му.

— Имате ли нещо против да ми кажете какво правехте вие с госпожица Уилсън там по изгрев слънце?

— Оглеждахме. — Коуди рязко пое дъх от щипането на антисептичния разтвор. От няколко стаи по-нататък се чу силен пронизителен писък. — Тя е инженерът на строежа. Аз съм архитектът.

— Дотолкова и аз бях разбрал. — Асаро отвори бележника си. — Не ви ли се струва, че през седмицата достатъчно гледате този строеж?

— Имахме причини да отидем там тази нощ.

— Ще ви бия една инжекция — съобщи лекарят, като си подсвиркваше през зъби. — Мястото малко ще изтръпне.

Коуди само кимна. Не си представяше, че може да изтръпне повече от това.

— Снощи бяхме информирани, че на строежа има несъответствия. Били са използвани материали, които не отговарят на стандарта.

— Разбирам. И сте били информирани?

— Да. — Коуди отдели съзнанието си от тялото, докато лекарят сръчно шиеше раната му. — Няма да ви съобщя името на източника си,

докато не го обсъдя с него, но ще ви кажа какво знам.

Асаро докосна писалката до хартията.

— Ще ви бъда благодарен.

Коуди разказа всичко — за разкритието, за сблъсъка с Тим Торнуей, за неговото признание. Гневът заради измамата бе избледнял. Единственото, за което мислеше сега, бе Абра. Продължи, спомена за колата, която бяха срещнали, за предположението, че това са били младежи, възползващи се от усамотеното място.

— Още ли мислите така? — попита Асаро.

— Не. — Коуди усещаше подръпването, докато лекарят шиеше ръката му. — Мисля, че някой е поставил експлозиви във всички сгради на строежа и ги е вдигнал във въздуха. Много по-трудно е да се открие материал, който не отговаря на стандарта, когато не е останало почти нищо.

— Обвинение ли отправяте, господин Джонсън?

— Съобщавам ви факт, лейтенант. Торнуей е изпаднал в паника и е разрушил строежа. Той знаеше, че ако не отиде при строителния инспектор, ние с Абра утре щяхме да отидем. Сега можем да си спестим това.

— Как?

— Защото щом Абра излезе от операция, аз ще го намеря и ще го убия. — Коуди сви пръстите на превързаната си ръка и изпита леко облекчение, като установи, че се движат. Хвърли един бърз поглед на доктора. — Свършихте ли?

— Почти. Имате парчета стъкло в гърба и няколко хубави изгаряния трета степен.

— Много интересна история, господин Джонсън. — Асаро стана и пъкна бележника в джоба си. — Ще я проверя. Искате ли един съвет от мен? — Не изчака Коуди да отговори. — Внимавайте да не изричате закани пред полицаи.

— Това не са закани — отвърна Коуди. Усети парещата болка, когато лекарят извади поредното парче стъкло. — Там горе има една жена, която за мен означава повече от всичко друго на света. Трябваше да я видите на какво приличаше, когато дойдохме тук. — Стомахът му се сви, мускул по мускул. — И знаете ли какво беше единственото й престъпление, лейтенант? Че ѝ стана мъчно за онова копеле и му даде

няколко часа да обясни всичко на жена си. А той вместо това можеше да я убие.

— Още един въпрос, господин Джонсън. Торнуей знаеше ли, че ще ходите на строежа?

— Какво значение има?

— Направете ми тази услуга.

— Не. Не го бяхме планирали. Аз бях неспокоен. — Коуди замълча и притисна пръсти към горящите си очи. — Искях да погледна, да се опитам да се убедя лично. Абра дойде с мен.

— Би трябвало да си починете, господин Джонсън. — Асаро кимна на лекаря. — Ще поддържам връзка.

— След един-два дни ще ви проверим, господин Джонсън. — Лекарят превърза последното изгаряне и взе една лампа да светне в очите на Коуди. — Ще кажа на сестрата да ви даде нещо за болката.

— Не. Не искам да лягам. Трябва да разбера на кой етаж е Абра.

— Легнете, а аз ще проверя за госпожица Уилсън. — Погледът в очите на Коуди накара лекаря да вдигне ръце. — Както искате. Може и да не сте забелязали, но наоколо има хора, които се нуждаят от моето време и внимание. Чакалнята на петия етаж. Направете си една услуга — добави той, когато Коуди тронаво стана от кушетката. — Минете през аптеката. — Надраска една рецепта и му я подаде. — На нея няма да ѝ помогне това, че вас ви боли.

— Благодаря. — Коуди пъкна рецептата в джоба си. — Наистина ви благодаря.

— Бих казал пак заповядайте, ала щеше да е лъжа.

Той не изпълни рецептата, не защото болката не беше безмилостна, а защото се страхуваше, че каквото и да вземе, може да го събори.

Чакалнята му бе позната. Само преди няколко дни бе прекарал тук часове наред с Абра, докато оперираха Дейвид Мендес. Сега оперираха Абра. Спомняше си я колко бе загрижена, колко мила. Сега нямаше никой друг освен него.

Коуди напълни една пластмасова чашка с кафе, опари с него вече червеното си гърло и закрачи. Ако можеше да рискува да я остави сама за малко, то щеше да отиде да намери Торнуей, да го измъкне от хубавата му бяла къща и да направи лицето му на пихтия на онази добре поддържана ливада.

Заради пари, помисли той и пресуши остатъка от врялото кафе. Абра лежеше на операционната маса и се бореше за живота си заради пари. Смачка чашата в дланта си и я запрати към стената. Изруга от болката, която раздра рамото му.

Тя го бе викала. Коуди прокара ръце през лицето си, докато споменът за този звук го разкъсваше не по-малко безмилостно от стъклото. Беше го бе викала, но той не бе достатъчно бърз.

Защо я остави сама там? Защо не изпрати нея до колата? Защо просто не я отведе у дома? Защо? Имаше десетки защо, ала никое от тях не променяше факта, че Абра бе ранена, а той...

— Коуди? — В чакалнята се втурна Джеси, разрошена и пребледняла. — Боже мили, Коуди, какво се е случило? Какво е станало с Абра? — Тя стискаше ръцете му, без да забелязва превръзките. — Казаха, че на строежа имало инцидент. Но сега е неделя сутрин, защо е била там в неделя сутринта?

— Джеси! — Барлоу забързано влезе, хвана я за ръката и я заведе до един стол. — Виждаш, че момчето е ранено.

Устните на Джеси трепереха и тя трябваше да ги прехапе, за да се овладее. Сега видя превръзките и изгарянията, видя изражението му, което по-ясно от думите говореше за болката и страха.

— Господи, Коуди, какво се е случило? Казаха, че Абра е в операционната.

— Ти също седни. — Барлоу, поел командването, настани и Коуди на един стол. — Почини си, а аз ще донеса кафе за всички.

— Не знам как е тя. Не ми дават да я видя. — Щеше да се срине, осъзна той, ако не намереше нещо, за което да се вкопчи. Реакцията от шока идваше едва сега, ала го удари като железен юмрук. — Жива е. — Бе почти молитва. — Когато я измъкнах, беше жива.

— Измъкнал си я? — Джеси стисна с две ръце чашата, която Барлоу ѝ подаде. Въпреки това кафето се разплискваше. — Откъде си я измъкнал?

— Аз бях навън, връщах се. Абра беше в сградата, когато избухна.

— Избухна! — Кафето падна от ръцете на Джеси.

— Пожарът се разрази толкова бързо. — Виждаше го, усещаше го. Седеше на стола, но в съзнанието си бе още в сградата, ослепен от дима, и я търсеше. — Влязох, но не можех да я намеря. Всичко се

срутваше. Трябва да е имало повече от един експлозив. Беше затрупана под камъните, ала когато я измъкнах, беше жива.

Барлоу сложи ръка на рамото на Джеси да я успокои и да я накара да мълчи.

— По-бавно, Коуди. Започни отначало.

Сега всичко бе като сън. Заради болката, заради страха. Той започна с обаждането на Кармен Мендес и продължи до момента, в който откараха Абра от него, в безсъзнание.

— Трябваше да го притисна — обвиняваше се Коуди. — Трябваше да взема телефона и веднага да се обадя на властите. Обаче той беше пиян и жалък, а ние искахме да му дадем шанс да спаси нещо. Ако не бях поискал да отида там, да погледна, да... не знам, да успокоя гордостта си може би, тя сега нямаше да е ранена.

— Ти си влязъл в огъня заради нея. — Джеси притисна длани към лицето си. — Рискувал си живота си, за да я спасиш.

— Аз нямам живот без нея.

Времето за сълзи трябваше да почака. Тя стана да хване ръката му.

— Знаеш ли, повечето от нас никога не намират някой, който да ги обича толкова много. Абра винаги е имала нужда от това, а аз никога не съм ѝ била достатъчна. Ти няма да я загубиш.

— Предполагам, че няма да послушаш стария човек и да се опънеш на кушетката там? — Коуди поклати глава и Барлоу се изправи. — Така си и мислех. Трябва да завъртя няколко телефона. Няма да се бавя.

И те чакаха. Коуди гледеше часовника и следеше как минават минутите. Когато Нейтън и Джаци влязоха, следвани от Барлоу, той бе прекалено вцепенен, за да се изненада.

— О, миличък... — Джаци веднага дойде при него. Дребното ѝ остро лице бе загрижено. — Чухме почти веднага, след като самолетът се приземи. Какво можем да направим?

Коуди поклати глава, но не пусна ръката ѝ. По някакъв начин помагаше просто да се държи за някой, който го познава.

— Тя е в операционната.

— Знам. Господин Барлоу ни обясни всичко отвън. Сега няма да говорим за това, просто ще чакаме.

Нейтън сложи ръка на рамото му.

— Извинявай, че не пристигнахме по-рано. Ако това ти помага с нещо, Торнуей вече е прибран.

Очите на Коуди се фокусираха, после станаха твърди.

— Откъде знаеш?

— Барлоу направи някои проверки. Полицията отишла да го разпита. В момента, в който му казаха, че вие с Абра сте били там по време на експлозията, той се сринал.

— Няма значение. — Коуди стана и отиде до прозореца. Нямаше значение дали Торнуей е в затвора, или в ада. Абра бе в операционната и всяка секунда бе цяла вечност.

Нейтън направи крачка към него, ала Джаки сложи ръка на рамото му.

— Нека аз — прошепна тя, приближи се тихо до Коуди и го почака да се овладее. — Тя е инженерката, нали?

— Да. Тя е инженерката.

— И няма нужда да питам дали я обичаш.

— Дори не съм ѝ казал. — Коуди опря чело на стъклото, защото се изкушаваше да забие юмрук в него. — Все не беше подходящият момент или подходящото място. Джак, когато я измъкнах... — Трябваше му още една минута, за да се насили да го каже на глас. — Когато я измъкнах, мислех, че е мъртва.

— Но не е била. Не е. — Джаки нежно сложи ръка на китката му. — Знам, че оптимизмът ми понякога е дразнещ, ала не вярвам, че ще я изгубиш. Когато се оправи, ще се ожените ли?

— Да. Тя и това не знае. Ще трябва да я убедя.

— Ти умееш да убеждаваш. — Джаки го докосна по бузата, после обърна главата му да се вгледа в лицето му. Бе мъртвешки бледо и изранено, а очите му бяха още подпухнали и зачервени от дима. — Изглеждаш ужасно. Колко шева имаш?

— Не съм ги броил.

Тя завъртя ръцете му и едва се сдържа да не потрепери.

— Дадоха ли ти нещо обезболяващо?

— Някаква рецепта! — Той разсеяно докосна джоба си.

— Която не си изпълнил. — Това поне бе нещо, което можеше да направи, реши Джаки и измъкна рецептата от джоба му. — Сега ще отида да я изпълня, а като се върна, ти ще изпиеш каквото ти донеса.

— Не искам да...

— Не искаш да си имаш разпавии с мен. — Тя го целуна по бузата и излезе.

Коуди изпи лекарствата, за да я успокои, после изпи цяла кафеварка кафе, за да преодолее замайването. Мина още един час, после още един. Болката стихна до тъпо пулсиране, а страхът се изостри.

Позна лекаря, бе същият, който бе оперирал Мендес. Бост влезе в чакалнята, обходи с поглед свитите по фотьойлите и кушетките хора и се приближи към Джеси.

— Вие ли сте госпожа Барлоу, майката на госпожица Уилсън?

— Да. — Джеси искаше да стане, ала краката не я държаха. Вместо това хвана ръцете на съпруга си и на Коуди. — Моля ви, кажете ми.

— Дъщеря ви излезе от операция. Още не е дошла в съзнание и е изгубила доста кръв. Успяхме да спрем кръвоизливите. Има няколко счупени ребра, но за щастие дробовете ѝ не са пострадали. Ръката ѝ е счупена на две места и има тънка фрактура под дясното коляно.

Джеси глупаво си спомни как бе целувала одраскани лакти и колене, за да спрат да болят.

— Но ще минат?

— Да. Ще направим серия от рентгенови снимки и скенер.

— Мозъчна травма? — Коуди усети как кръвта му изстива. — Да не би да казвате, че има мозъчна травма?

— Главата ѝ е жестоко ударена. Тези изследвания са стандартни. Знам, че звучат страшно, ала са най-добрата защита срещу всякакви други наранявания, които може да има.

— Кога ще имате резултатите? — попита Джеси.

— Ще направим изследванията днес следобед. Те ще отнемат два часа.

— Искам да я видя. — Коуди се изправи и хвърли на Джеси един бърз извинителен поглед. — Трябва да я видя.

— Знам.

— Няма да е будна — обясни лекарят. — И ще трябва да сте кратък.

— Само ми дайте да я видя.

Не бе сигурен кое бе по-лошо — всичките тези часове, докато чакаше и се чудеше, или когато я видя да лежи толкова неподвижна, толкова бледа, с кървавите рани по бузите и с тръбите, свързващи я с редицата безлични машини.

Хвана ръката ѝ, беше толкова студена. Ала усети пърхащия в китката ѝ пулс, повтарян от мониторите до леглото ѝ.

Тук нямаше уединение. Това не би ѝ харесало, помисли той. Само една стъклена стена я отделяше от безшумното движение на сестри и техници. Бяха ѝ сложили нощница, нещо бяло с избелели сини цветя. Не можеше да понесе мисълта, че десетки други я бяха носили преди нея.

Бе толкова бледа.

Съзнанието му продължаваше да се връща към това, макар да се опитваше да се съсредоточи върху други, незначителни неща. Избелялата нощница, пиукането на мониторите, скърцането на гумени подметки върху плочките зад стъклото.

Къде бе тя, чудеше се Коуди, докато седеше и държеше ръката ѝ през страничните пречки на леглото. Не искаше да се отдалечава толкова. Не знаеше какво да каже, за да я доведе по-близо.

— Няма да ми позволят да остана тук, Червенокоске, но ще се навъртам в чакалнята, докато се събудиш. Гледай да е по-скоро. — Разсеяно разтърка гърдите си, в които сякаш бе заседнал камък. — Добре се справи. Искат да направят още няколко изследвания, ала те няма да са кой знае колко. Имаш гадна цицина на главата, това е всичко. — Моля те, Господи, нека това да е всичко! Отново замълча, докато броеше монотонното писукане на мониторите. — Мислех си, че можем да направим това пътуване на изток, като излезеш оттук. Ти можеш да се печеш на слънце и да ми натякваш за точките на напрежение. — Пръстите му неволно се стегнаха около нейните. — За Бога, Абра, не ме изоставяй.

Стори му се — а може би просто така му се искаше — че нейните пръсти само за миг стиснаха ръката му.

— Трябва малко да си починеш, Коуди.

Коуди вече от двадесет минути се взираше в един и същ параграф във вестника. Сега вдигна очи и видя Нейтън.

— Какво правиш пак тук?

— Раздавам ти заповеди. — Нейтън седна на кушетката до него. — Оставих Джак в хотела. Ако не мога да се върна и да ѝ кажа, че съм те убедил да си починеш, тя ще настоява да дойде лично.

— По-добре съм, отколкото изглеждам.

— Сигурно, след като си още в съзнание.

— Бъди приятел, Нейтън. — Коуди си позволи за миг да се отпусне и да затвори очи. — Не ме натискай.

Нейтън се поколеба. Не обичаше да се бърка в живота на другите. Имаше време, когато не искаше изобщо да се занимава с тях. Преди Джаки.

— Помня как веднъж, когато бях объркан и ядосан, ти говорех почти същите неща. Ти не ме послуша.

— Тогава ти се инатеше и не искаше да признаеш чувствата си — възрази Коуди. — Аз знам какви са ми чувствата.

— Ела да те почерпя нещо за хапване.

— Не искам да изпусна Бост.

— Не те ли интересува какво става с Торнуей?

Коуди отвори очи.

— Да?

— Направил е пълни самопризнания. — Нейтън изчака, докато Коуди си запали цигара. Пепелникът вече бе пълен с фасове. — Признал е за подмяната на материалите, за плащането, за подкупите. Твърди, че след като вие с Абра сте били при него, е бил пиан и в паника. Обадил се по телефона да уреди палежа с някаква луда идея, че ако строежът е разрушен, никой няма да успее да докаже нищо срещу него.

— Не си ли е помислил, че ще има разследване? — Коуди бързо издуха облак дим. — Да не би да е мислил, че ние просто ще си замълчим?

— Очевидно изобщо не е мислил.

— Сигурно. — Прекалено изтощен дори да се ядоса, Коуди погледна към другия ъгъл на стаята, където Джеси дремеше на рамото на Барлоу. — И понеже не е мислил, Абра едва не загина. Дори и сега би могла да... — Не можеше да го изрече. Не можеше дори да го помисли.

— Много години ще плаща за това.

— Няма значение колко — изръмжа Коуди. — Колкото и да са, няма да е достатъчно.

— Още ли сте буден, господин Джонсън? — В чакалнята влезе младият лекар. Имаше вид, сякаш е спал в сандък. — Аз съм доктор Мичъл — обясни той на Нейтън. — Аз закърпих вашия приятел преди... — Погледна към часовника си. — Около осем часа. — Обърна се отново към Коуди. — Още никой ли не ви е оковал към леглото?

— Не.

Мичъл седна и протегна крака.

— Изкарах двойна смяна, но не се чувствам толкова зле, колкото вие изглеждате.

— Благодаря.

— Това беше безплатно медицинско заключение. В лабораторията попаднах на доктор Бост. — Той погледна с копнеж към цигарата на Коуди, напомни си, че е лекар, и сподави желанието да си поиска една. — Току-що приключваше с резултатите от изследванията на госпожица Уилсън. — Коуди не каза нищо, не можеше да каже нищо. Много бавно се наведе напред и смачка цигарата. — Изглеждат добри, господин Джонсън.

Устата му бе пресъхнала, толкова пресъхнала, че не можеше дори да преглътне.

— Искате да кажете, че е добре?

— Вече не я броим в критично състояние. Скенерът и рентгенът не показват мозъчна травма. Изкарала е едно голямо сътресение, за да обясня нещата с непрофесионални термини. Бост след няколко минути би трябвало да дойде да ви даде подробностите, ала реших, че малко добри новини ще ви се отразят добре. Тя за малко дойде в съзнание — продължи той, когато Коуди не каза нищо. — Каза си името и адреса, спомни си кой е президент и пита за вас.

— Къде е?

— Още не можете да я видите. Сега е упоена.

— Това е майка ѝ. — Коуди разтърка лицето си. — Майка ѝ седи ей там. Ще ѝ кажете ли? Аз трябва да се поразходя.

— Имам за вас легло, на което е написано името ви — съобщи Мичъл и се изправи заедно с Коуди. — Най-добрият начин да сте близо до вашата дама е да се настаните в нашия малък хотел. Мога да ви препоръчам пилешката изненада.

— Ще имам предвид. — Коуди се насочи към вратата и излезе.

Абра искаше да отвори очи. Чуваше разни неща, но звуците изтичаха като вода през съзнанието ѝ. Нямаше болка. Имаше чувството, че се носи, като дух и като тяло, на сантиметри над земята.

Спомняше си. Ако се насилеше да се съсредоточи, си спомняше. Червено-златни слънчеви лъчи, пронизващи купола, и чувство за задоволство, за цел. После идваше страхът.

Беше ли го викала? Мислеше, че да, ала това бе преди ужасния шум, който започна да гърми около нея. Имаше още един спомен, но той бе неясен и като сън. Бе полетяла... Нещо като гореща невидима ръка я бе грабнало и я бе запратило във въздуха. После нямаше нищо.

Къде бе той?

Струваше ѝ се, бе почти сигурна, че е бил с нея. Беше ли говорила с него, или това също бе сън? Струваше ѝ се, че бе отворила очи и го бе видяла да седи до нея. На главата му имаше превръзка, а лицето му бе изпито и бледо. Не бяха ли говорили? Лекарствата замъгляваха съзнанието ѝ. Тя се опитваше да си спомни и се чувстваше обърквана.

Джеси. Майка ѝ също бе идвала и плачеше.

После непознати лица. Те се взираха в нея, светеха в очите ѝ и ѝ задаваха глупави въпроси. Дали си знаеше името? Разбира се, че си знаеше името. Тя бе Абра Уилсън и искаше да знае какво се бе случило с нея.

Може би бе умряла.

Бе загубила представа за времето, ала Коуди също. Бе прекарал до нея всяка минута, която му разрешаваха, и още за колкото можеше да се пребори. Бавно бяха минали два дни. Тя идваше в съзнание и отново се унасяше, но лекарствата я държаха замаяна и често неадекватна. На третия ден я видя, че се мъчи да се фокусира.

— Не мога да стоя будна. — За пръв път чу в гласа ѝ раздражение и това го ободри. Досега бе приемала безропотно всичко. — Какво ми дават?

— Нещо, което да ти помогне да си починеш.

— Не искам повече. — Обърна глава да го види. — Кажете им да не ми дават повече.

— Трябва да си почиваш.

— Трябва да мисля. — Раздразнено се опита да се размърда. Видя гипса на ръката си и се помъчи да си спомни. Кракът ѝ също бе в гипс. Отначало бе обърквана, чудеше се дали не бе попаднала в автомобилна катастрофа. Ала сега си спомняше по-лесно.

— Сградите. Няма ги.

— Те не са важни. — Коуди притисна устни към пръстите ѝ. — Уплаши ме, Червенокоске.

— Знам. — Сега вече започваше да чувства. Когато беше будна достатъчно дълго, започваше да чувства. Болката я успокои. — Ти си ранен.

— Две-три драскотини. Теб те боли. — Той веднага скочи. — Ще повикам сестрата.

— Не искам повече лекарства.

Коуди търпеливо се наведе и я целуна точно под раната на бузата.

— Бебчо, не мога да понасям да гледам как те боли.

— Целуни ме пак. — Тя вдигна ръка към лицето му. — Като ме целуваш, ми става по-добре.

— Извинете ме. — В стаята делово влезе сестрата. — Време е докторът да ви прегледа, госпожице Уилсън. — Хвърли един поглед на Коуди. През последните дни я бе изкарал от търпение. — Ще трябва да почакате отвън.

— Да, госпожо.

— Няма да пия повече лекарства — чу Абра да казва. — И ако носите някакви игли, по-добре да ги изгубите.

За пръв път от дни насам Коуди се засмя. Тя се оправяше.

След още една седмица Абра нямаше търпение да излезе. Нощната сестра я хвана как се опитва да куцука по коридора. Коуди не обърна внимание на молбите ѝ да ѝ помогне да се промъкне в асансьора. Лекарят отхвърли категорично компромисното ѝ предложение да продължи лечението си в домашна обстановка.

Чувстваше се като в капан. Цялата ѝ ръка бе гипсирана, кракът ѝ до коляното. Бе минала през етапи на гняв и самосъжаление. Сега бе просто отегчена. Ужасно отегчена.

Когато се събуди от дрямка, в която бе потънала като самозащита, видя в стаята си една жена. Бе дребничка, очевидно

бременна и с буйна червена коса. Жената се въртеше около цветята и саксиите.

— Добър ден.

— Здравсти. — Джакки се обърна и ѝ се усмихна лъчезарно. — Значи се събуди. Сега Коуди ще ми се развика, защото го изгоних да отиде долу в кафето. За една седмица съвсем е омършавял. След още два дни ще е направо скелет. — Приблужи се до леглото и удобно се разположи. — Е, как се чувстваш?

— Доста добре. — Лесно бе да отвърне на усмивката ѝ. — Коя си ти?

— О, извинявай. Аз съм Джак, жената на Нейтън. — Тя се огледа. — Въпреки цветята, болниците са доста потискащи, нали? Скучно ли ти е?

— Ужасно. Много мило, че си дошла.

— Коуди ми е като роднина. Което значи, че и ти си ми роднина.

Абра погледна към вратата.

— Как е той?

— Оправя се, когато ти се оправяш. По едно време се бяхме разтревожили и за двамата.

Абра се вгледа в лицето на Джакки. През последната седмица бе имала достатъчно време да изучава лица. Това бе дружелюбно и — слава Богу — весело. Тя бе говорила за Коуди като за роднина и Абра бе сигурна, че го вярваше.

— Ще ми кажеш ли нещо? — попита тя. — Но честно.

— Ще се опитам.

— Ще ми кажеш ли какво се е случило? Всеки път, когато попитам Коуди, той или сменя темата, или се измъква, или се ядосва. Спомням си повечето неща, но откъслечно.

Джакки понечи също да се измъкне, ала погледна в очите на Абра. Толкова силни очи, реши тя, заслужаваха истината.

— Защо ти не ми кажеш какво си спомняш?

Абра се отпусна доволно.

— Бяхме отишли на строежа, после влязохме в основната сграда. Беше още тъмно, така че Коуди отиде до колата за фенерче. Аз оглеждах наоколо. Знаеш ли за подмяната на материалите?

— Да.

— Докато бях сама и се оглеждах, видях нещо, което отначало взех за разсипан хоросан. Оказа се пластичен взрив. Хукнах към вратата. — Вдигна гипсираната си ръка. — Не успях да стигна.

Джаки разбра, че е била права за силата. Това, което виждаше, бе не страх, а решителност, заедно със здравословна доза гняв.

— Коуди е бил още навън, когато сградата се взривила. Успял да влезе и да те намери. Не знам подробностите, той не говори за това, но трябва да е било ужасно. Успял да те измъкне. Каза ми, че те помислил за мъртва.

— Трябва да е било кошмарно — промълви Абра. — Кошмарно за него.

— Абра, Коуди обвинява себе си за това, което се е случило с теб.

— Какво? — Тя се размърда, пребори се с пронизалата я болка и се поизправи в леглото. — Защо трябва да се обвинява?

— Представя си, че ако веднага е стоварил брадвата върху главата на Торнуей... Ако не е поискал онази вечер да отиде там... Ако не те е оставил сама в сградата... Ако...

— Това е глупаво. — Абра намери копчето за управление на леглото и вдигна облегалката за главата.

— Кое е глупаво?

Джаки вдигна глава и видя Коуди да влиза в стаята. Стана и го потупа по бузата.

— Ти, сладурче. Ще ви оставя сами. Къде е Нейтън?

— Реши да намине към родилното.

Тя се засмя и се потупа по корема.

— Ще отида и аз там.

— Харесвам я — каза Абра, когато останаха сами.

— Трудно е човек да не харесва Джак. — Той ѝ подаде роза, като внимаваше, както през последните дни, да не я докосва. — Имаш цяла стая с цветя, ала помислих, че може да искаш да имаш едно, което да държиш.

— Благодаря.

Коуди присви очи.

— Нещо не е ли наред?

— Да.

— Ще повикам сестрата.

— Седни. — Тя нетърпеливо посочи към стола. — Искам да престанеш да се държиш с мен като с инвалид.

— Добре. Да направим едно бързо кръгче из квартала?

— Ти си идиот.

— Да. — Но той не седна. Неспokoйно закрачи из стаята и спря до затрупаната с цветя маса. — Имаш и нови.

— Суагърт и Родригес. Бяха сключили примирие, колкото да ми донесат карамфили. Когато си тръгваха, пак се сбиха.

— Някои неща никога не се променят.

— А някои се променят. Едно време ти можеше да говориш с мен и да ме гледаш, докато говориш.

Коуди се обърна.

— Сега говоря с теб и те гледам.

— Сърдиш ли ми се?

— Не ставай глупава.

— Не съм глупава. — Абра се надигна и трепна. Той стисна зъби. — Ти идваш тук всеки ден, всяка нощ.

— Трябва ли да съм бесен, за да го правя? — Коуди се приближи с намерението да ѝ помогне да се настани по-удобно.

— Престани. — Тя ядосано избута ръката му. — Мога и сама. Една счупена ръка не е смъртоносна.

Той едва не ѝ викна, после преглътна гнева си.

— Извинявай.

— Това е. Това е! Дори не искаш да се скараш с мен. — Абра замахна с гипса, който бе целият изпъстрен с подписи. — Всичко, което правиш, е да ме потупваш по главата и да се въртиш наоколо да питаш дали имам нужда от нещо.

— Ако искаш да изиграем два рунда, добре. Веднага щом се изправиш на крака.

— Още сега, по дяволите. Веднага. — Тя ядосано удари с юмрук по леглото. Дори не можеше сама да стане и да започне да крачи. — През тези няколко дни се държиш с мен като с някакво бавноразвиващо се дете. Писна ми. Дори не искаш да говориш с мен за това, което се е случило.

— Какво искаш? — Напрежението, което бе опънало нервите му до скъсване, най-после го срива. — Искаш да ти кажа какво ми беше да видя как тази сграда хвърква във въздуха и да знам, че ти си вътре?

Искаш да ти опиша какво беше да пълзя сред каквото беше останало от нея и да те търся? И после да те намеря полузаровена, цялата в кръв и изпотрошена? — Надигна глас, приближи се и се вкопчи в пречките на леглото ѝ. Кокалчетата му бяха побелели. — Искаш да ти разкажа какво ми беше, докато чаках в тази проклетата болница и не знаех дали ще оживееш, или ще умреш?

— Как ще го преодолееш, ако не говорим за това? — Абра посегна към ръката му, ала Коуди рязко я дръпна. — Ти също си бил ранен. — И тя даде воля на гнева си. — Знаеш ли как се чувствам, като гледам лицето ти, ръката ти и знам, че това се е случило, защото си се върнал за мен? Аз искам да говоря за това, по дяволите! Не мога да търпя да лежа тук и да се опитвам да го възстановя.

— Тогава престани. — Той замахна с ръка и неволно блъсна една кана. Испита някакво малко удовлетворение, като я чу как се удря в стената. — Това е минало и свършило. Когато излезеш оттук, няма да се връщаме назад. Ти никога вече няма да ме караш да преживявам нещо подобно. Разбра ли? — Извъртя се към нея. — Не мога да го понеса. Искам да излезеш оттук. Искам да си отново при мен. Обичам те и е ужасно да лежа през нощта в леглото и да се потя при мисълта какво можеше да се случи.

— Какво не се случи — викна тя. — Аз съм тук, аз съм жива, защото ти си се погрижил за това. Не си ти виновен, глупак такъв. Ти си ми спасил живота. Прекалено много те обичам, за да седя и да гледам как се самоизяждаш. Това ще престане, Джонсън. Говоря сериозно. Ако не можеш да идваш тук и да се държиш нормално с мен, не идвай изобщо.

— Престанете. — Една сестра бързо влезе в стаята. — Чуваме ви как се карате чак до...

— Вън! — извикаха и двамата в един глас.

Тя излезе и затвори вратата зад себе си.

— Щом искаш да си тръгна, ще си тръгна. — Коуди отново се приближи до леглото и с трясък смъкна преградата. — Но не преди да ти кажа каквото имам за казване. Може и да се обвинявам за това. И това си е моя работа. Няма да седиш тук и да ми казваш как да се чувствам и какво да чувствам. Достатъчно дълго съм ти играл по свирката.

Абра вирна глава.

— Не разбирам за какво говориш.

— Никакво обвързване, никакви задължения, никакви дългосрочни планове. Нали ти така го беше измислила?

— Ние се договорихме...

— Няма повече да се договарям. И няма повече да чакам, докато моментът е подходящ, докато мястото е подходящо, докато настроението е подходящо. Чу ли какво ти казах преди малко? Казах ти, че те обичам.

— Не го каза. — Тя се вгледа намръщено в ръцете си. — Изкреця го.

— Добре, изкрецях го. — Той седна до нея, като едва сдържаше желанието си отново да изкреци. — Сега ти го казвам и ти казвам, че ще се омъжиш за мен. И точка.

— Но...

— Недей. — Гневът му угасна толкова бързо, че Коуди успя само да притисне ръце към очите си. — Не ме насилвай сега.

— Коуди...

— Просто замълчи, а? — Той отпусна ръце, с надеждата, че се е овладял. — Не трябваше да бъде така, да се надвикваме, докато ти не можеш да станеш. Изглежда, че винаги, когато се опитаме да планираме нещата, не се получават. Затова, Червенокоске, това е — никакви планове, никаква подготовка. Аз имам нужда от теб. Искам да се омъжиш за мен, да дойдеш с мен на изток и да преживееш живота си с мен.

Абра вдигна очи и пое дълбоко въздух.

— Добре.

Коуди се позасмя и разтърка с ръце лицето си.

— Добре? Само това ли ще кажеш?

— Не съвсем. Ела тук. — Тя протегна ръка и го привлече към себе си. За пръв път от дни насам той я прегърна наистина. — Ти сигурно чу какво ти казах преди малко, че те обичам.

— Не го каза. — Устните му трепнаха от удоволствие и облекчение, после ги притисна в шията ѝ. Абра бе топла и съвсем жива, и бе с него. — Изкреця го.

— Въпреки това е вярно. — Тя го отдръпна от себе си, за да се вгледа в лицето му. — Извинявай.

— За какво?

— Задето ти причиних всичко това.

— Не беше твоя вина.

— Не беше. — Абра се усмихна и сплете пръстите си, подаващи се изпод гипса, в пръстите му, подаващи се изпод превръзката. — Не беше и твоя. Не е нещо, което бих искала отново да преживея, ала поне те накара да ми предложиш да се омъжа за теб.

— Може би щях да го направя и без това — засмя се той и целуна пръстите ѝ. — Може би.

Тя вдигна вежди. Бяха смачкали розата между телата си. Абра внимателно оправи листенцата ѝ.

— Ще ти призная нещо. Щях да дойда на изток, независимо дали ти ме искаше, или не.

Коуди се отдръпна да я погледне.

— Наистина ли?

— Мислех си, че ако достатъчно често ти се въртя пред очите, може и да свикнеш с това. С разума си казвах, че ще те оставя да си отидеш, но със сърцето си... Нямах да ти го позволя.

Той се наведе да я целуне.

— Никъде нямаше да отида.

ЕПИЛОГ

Коуди попълни регистрационния формуляр. Скалите зад бюрото на рецепцията бяха изпъстрени с кактуси, които едва започваха да цъфтят. Светлината струеше през стъкления свод. Момичето му се усмихна:

— Пожелавам ви приятно прекарване при нас, господин Джонсън.

— Такова намерение имам. — Той се обърна и пусна ключа в джоба си.

Хората влизаха и излизаха от фойето, много от тях с костюми за тенис. Някои вървяха по дългата извита стълба, други се возеха нагоре-надолу с безшумните асансьори. Куполът над главите им пропускаше светлината с фантазия от цветовете. Коуди я гледаше как се лее по покрития с плочки под. Един водопад с мелодичен ромон се изливаше в малко каменно езерце. Той с усмивка се приближи към него и към жената, която стоеше и гледаше струящата вода.

— Някакви оплаквания?

Абра се обърна и наклони глава да се вгледа в лицето му.

— Още помня колко метра тръби ни трябваша заради този твой дребен каприз.

Коуди улови брадичката ѝ.

— Струвало си е.

— Винаги така казваш. — По-късно щеше да му признае колко красиво ѝ се струваше. — Както и да е, благодарение на мен е функционално. — Облегна глава на рамото му и се обърна отново към водата.

— Какво има?

— Ще си помислиш, че съм глупава.

— Червенокоске, аз си го мисля през половината време. — Ахна, когато лакътят ѝ се заби в ребрата му. — Кажи ми все пак.

— Липсват ми децата.

Той със смях я завъртя към себе си и я целуна.

— Това не е глупаво. Но се обзалагам, че мога да те накарам за малко да не мислиш за тях... Щом отидем до бунгалото.

— Може би. — Тя се усмихна предизвикателно. — Ако наистина се постараяш.

— Мисля, че един втори меден месец би трябвало да бъде още по-хубав от първия.

— Тогава да започваме. — Абра обви ръце около врата му.

— След минутка. — Коуди хвана ръцете ѝ. — Преди пет години стояхме тук една ранна сутрин. Наоколо беше празно и никой от нас не можеше да е сигурен, че строежът някога ще бъде завършен.

— Коуди, няма смисъл да си спомняме за всичко това.

— Това никога няма да го забравя. — Поднесе ръцете ѝ към устните си. — Ала има нещо, което никога не съм ти казвал. Онази сутрин исках на същото това място да те помоля да се омъжиш за мен.

Първо дойде изненадата, въпреки че почти от пет години бяха женени и работеха заедно. После дойдоха удоволствието и радостта.

— Предполагам, че сега е прекалено късно. Вече си вързан с мен.

— Прекалено е късно за това. — Притисна я към себе си, без да обръща внимание на хората наоколо. Сякаш бяха сами, както онази сутрин преди години. — Не е прекалено късно да ти кажа, че ти си най-хубавото нещо в моя живот. Че сега те обичам дори повече, отколкото преди пет години.

— Коуди... — Тя притисна устни към неговите. Чувството бе силно, както винаги, вкусът също толкова подмамващ. — Толкова съм щастлива, че имам теб, че имам семейството. Като се върнахме тук, осъзнавам какъв късмет имам. — Обрисова с пръст лекия белег на челото му. — Можехме да изгубим всичко. Вместо това имаме всичко. — За момент го прегърна силно. После се отдръпна и се усмихна. — Освен това твоят водопад ми харесва.

— Голяма похвала наистина от един инженер. Вземи. — Той извади от джоба си една монета. — Пожелай си нещо.

— Не ми трябва пожелания. — Абра я хвърли през рамото си. — Само ти. — Монетата потъна бавно в езерцето, докато те се отдалечаваха.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.